

T. Lagūnavičius

183 NEW PHILOSOPHICAL CONCEPTS FOR EVERYDAY LIFE

183 NAUJOS FILOSOFINĖS SĄVOKOS KASDIENIAM GYVENIMUI

183 NEW PHILOSOPHICAL
CONCEPTS FOR EVERYDAY
LIFE

183 NAUJOS FILOSOFINĖS
SĄVOKOS KASDIENIAM
GYVENIMUI

Book Author / Knygos autorius
Tomas Lagūnavičius
ISBN 978-609-8349-18-4
2026

TABLE OF CONTENTS

Introduction	3
Chapter 1. Ontology	10
Chapter 2. Epistemology	44
Chapter 3. Ethics	128
Chapter 4. Aesthetics	164
Chapter 5. Anthropological Philosophy	244
Chapter 6. Social Philosophy	374
Chapter 7. Language Philosophy	436
Chapter 8. Culture Philosophy	448
Chapter 9. Aesthetics II	478
Final Thoughts	517

TURINYS

Ivadas	8
1 skyrius. Ontologija	12
2 skyrius. Epistemologija	45
3 skyrius. Etika	129
4 skyrius. Estetika	165
5 skyrius. Antropologinė filosofija	244
6 skyrius. Socialinė filosofija	375
7 skyrius. Kalbos filosofija	437
8 skyrius. Kultūros filosofija	449
9 skyrius. Estetika II	478
Baigiamosios mintys	517

INTRODUCTION

In order to understand the world better and operate successfully within it, we need to be able to predict the near future. What are these predictions?

1. The matrix structure of organisations will continue to expand. There will no longer be a single centre of leadership; people will work in small groups, constantly change contacts, and move from one group to another.
2. A person will be understood as a matrix structure consisting of many "selves": different types of thinking, emotions, patterns of action, and algorithms that may contradict one another. The concept of the plural self will include unconscious, conscious, and subconscious aspects. There will be a strong focus not only on the psychological and physical traumas we experience, but also on victories, which also change the way we function.
3. It will become even more difficult to allocate attention, time, and human resources in order to achieve set goals.
4. It will be more difficult to motivate oneself and to act according to one's values.
5. A person will need to learn and relearn quickly. He or she will need to develop skills that help structure information efficiently.
6. Some people will experience problems with social integration because changes in society are so rapid that they simply do not know how to behave. As a result, they lose social connections and opportunities to realise their plans—if, of course, they have them.
7. It will become important not only to accumulate knowledge quickly, but also to develop new skills as soon as possible in order to operate successfully in new jobs, social environments, and other contexts. It is not enough to possess knowledge; a person must be able to put it into practice.
8. The problem of antisocial behaviour will grow. Decriminalisation does not eliminate antisocial behaviour. If a person uses drugs in a public place, does not work, steals, creates social discomfort for local residents, litters, performs natural bodily functions in public, and so on, it still causes discomfort to the vast majority. Can antisocial minorities dictate the conditions for a socialised majority?

Philosophers, sociologists, economists, and psychologists are trying to address the problems listed above—and many others—by seeking conceptual and practical answers to how we should act in the society of the present and the future. Therefore, I would like to present my ninety philosophical concepts that aim to help you survive and understand everyday life. After passing through the epochs of modernism and postmodernism—enthusiasm and frustration, construction and deconstruction, hope and disappointment—we are entering a new era. What does it look like? I will try to answer this question in this book.

The book is divided into nine chapters: ontology, epistemology, ethics, aesthetics, anthropological philosophy, social philosophy, language philosophy, culture philosophy, and aesthetics II. Each chapter presents new or modified philosophical concepts that I believe are appropriate for the twenty-first century. Every age has its own system of concepts that more or less successfully explain the phenomena and objects of that time. The concepts presented here reflect only my personal understanding of how the issues, problems, phenomena, and objects emerging in the twenty-first century should be interpreted. Other authors would likely choose entirely different concepts or terms. As a subjective realist, I accept the subjective realism of others. Therefore, I do not claim absolute truth; I simply seek to express my subjective perception of the world.

ĮVADAS

Norėdami geriau pažinti pasaulį ir sėkmingai jame veikti, mes turime prognozuoti artimiausią ateitį. Kas artimiausioje ateityje bus aktualu?

1. Ir toliau plėsis organizacijos matricinė struktūra. Nebus vieningo vadovavimo centro, žmonės veiks mažose grupėse pastoviai keisdami kontaktus ir pereidami iš vienos į kitą.

2. Žmogus bus suprantamas kaip matricinė struktūra, kurioje egzistuoja daugybė „aš“, įvairūs mąstymo tipai, emocijos, veiksmų modeliai ir algoritmai, kurie galės vienas kitam prieštarauti, neatitikti. Į daugybinio „aš“ sąvoką įeis neįsisąmoninti, sąmoningi ir pasąmoniniai aspektai. Bus didelis dėmesys kreipiamas ne tik į patirtas psichologines ir fizines traumas, bet ir į pergales, kurios taip pat keičia mūsų funkcionavimą.

3. Bus dar sudėtingiau paskirstyti dėmesį, laiką, žmogiškus resursus siekiant užsibrėžtų tikslų.

4. Bus sudėtingiau save motyvuoti, veikti išlikus aiškioms vertybinėms orientacijoms, dėl ko aš turiu aukoti savo gyvenimą, jį paskirti.

5. Reikės išmokti greitai mokytis ir persimokyti. Reikės formuoti įgūdžius, kurie padės greitai struktūruoti informaciją ir ją įsisavinti.

6. Daliai žmonių kils problemos su socialine integracija, nes pokyčiai sociume toki greitai, kad dalis žmonių tiesiog nežino kaip jiems elgtis. Tokiu būdu jie praranda socialinius ryšius ir galimybes realizuoti savo planus, jeigu, žinoma, juos turi.

7. Taps aktualu ne tik greitai sukaupti žinių, bet ir kiek galima greičiau formuoti naujus įgūdžius, kad būtų galima sėkmingai veikti naujose darbo vietose, socialinėse aplinkose ir t. t. Neužtenka turėti žinių, reikia jas mokėti realizuoti praktikoje.

8. Paaštrės asocialumo problema. Dekriminalizuojant depsiropatologizuojant žmogaus elgesį neišnyksta asocialaus elgesio problema. Jeigu žmogus viešoje vietoje vartoja narkotikus, nedarba, vagia, kuria socialinį diskomfortą vietiniams gyventojams, šiukšlina, atlieka gamtinius reikalus ir kt. Mes tai galime vadinti kaip norime, bet tai vis tiek sukelia diskomfortą didžiąjai daugumai. Ar asocialios mažumos gali diktuoti sąlygas socializuotai daugumai? Ir kita.

Filosofai, sociologai, ekonomistai, psichologai bando spręsti aukščiau išvardintas problemas ir daugybę kitų ieškodami konceptualių ir praktinių atsakymų kaip veikti dabarties ir ateities visuomenėje. Todėl noriu jums pateikti savo 90 filosofijos sąvokų, kurios padės išgyventi ir suprasti kasdieninį gyvenimą. Išgyvenus modernizmo ir postmodernizmo 4 epochas, t. y. entuziazmą ir nusivylimą, konstravimą ir dekonstrukciją, viltį ir nusivylimą, mes žengiame į naują epochą. Kokia ji? Bandysiu atsakyti šioje knygoje.

Knyga suskirstyta į 49 skyrius: ontologija, epistemologija, etika, estetika, antropologinė filosofija, socialinė filosofija, kalbos filosofija, kultūros filosofija, estetika II. Kiekviename skyriuje yra pateiktos naujos, modifikuotos filosofinės sąvokos, mano manymu, tinkančios XXI amžiui. Kiekvienas amžius turi savo sąvokų sistemą, kurios geriau arba blogiau paaiškina to amžiaus reiškinius ir objektus. Pateiktos sąvokos tai yra tik mano asmeninis suvokimas kaip turėtų būti aiškinama XXI išskylantys klausimai, problemos, reiškiniai ir objektai. Manau kad kitas autorius pasirinktų visai kitas sąvokas, terminus. Man, kaip subjektyviam realistui, (dabartiniu metu rašančiam knygą) yra labai priimtinas kitų žmonių subjektyvus realizmas. Jų tekstai, sąvokos ir apmąstymai. Todėl nenoriu pretenduoti į tiesą, noriu tik išreikšti savo subjektyvų pasaulio suvokimą.

CHAPTER 1

ONTOLOGY

In order to be successful in our environment, we need to understand reality. Naturally, the question arises: to what extent is this reality knowable to us? Is there another reality beyond this one? The question remains open. Several concepts attempt to interpret the nature of reality in a modern way, and one of them is the theory of concentrates.

1. CONCENTRATES

The theory of concentrates states that the world is real, but it is subjective to us because we create meanings, values, norms, and so on. In doing so, we create concentrates—structures that are not empty simulacra but significant and meaningful concentrations of reality, functioning in both the external world and the inner human world. Meaning arises from the inner world of the person, that is, from experiences, feelings, and thoughts that exist within an individual and are concentrated around certain significant meanings.

A real external stimulus “shakes” the concentrate, flooding the person with thoughts and emotions and bringing about changes in behaviour, communication style, and perception of the world. Therefore, there are no empty simulacra. Simulacra are, in fact, concentrates. If we imagine a simulacrum as empty, then it should not exist at all. A filled simulacrum—which we call a concentrate—must possess its own inner charm and appeal in order to remain within the human ontological field. As a result, a positive or “nice” concentrate is formed.

1 SKYRIUS

ONTOLOGIJA

Norint sėkmingai veikti aplinkoje, reikia pažinti realybę, būtį. Natūraliai iškyla klausimas, kiek būtis yra pažini. Ar už šios realybės yra dar kita realybė? Klausimas išlieka atviras. Yra keletas koncepcijų, kurios bando šiuolaikiškai aiškinti būties realybės klausimą, viena iš jų – koncentratų teorija.

1. KONCENTRATAI

Koncentratų teorija teigia, kad pasaulis yra realus, jis nėra simuliakrinis, tačiau jis mums yra subjektyvus, nes į būtį įnešame prasmes, vertybes, normas, visa tai, kas reikšminga mums, taip sukurdami koncentratą, kurie nėra tušti simuliakrai, o yra reikšmingi ir prasmingi, sukoncentruoti realybės dariniai, kurie funkcionuoja tiek išoriniam, tiek vidiniam žmogaus pasaulyje. Ta prasmė atsiranda iš žmogaus vidinio pasaulio, t. y. jo viduje egzistuojantys potyriai, pojūčiai, mintys, kurie yra sukoncentruoti į tam tikras reikšmingas prasmes, už kurių slypi afektai, emocijos, dėl to jie ir yra reikšmingi. Realus stimulus iš išorės „išjudina“ koncentratą ir tas koncentratas užlieja žmogų mintimis, jausmais, pakeičia jo elgesį, bendravimo stilių, pasaulio suvokimą. Todėl simuliakrų nėra. Simuliakrai yra koncentratai. Jei įsivaizduotume, kad simuliakras yra tuščias, tada jis neturėtų egzistuoti. Užpildytas simuliakras, kurį vadiname koncentratu turi turėti savo vidinį žavesį, patrauklumą, kad išliktų žmogaus ontologiniame lauke. Tokiu būdu atsiranda nicekoncentratas.

2. NICE-CONCENTRATE

A nice-concentrate is a charming concentrate that brings joy and happiness simply by existing within a person—for example, childhood memories.

However, there are other concepts that argue that we cannot fully know being or distinguish materiality from ideality within it. We know that being exists, but we do not know what that being is. This concept is called concentrated chaos.

2. NICEKONCENTRATAS

Tai žavus koncentratas, kuris suteikia džiaugsmą ir laimę vien savo egzistavimu viduje, nors jis nėra aktualizuotas, pvz., vaikystės prisiminimai.

Tačiau yra kitos koncepcijos, kurios sako, kad mes negalime pažinti būties, išskirti joje esantį materialumą ar idealumą. Mes žinome, kad yra būtis, bet nežinome, kas ta būtis yra. Ši koncepcija vadinasi centruoto chaoso.

3. THE CONCEPT OF CONCENTRATED CHAOS

The concept of concentrated chaos states that the world is not fully cognisable; therefore, we cannot determine the extent to which it is material or ideal. Being itself is chaos. The only way to control this chaos is to create new metaphysics. The main task of the philosopher is to create ontological structures; however, when attempting to separate structure from chaos, we are confronted with the fact that, over time, chaos destroys structures faster than they can be created. As a result, we remain in a state of permanent chaos.

What, then, is to be done? One must believe in these structures and attempt to realise them, fully aware that they will inevitably be destroyed.

However, one may disagree with this concept and propose an alternative, such as neuromaterialism, or cerebralism.

3. KONCENTRUOTO CHAOSO KONCEPTAS

Šis konceptas teigia, kad pasaulis nėra pažinus, todėl mes negalime pasakyti kiek jis yra materialus ir idealus. Būtis yra chaosas. Vienintelis būdas suvaldyti šį chaosą yra kurti naują metafiziką. Pagrindinis filosofo darbas yra bandyti kurti ontologines struktūras, tačiau bandant iš chaoso išskirti struktūras, susiduriame su tuo, kad laike chaosas greičiau sugriaua struktūrą, nei ji yra sukuriama. Todėl mes išliekame permanentinio chaoso būsenoje. Ką daryti žmogui šioje situacijoje? Tikėti tomis struktūromis, kurias spėjo sukurti, bandyti jas realizuoti suvokiant, kad jos bus tuoj sugriautos, bet beatodairiškai, fatališkai veikti toliau tikint, kad sukurtą struktūrą sąvoka nors ir sugriauta nors iš dalies sustabdys chaosą, pvz., taip elgiasi naujieji religiniai tikėjimai.

Tačiau galima nesutikti su šita koncepcija ir sukurti kitą, kuri vadintųsi neuromaterializmas arba cerebralizmas

4. NEUROMATERIALISM / CEREBRALISM

Neuromaterialism, or cerebralism, states that the world is material and that it can be known through science. However, cognition is limited by the characteristics of the central nervous system. In other words, we know the world accurately, but only to a limited extent and within certain segments, because we, as entities, are not perfect at performing this process.

The paradox is that the belief in the world as real, material, and knowable does not disappear, yet at the same time we cannot avoid interpreting it. An additional problem is that each central nervous system is highly individual. Cognition is therefore deeply subjective, and according to this concept, we cannot speak of universal cognition or a shared set of concepts. We can only analyse thoughts, feelings, and actions within the material world in relation to itself. At the same time, we act upon ourselves, thereby materialising our own world and attempting to influence it. For this reason, we can speak of personal matter.

4. NEUROMATERIALIZMAS / CEREBRALIZMAS

Neuromaterializmas arba cerebralizmas teigia, kad pasaulis yra materialus, kad jį galima pažinti mokslo pagalba. Tačiau pažinimas yra ribotas centrinės nervų sistemos veiklos ypatumais. Kitaip sakant, mes pažįstame pasaulį tiksliai, bet ribotai tam tikruose segmentuose, nes mes kaip subjektai nesame tobuli atlikti šį veiksmą.

Paradoksas yra tame, kad neišnyksta tikėjimas, kad pasaulis yra realus, materialus, pažįstamas, bet tuo pačiu metu negalime išvengti jo interpretacijų. Papildomą problemą sukelia tai, kad kiekvieno mūsų centrinė nervų sistema yra labai individuali. Pažinimas yra labai subjektyvus, todėl pagal šį konceptą negalime kalbėti apie visuotinį pažinimą, sąvokų bendrumą. Mes galime tik analizuoti materialaus pasaulio sukeltas mintis, jausmus ir veiksmus jo pačio atžvilgiu. Mes taip pat veiksmus atliekame savo atžvilgiu, taip materializuodami savo pasaulį bandome jį paveikti. Todėl galime kalbėti apie asmenybinę materiją.

5. PERSONAL MATTER

Personal matter is the domain of thoughts, feelings, and ideal actions of the mind (in the broadest sense of the term) that alter the structure of the central nervous system, as well as other anatomical, physiological, and biochemical parameters of the body. In other words, it is matter that changes in response to our experiences, thoughts, and similar processes. For example, we adopt a sad facial expression when we think of painful memories.

If reality—whether ideal or material—does not fully coincide with what we know, how do we then respond to recognisable, familiar matter, both objective and personal?

5. ASMENYBINĖ MATERIJA

Tai mūsų proto (plačiau žodžio prasme) minčių, jausmų ir idealių veiksmų poveikio vieta, kuri keičia mūsų CNS struktūrą ir kitus kūno anatominius, fiziologinius, biocheminius parametrus. Kitaip sakant, tai yra ta materija, kuri keičiasi paveikta mūsų išgyvenimų, minčių ir t. t. Pvz., liūdna veido išraiška kada mąstome apie skaudžius prisiminimus.

Jeigu realybė, nesvarbu kokia, ideali ar materialinė, nesutampa su tuo, ką mes pažįstame, tai kaip mums reaguoti į atpažįstamą, pažįstamą materiją tiek objektyvią, tiek asmenybinę.

6. POST-OPTIMISM

If external and personal matter do not coincide with our ideas about them, then we are free to choose how we respond. The most constructive response is optimism and joy. There is no necessity to fall into existential depression, action or verbal aggression, irony, or even soothing detachment. Why attempt to calm oneself or become aggressive when one is not even certain of what is truly at stake?

It is therefore better to consciously adopt post-optimism and enjoy a false or unperceived mode of being. This concept raises the problem that reality –matter itself–never fully becomes its idea. There are always filters that render any idea inaccurate, abstract, and therefore partially unreliable. But is this a reason for sadness? One is simply trying to operate within the conditions of subjective materialism.

6. POSTOPTIMIZMAS

Jeigu išorinė ir asmenybinė materija nesutampa su idėjomis apie ją, tai aš galiu reaguoti taip, kaip noriu. Geriausias reagavimo būdas yra optimizmas ir džiaugsmas. Nebūtina pasinerti į egzistencinę depresiją, veiksminę ar žodinę agresiją, ironiją ar raminantį atsipalaidavimą. Kam ramintis arba tapti agresyviu, jeigu vis tiek 100 proc. nežinau, kaip yra.

Gal tada sąmoningai tapti postoptimistu ir džiaugtis netikra, nesuvokta būtimi. Ši koncepcija iškelia problemą, kad realybė, materija netampa jos idėja. Visada yra filtrai, kurie idėją padaro netikslią, abstrakčią ir taip iš dalies nepatikimą. Bet ar verta dėl to liūdėti? Tiesiog bandai veikti subjektyvaus materializmo sąlygomis.

7. SUBJECTIVE REALISM

Subjective realism is the view that reality exists, although we do not know to what extent it is material or ideal. We know that it is only partly cognisable, yet we act within it as if it were fully cognisable. We accept that we will make mistakes, but we also know that we can correct them and begin again.

Subjective realists take responsibility for how a person thinks, what he or she experiences, and how he or she acts. The subjective realist does not seek an objective truth but believes that he or she will discover truth for themselves. In this way, the subjective realist becomes absolute to themselves.

However, project realists interpret the question of reality somewhat differently.

7. SUBJEKTYVUS REALIZMAS

Tai suvokimas, kad realybė egzistuoja, mes nežinome, kiek ji yra materialiai ar ideali, tačiau ji yra. Žinome, kad ji iš dalies yra pažini ir mes joje veikiame lyg ji būtų pilnai pažini. Mes susitaikome su tuo, kad klysimė, tačiau visada žinome, kad galime ištaisyti klaidas ir viską perdaryti iš naujo.

Subjektyvus realistas priima atsakomybę už tai, kaip jie mąsto, ką išgyvena ir kaip veikia. Subjektyvus realistas neieško tiesos, bet tiki, kad jis ją atras pats. Kas nors už jo nėra ir jo nereikia, nes jisai pats veikia, suprantu, analizuoja ir koreguoja. Tokiu būdu subjektyvus realistas tampa absoliutas pats sau.

Tačiau projektiniai realistas realybės klausimą interpretuoja šiek tiek kitaip.

8. PROJECT REALISM

Project realists argue that:

1. There is no reality as such; there are only projects of reality.
2. Every philosopher can create their own project of reality and analyse, systematise, or remake it.
3. A philosopher cannot criticise the projects of others, because they know that these are not reality itself, but rational constructions that have nothing to do with truth, beauty, or goodness.
4. Project realists maintain that there is a need to create projects that are radically different and shocking, but explicitly non-realistic.
5. All realistic philosophical projects have already been created by earlier philosophers. Hegel, for example, claimed that philosophy ended with him, and that everything that followed would merely repeat his philosophy. What, then, is left to do? Create absolutely irrational projects—the more absurd, the better.
6. Project realists believe that we cannot always identify the sources of our beliefs about good and evil, beauty, and similar concepts. Therefore, we cannot assume that these beliefs are true.
7. However, we can identify our own projections as they emerge from our introjection fields. By broadcasting these projections, we create a projecting reality that may have little or nothing to do with what is actually happening.

8. PROJEKTINIS REALIZMAS

Projektiniai realistai teigia, kad:

1. Jokios realybės nėra, yra tik jos projektai.
2. Kiekvienas filosofas gali sugalvoti savo realybės projektą ir jį analizuoti, sistemizuoti, perdaryti.
3. Kitas filosofas negali jo realybės projektų kritikuoti, nes pats filosofas pripažįsta, kad tai nėra realybė, o tik racionalus projektas, kuris neturi nieko bendro su tiesa, grožiu ir gėriu.
4. Projektinis realistas teigia, kad reikia kurti tokius projektus kurie yra beprotiškai kitokie ir šokiruojantys, bet jokias būdais ne realistiniai.
5. Visus realistinius filosofijos projektus jau sukūrė prieš tai buvę filosofai. Pvz., Hegelis pasakė, kad ties juo filosofija baigiasi, kad viskas kas bus po to, tai bus tik jo filosofijos pakartojimas. Ką daryti? Kurti absoliučiai iracionalius projektus ir kuo jie labiau absurdiški, tuo geriau.
6. Projektiniai realistai mano, kad mes ne visada galime įvardinti iš kur mums kyla tam tikri įsitikinimai, kas yra gėris, blogis, grožis ir panašiai. Todėl negalime tikėti, kad tai yra tiesa.
7. Tačiau, mes tiksliai galime įvardinti savo projekcijas, kurios atsiranda iš mūsų introjekcinių laukų. Kada mes transliuojame projekcijas, mes sukuriame projektuojančią realybę, kuri gali nieko bendro neturėti su tuo, kas vyksta.

9. PROJECTING REALITY

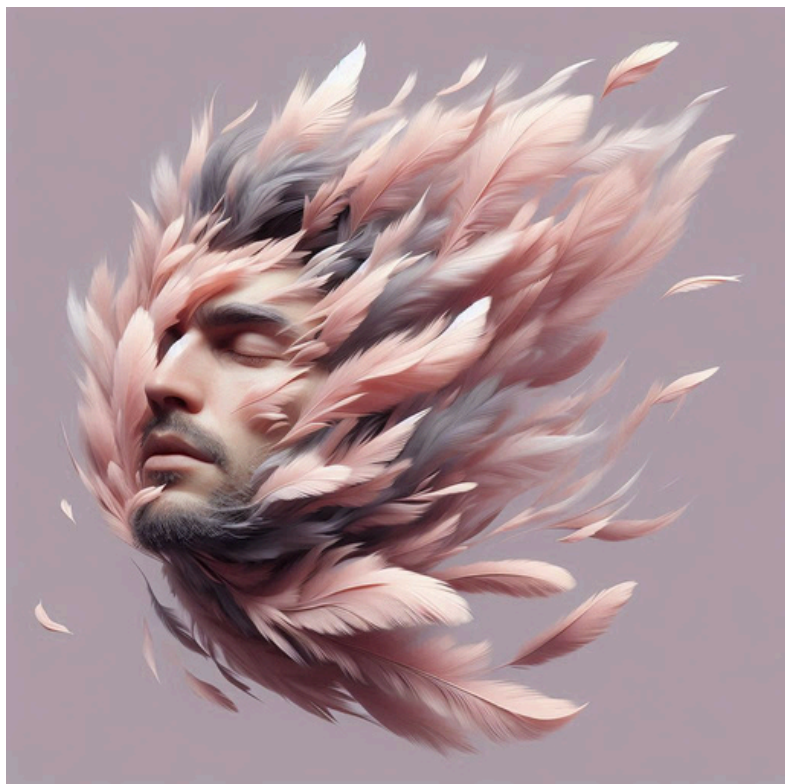
Projecting reality is the reality that arises from the belief that things are as they appear to be. Beliefs may be based on experience or originate externally, but this distinction is not crucial; what matters most is that people believe in them. Reality is projected according to beliefs that can become highly individualised, subjective, and even irrational. Projecting reality is a process that completes a pre-project of reality formed from both material and ideal content.

The next philosophical concept examines the fact that we live in a period of subtle materialism.

9. PROJEKTUOJANTI REALYBĖ

Tai tokia realybė, kuri atsiranda iš įsitikinimo, kad taip yra. Įsitikinimai gali būti patyriminiai arba gauti iš šalies, tačiau tai yra nesvarbu; svarbiausia, kad jais yra tikima. Jų pagrindu projektuojama realybė, kuri gali tapti labai individualizuota, subjektyvi, iracionali ir t. t. Projektuojanti realybė tai yra procesas, kuris pildo materialiu ir idealiu turiniu sukurtą išankstinę realybės projektą.

Kita filosofinė koncepcija kalba apie tai, kad mes gyvename subtilaus materializmo laikotarpyje.

10. SUBTLE MATERIALISM

Subtle materialism holds that we do not know, do not fully understand, and often do not even wish to understand either material or ideal ontological beings. We are not interested in how a mobile phone works; we are interested in the functions it performs. We do not care what being consists of; we care about how we can use it. We are not interested in a rough understanding of the world; we are drawn instead to delicate material practices—flower bouquets, decoupage, massage, walking through the city, drinking coffee at an outdoor café.

Subtle materialists focus on how easily matter can be touched and how effortlessly things can be obtained from it. Why write a physical letter, carry it through the post, and wait, if you can send an email with a single click? Subtle materialism creates conditions in which we can immerse ourselves in the dreams of subjective idealism while simultaneously distancing ourselves from everyday materialism.

For the subtle materialist, being exists, but somewhere beyond immediate concern. This raises the question of how matter itself exists. One of the categories of its existence is time. The concept of stopped and expanding time offers the following principles for the perception of time.

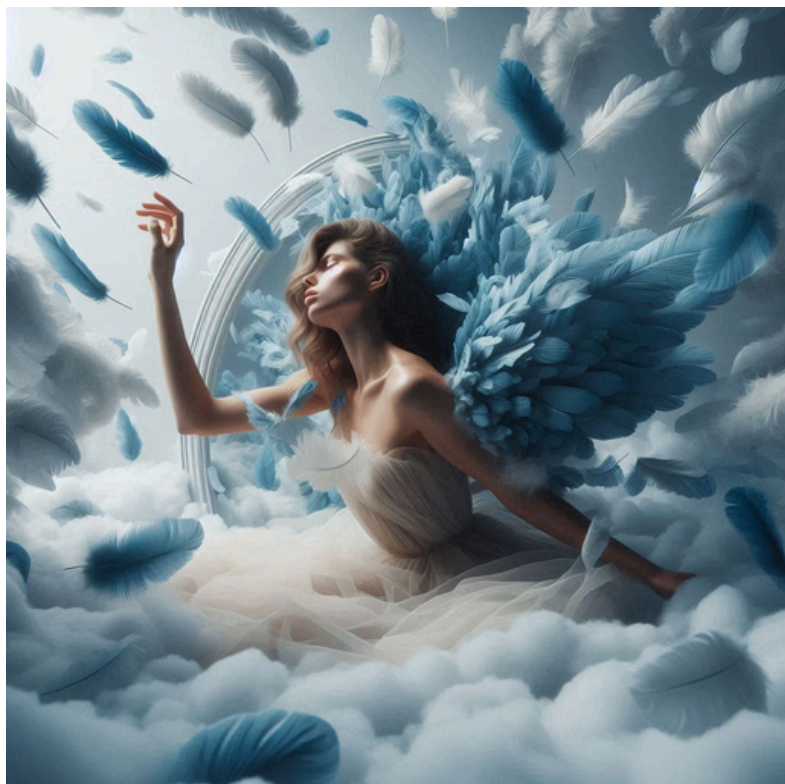
10. SUBTILUS MATERIALIZMAS

Subtilus materializmas kalba apie tai, kad mes nepažįstame, nesuvokiame ir nenorime suprasti nei materialių, nei idealių ontologinių būčių. Mums neįdomu, kaip veikia mobilus telefonas, bet mums įdomu, kokias funkcijas jis atlieka. Mums neįdomu, iš ko susideda būtis, mums įdomu, kaip galime ją pasinaudoti. Mums neįdomu grubus pasaulio pažinimas, mums įdomu užsiiminėti subtiliomis materialiomis veiklomis, daryti gėlių puokštes, dekupažus, masažus, vaikščioti po miestą, gerti kavą lauko kavinėje ir jokiais būdais nesužinoti, kaip veikia kanalizacija kai mes kavinėje nueiname į tualetą.

Subtilūs materialistai galvoja tik apie tai, kaip lengvai prisiliesti prie materijos ir be jokių pastangų gauti tai, ko jam iš jos reikia. Kam rašyti materialų laišką, nešti jį į paštą, jeigu galima parašyti elektroninį laišką ir vienu paspaudimu jį išsiųsti.

Subtilus materializmas sukuria sąlygas mums pasinerti į subjektyvaus idealizmo svajas ir atitrūkti nuo kasdienybės materializmo. Subtiliam materialistui būtis egzistuoja, bet yra kažkur už. Todėl svarbu deleguoti ir nesuliesti su grubiu, funkcinu, mechaniniu materializmu. Tačiau iškyla klausimas, kaip materija egzistuoja. Viena iš jos egzistavimo kategorijų yra laikas. Sustabdyto ir besiplečiančio laiko koncepcija pateikia šiuos principus apie laiko suvokimą

11. PRINCIPLES OF THE PHILOSOPHY OF STOPPED AND EVOLVING TIME

1. The theory of stopped time states that we live in the future or the past by mentally stopping time.
2. We are never fully here and now.
3. In our consciousness, we are always either in a hurry or running late.
4. Consciousness is an imprecise capture of dreams and experiences.
5. The theory of evolving time states that when we approach a specific, physical moment, we do not hold onto it but divide it into multiple directions: dreams, memories, sensory experiences, and so on.
6. Evolving time occurs within a single moment and generates alternative experiences.

In other words, the concept of stopped and evolving time suggests that materiality and ideality are characteristics of relative time, changing according to our dreams, memories, and sensory experiences. For example, we may be sitting here and now in a room without sensing its materiality, while at the same time dreaming that we are on a plane. That imagined presence on the plane becomes an imagined material reality, experienced more vividly than the physical room itself.

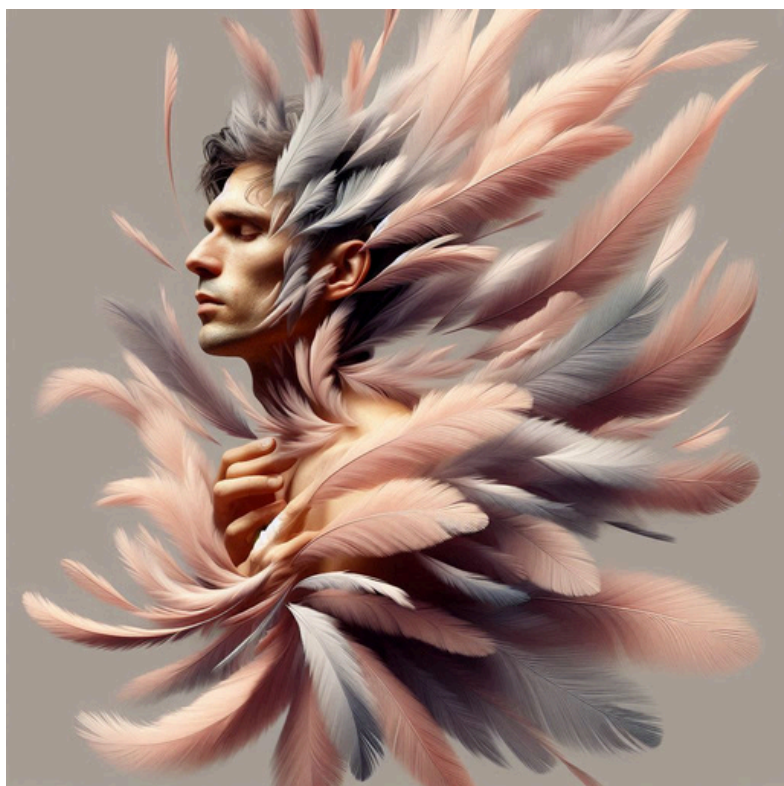
This theory partly questions the material influence of objects on the thinking and experiencing subject. But what, then, are the connections between different ontological objects?

11. SUSTABDYTO IR BESIPLĖTOJANČIO LAIKO FILOSOFINĖS KONCEPCIJOS PRINCIPAI

1. Sustabdyto laiko teorija teigia kad, mes gyvename ateityje arba praeityje sustabdę laiką.
2. Mes niekada nebūname čia ir dabar.
3. Mes visada skubame arba vėluojam savo sąmoningume.
4. Sąmoningumas tai netikslus svajonių ir patyrimų fiksavimas.
5. Besioplėtojančio laiko teorija teigia kad, mes papuolę į konkretų fizikinį laiką, jame neužsilaikome, o jį skaidome įvairiomis kryptimis: svajones, prisiminimus, sensorinius patyrimus ir t. t.
6. Besioplėtojantis laikas vyksta vienu momentu ir sukuria alternatyvines patirtis ir išgyvenimus.

Kitaip sakant, sustabdyto ir besioplėtojančio laiko konceptas teigia, kad materialumas ir idealumas yra santykinio laiko charakteristika, kuri keičiasi priklausomai nuo mūsų svajonių, prisiminimų ir sensorinių patyrimų, pvz., galime sėdėti čia ir dabar kambaryje, bet nejausto jo materialumo, savo svajonėse būti ateityje, pvz., lėktuve, kuriuo mes skrendame į kitą miestą. Ir tas įsivaizduojamas buvimas lėktuve mums tampa įsivaizduojama materialia realybe, kurį mes išgyvename realiau nei buvimą kambaryje.

Ši teorija iš dalies abejoja materialiu daiktų poveikumu mūsų sąmonėms ir išgyvenančiam objektui. Bet kokie ryšiai yra tarp įvairių ontologinių objektų?

12. ANTI-CORRELISM

I would like to present the main theses:

1. Anti-correlism holds that, at the exact moment of a particular reality, it is extremely difficult to determine the precise causes of a given event.
2. Causes do not always affect the same object in the same way.
3. The influence of a cause on an object depends on the circumstances.
4. A single cause can produce several conflicting or complementary consequences.
5. Highlighting the consequences of certain causes does not always fully reflect the actual situation.
6. The present can affect the past through inaccurate memories. Each time we modify or recreate our memories, we further distort an already inaccurate past.
7. Inaccurate memories of the past influence both the present and the future. Time can move back and forth, shaping what happens in both past and future.
8. What we call a "cause-effect" relationship may in fact be only a sequence of events with no true correlation.
9. A bond that was strong in the past is not necessarily strong in the present, nor will it necessarily remain so in the future.

As a result of this approach, dialectical relativism emerges.

12. ANTIKORELIZMAS

Noriu pristatyti pagrindines jo tezes:

1. Antikorelizmas teigia, kad konkrečios realybės momente, labai sunku nustatyti tiksliai vieno ar kito įvykio priežastis.
2. Priežastys ne visada vienodai įtakoja tą patį objektą.
3. Priežasties įtaka objektui priklauso nuo aplinkybių.
4. Viena priežastis gali sukelti kelias viena kitai prieštaraujančių, papildančių ir pan. pasekmių.
5. Pasekmės tam tikrų priežasčių išryškėjimas ne visada yra pilnos realios situacijos atspindys.
6. Dabartis gali įtakoti praeitį per netikslus prisiminimus. Mes kiekvieną kartą modifikuojame savo praeitį, perkuriame savo prisiminimus ir taip iškraipome ir taip netikslus praeities prisiminimus.
7. Netikslūs praeities prisiminimai įtakoja mūsų ateitį ir dabartį. Laikas gali judėti ir pirmyn ir atgal, ir įtakoti tai kas vyksta tiek praeityje, tiek ateityje.
8. Tai, ką mes vadiname „priežastis – pasekmė“ gali būti tik įvykių seka, kurie neturi koreliacinių ryšių.
9. Tai kas buvo stiprūs ryšiai anksčiau, nebūtinai yra stiprūs ryšiai dabar ir bus ateityje.

Pasėkoje šio požiūrio atsiranda dialektinis reliatyvizmas.

CHAPTER 2

EPISTEMOLOGY

Epistemology is a branch of philosophy that explores the nature and principles of cognition. It examines what knowledge is and how it differs from belief, opinion, scientific knowledge, and other forms of understanding. Epistemology also analyses the ways in which reality can be known and the extent to which it is knowable.

13. DIALECTICAL RELATIVISM

The basic principles of dialectical relativism are as follows:

1. The world is not fully known; however, it is dialectical and constantly changing.
2. Is dialectics an illusion or a reality? This depends on the degree of cognition. We can attempt to understand it by revealing its meaning and essence through fourteen categories.
3. At the neurological level, we break an object down into its external and internal properties, identifying interrelationships and contradictions. However, this form of cognition is incomplete. We can never state with certainty how accurate or objective it is, yet at the same time we cannot deny that this mode of cognition exists.

2 SKYRIUS

EPISTEMOLOGIJA

Epistemologija yra filosofijos šaka kuri tiria pažinimo prigimtį ir principus. Epistemologija analizuoja kas yra žinojimas, kuo skiriasi tikėjimas, nuomonė, mokslo žinios ir t. t. Epistemologija taip pat analizuoja kokias būdais galima pažinti tikrovę ir kiek jį pažinti.

13. DIALEKTINIS RELIATYVIZMAS

Dialektinio reliatyvizmo pagrindiniai principai:

1. Pasaulis yra pilnai nepažinus, tačiau jis yra dialektiškas, kintantis, besikeičiantis.
2. Dialektika - ar tai yra iliuzija ar realybė? Priklauso nuo pažinimo laipsnio. Mes galime bandyti pažinti jį atskleisdami jo reikšmę ir esmę per 14 kategorijų.
3. Neurologiniame lygmenyje mes objektą skaldome į išorines ir vidines jo savybes, matome jų tarpusavio ryšį ir prieštaravimus, tačiau tas pažinimas nėra pilnas. Kiek jis yra tikslus, kiek jis yra objektyvus mes niekada negalime pasakyti tiksliai, bet tuo pačiu mes negalime paneigti, kad šis pažinimo būdas neegzistuoja.

14. THE BASIC PRINCIPLES OF THE PHILOSOPHY OF ANTI-CONSTRUCTIVISM

1. The philosophy of anti-constructivism seeks to analyse empirical objects without abandoning rational and precise knowledge of them.
2. An anti-constructivist understands that their sensory system of empirical cognition can be manipulated during the cognitive process.
3. A constructive, manipulative view of the world does not present everyday life clearly.
4. Awareness of a false or distorted world may limit our ability to act, but it is not a reason to refrain from action altogether.
5. The possibility of avoiding purposeful manipulation lies in introducing new sensors into the cognitive process.
6. New sensors and technical means can themselves be manipulated; this process may be controlled either by the philosopher or by external agents.
7. By regulating the use of new sensors, a philosopher can understand being in different aspects and at different levels of intensity.
8. Self-regulation of sensors and self-discipline reduce the likelihood of their manipulation.

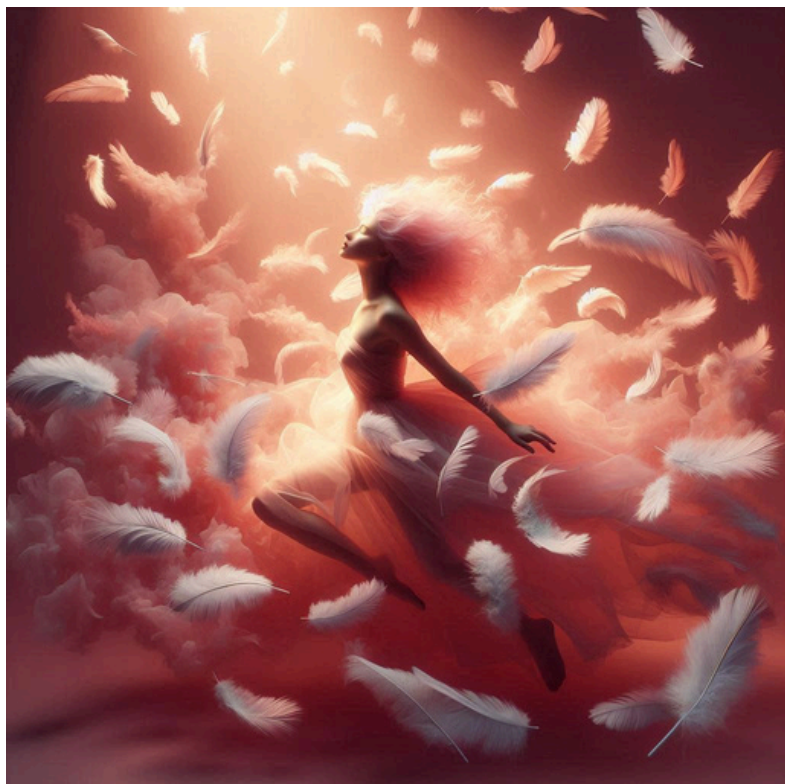
The following concept initiates a process of recognising the problem of subject individuality. It is not a deliberate manipulation aimed at creating worldviews or concepts; rather, it is a commitment to understanding the world differently. It represents an attempt to know the world through alternative interpretation. This is the epistemological concept of directive perceptions.

14. ANTIKONSTRUKTYVIZMO FILOSOFIJOS PAGRINDINIAI PRINCIPAI

1. Antikonstruktyvizmo filosofija siekia analizuoti empirinius objektus atsisakant jų racionalių, tikslių pažinimo.
2. Antikonstruktyvistas supranta, kad jo sensorinė empirinio pažinimo sistema gali būti manipuluojama pažinimo metu.
3. Konstruojamas manipuliacijų pagalba pasaulio vaizdas nesuteikia būčiai aiškumo.
4. Netikro pasaulio pažinimas apriboja mūsų galimybes veikti, tačiau tai nėra priežastis neveikti.
5. Galimybė išvengti tikslingų manipuliacijų slypi naujų sensorių įjungime į pažinimo procesą.
6. Naujais sensoriais, techninėmis priemonėmis, kurių pagalba jie yra pasiekiami, galima manipuluoti. Šį procesą gali kontroliuoti pats filosofas ar kas nors kitas.
7. Reguluodamas naujų sensorių panaudojimą filosofas būtų gali pažinti būtų skirtingais aspektais ir intensyvumu.
8. Sensorių savireguliacija, savidrausmė sumažina jų manipuliacijos galimybę.

Kita koncepcija įjungia subjekto individualumo klausimo pripažinimo procesą. Tai nėra sąmoninga manipuliacija skirta sukurti pasaulio supratimus, konceptus, kaip ir antianalizė tai yra įsipareigojimas bandyti suprasti pasaulį kitaip. Tai yra bandymas pažinti pasaulį skirtingai jį interpretuojant. Apie tai kalba direktyvaus skirtingo suvokimo gnoseologinė koncepcija.

15. THE CONCEPT OF DIFFERENT PERCEPTIONS OF THE DIRECTIVE

The concept of different perceptions of the directive states that we must approach the world through alternative modes of understanding. With the aid of will and reason, we actively search for new interpretations, facts, and concepts. These differences do not involve conscious deception or an intentional disregard for the criteria of truth. Rather, they arise from a compelling drive of directive perception to uncover aspects of familiar objects that have not been addressed by other philosophers who have analysed them.

Can such a directive encourage deliberate counterfeiting? Possibly—but it must be rejected.

15. DIREKTYVAUS SKIRTINGO SUVOKIMO KONCEPCIJA

Ši koncepcija kalba apie tai, kad mes privalome skirtingai suprasti pasaulį, t. y. valios ir proto pagalba ieškoti kitokio supratimo, realiai egzistuojančių sąvokų, faktų. Tame skirtume nėra sąmoningo melo elementų, noro interpretuoti ir perinterpretuoti neatsižvelgiant į tiesos kriterijus. T. y. daugiau priverstinis direktyvus noras atrasti pažįstamo objekto skirtumus, kitas puses apie kurias nekalba kiti filosofai analizuojantys jį.

Ar šis direktyvumas gali paskatinti sąmoningo klaidojimo? Ko gero taip, bet šios pagundos reikia stengtis atsisakyti. Su tuo nesutiktų introjekcinių laukų koncepcijos besilaikantis filosofas.

16. PHILOSOPHY OF INTROJECTIVE FIELDS

This concept focuses on the existence of introjective fields in relation to different cognitive processes and the content of perception. It states that:

1. Philosophy consists of the introjections of individual philosophers and their groups.
2. By combining introjections, philosophers create introjective fields—that is, theories and concepts.
3. Philosophy is composed of fields of introjection formed by various people. These fields shape particular concepts and directions of analysis. For example, phenomenology, hermeneutics, structuralism, psychoanalysis, Marxism, and other movements influence philosophical vision itself.
4. These introjective fields—for instance, idealistic, materialistic, liberal, and others—communicate with one another and compete.

How can we avoid the influence of introjective fields on the structure of our thinking? One possible answer is to abandon thinking itself. From this perspective, a new slogan emerges: I EXIST WHEN I DO NOT THINK.

16. INTROJEKCINIŲ LAUKŲ FILOSOFIJA

Ši koncepcija kalba apie skirtingus pažinimo procesus, suvokimo turinį ir apie tai, kad egzistuoja introjekciniai laukai. Ji teigia, kad:

1. Filosofija tai skirtingų filosofų ir jų grupių introjekcijos.
2. Sujungdami introjekcijas jie kuria introjekcijų laukus, t. y. teorijas, koncepcijas.
3. Šiame įvade reikėtų aprašyti kad filosofija tai įvairių žmonių introjekcijų laukai, kurių pagalba apsibrėžiamos tam tikros sąvokos ir analizavimo kryptys. Pvz., fenomenologija, hermeneutika, struktūralizmas, psichoanalizė, marksizmas. Kaip šios introjekcijos ir stebėjimo laukas įtakoja patį filosofinį matymą.
4. Tie introjekciniai laukai vienas su kitu komunikuoja, konkuruoja. Idealistinis laukas, materialistinis, liberalusis ir kiti.

Kaip išvengti introjekcinių laukų įtakos į mūsų mąstymo struktūrą? Galbūt reikia atsisakyti pačio mąstymo. Tada atsiranda naujas šūkis, KADA NEMAŠTAU, TADA EGZISTUOJU.

17. I EXIST WHEN I DO NOT THINK

When I do not think, I exist in a non-dual state; I become solid, closed, and clear. My world feels complete, fulfilled, and universal. There is no doubt that I am whole and sufficient. When I begin to think, my "self" disappears, and concepts that are not mine arise. These concepts exist independently; therefore, the only way to exist fully is not to think—to remain whole and undeconstructed.

How can this be achieved? By disrupting the effort of thought to identify the world, and by remaining unidentifiable both to oneself and to the world, since identification is only a partial aspect of the self—one that no longer exists, yet continues to function on both mental and natural levels. And then, I do not exist.

To what extent does non-thinking help us remain subjective? Can we truly be subjective at all?

17. KADA NEMĄSTAU, TADA EGZISTUOJU

Kada aš nemąstau, tada aš egzistuoju nedualistinėje būsenoje; aš tampa vienisas, uždaras ir aiškus. Mano pasaulis tampa pilnas, išpildytas, visuotinas. Nėra abejonių, esu pilnas ir pakankamas. Pradėjus mąstyti mano aš išnyksta ir atsiranda sąvokos, kurios jau nėra aš. Tai yra savaime egzistuojančios esybės, kurios demonstruoja, todėl vienintelis būdas egzistuoti yra nemąstyti, išlikti pilnatvėje ir nedekonstruotam. Kaip tai padaryti? Žlugdyti bet kokias mąstymo pastangas identifikuoti pasaulį. Išlikti neidentifikuojamu nei sau, nei pasauliui, nes identifikacija yra tiktai dalinis mano aš, kuris jau neegzistuoja, bet veikia tiek mentaliniame, tiek gamtiniame lygmenyje. O tada aš neegzistuoju.

Kiek tas nemąstymas padeda išlikti subjektyviais? Ar mes galime iš tikrųjų būti subjektyvūs?

18. SUBJECTIVE SUBJECTIVITY

Before answering this question, let us pose a few additional ones:

1. To what extent is a patient's depressed mood genuinely despondent, and to what extent is it their subjective assessment that they are depressed?
2. Our perception is subjective, but to what degree is it objective, and to what degree subjective?
3. To what extent does objectivity persist within subjectivity?

When attempting to answer these questions, it is difficult—perhaps even impossible—to find an unambiguous response. Nevertheless, this concept invites us to reflect on how independent the “self” truly is, how free it is from external influences, and how much of our subjective content we actively generate.

Perhaps reality is exactly what we think it is, and there is no subjectivity or subjective interpretation at all. Perhaps the existence of multiple opinions reflects a plurality of subjective realities rather than purely subjective experiences. Perhaps we are all unique and yet objective at the same time, and subjectivity does not exist because each person's world is individual and known to them objectively.

The theory of concentric realism addresses this question in an especially intriguing way.

18. SUBJEKTYVUS SUBJEKTYVUMAS

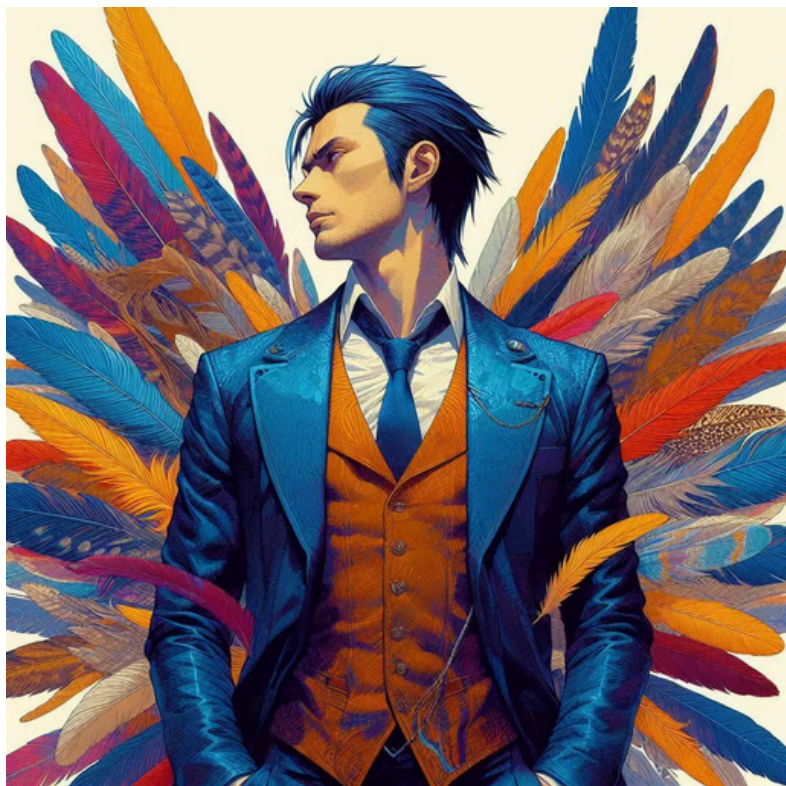
Prieš atsakant į šį klausimą, užduokime dar papildomus klausimus.

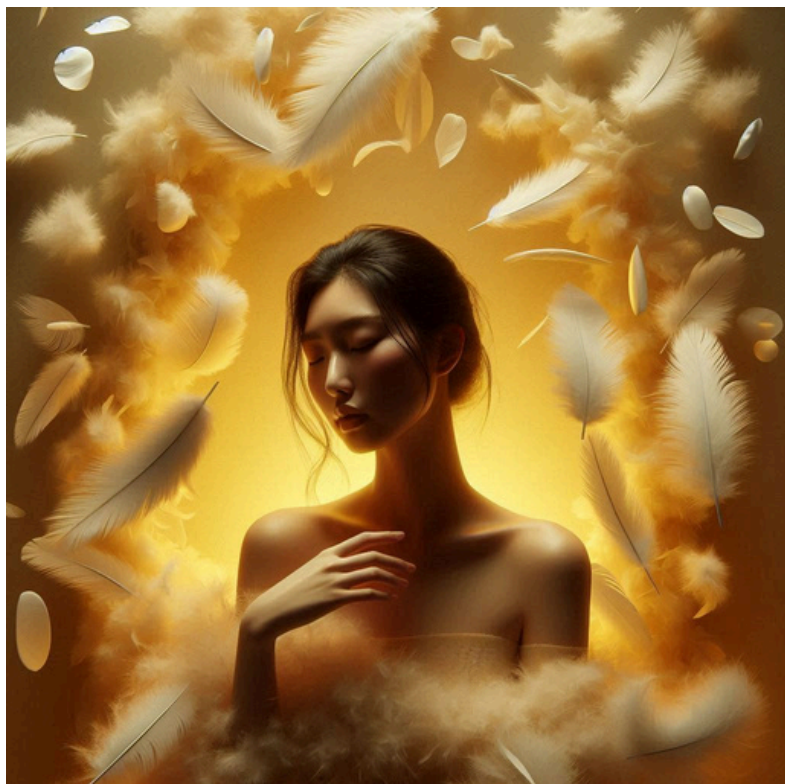
1. Kiek ligonio depresyvi nuotaika yra iš tiesų depresyvi, o kiek tai yra jo subjektyvus vertinimas, kad jis yra depresyvus?
2. Mūsų suvokimas yra subjektyvus, bet kiek jis yra objektyvus ir kiek subjektyvus?
3. Kiek subjektyvume išlieka objektyvumo?

Bandant atsakyti į šiuos klausimus, sunku rasti vienprasmę atsakymą. Manau, kad net neįmanoma, tačiau ši sąvoka priverčia mus susimąstyti, kiek mūsų „aš“ yra savarankiškas, laisvas nuo išorinių įtakų ir kiek mes realiai generuojame savo subjektyvaus kontento.

Gal realybė yra tai, kad tai, ką mes mąstom, taip ir yra ir nėra jokio subjektyvumo arba subjektyvios interpretacijos, nes gal daugianuomoniškumas yra subjektyvios realybės atspindys, o ne subjektyvus patyrimas. Galbūt mes visi vienetiniai nepakartojami ir tuo pačiu objektyvūs ir nėra jokio subjektyvumo, todėl kad kiekvieno žmogaus pasaulis yra individualus ir mes jį objektyviai pažįstam.

Įdomiai šį klausimą interpretuoja koncentrinio realizmo teorija

19. CONCENTRIC REALISM

Principles of concentric realism:

1. We know reality through two primary actions: observation and reflective observation.
2. Concentric realism holds that both cognitive actions must share a common centre. Neither pure observation nor pure reflection is possible on its own; the two processes must influence one another.
3. To understand the world, one must control attention. What, exactly, is the focus of one's attention in the world?
4. According to concentric realism, two types of attention can be distinguished. The first involves an initial analysis of an object through the collection of quantitative and qualitative indicators. This requires stable and focused attention directed at the object of analysis.
5. The second type is long-term concentration, in which the object is considered from various perspectives over time. Different categories of thinking and types of analysis may be applied; however, the same requirement remains—to sustain attention on the object and its interactions with other objects over an extended period.
6. Concentric realism can be understood as a form of focused attention training that integrates observation and thinking.
7. Concentric realism requires that any cognitive process culminate in action with respect to the object being analysed; something must ultimately be done with the object.
8. It is only through action that additional opportunities arise for observation and reflection on the object or phenomenon under analysis.
9. Concentration of attention enables long-term cognitive processes; in other words, without attention, cognition does not occur.
10. In order to observe and reflect on the world more effectively, it is necessary to develop skills of attention.

19. KONCENTRINIS REALIZMAS

Koncentrinio realizmo principai:

1. Realybę mes pažįstame per du pagrindinius veiksmus: stebėjimą ir stebėjimo apmąstymą.
2. Koncentrinis realizmas teigia, kad abu pažinimo veiksmai turi turėti vieną bendrą centrą. Negalimas tik stebėjimas arba tik apmąstymas, interpretavimas, todėl šie du procesai turi būti vienas kitą įtakojantys.
3. Norint bandyti pažinti pasaulį reikia valdyti savo dėmesį. Į ką nukreiptas jūsų dėmesys tas ir yra šiame pasaulyje. To ko jūsų pasaulis nepasiekia to ir neegzistuoja.
4. Dėmesio galima skirti du tipus pagal koncentrinį realizmą: pirmas – pirminė objekto analizė surenkant kiekybinius ir kokybinius rodiklius, tam reikalingas stabili dėmesio koncentracija į analizuojamą objektą.
5. Antras dėmesys – tai ilgalaikė koncentracija apmąstant apie objektą įvairiais aspektais, tam galima naudoti įvairias mąstymo kategorijas, analizės tipus. Tačiau išlieka tas pats reikalavimas, kad dėmesys būtų koncentruotas į to objekto ir jo ryšių su kitais objektais procesą ilgą laiką.
6. Koncentrinis realizmas tai yra stebėjimo ir mąstymo koncentruota dėmesio treniruotė.
7. Koncentrinis realizmas reikalauja, kad bet kuris pažinimo procesas baigtųsi veiksmu analizuojamo objekto atžvilgiu, tai yra su objektu turi būti kažkas tai daroma.
8. Tik veiksmo metu atsiranda papildomos galimybės stebėti ir apmąstyti analizuojamą objektą arba reiškinį.
9. Dėmesio koncentracija padeda atlikti ilgalaikius pažinimo procesus, kitaip sakant nėra dėmesio, nėra pažinimo.
10. Norint geriau stebėti ir apmąstyti pasaulį reikia lavinti dėmesio savybes.

20. MOVING ARM PHENOMENON (MOVING ARM STATE)

By observing our cognitive processes, we can identify what may be called the state of the moving arm. When the hand moves towards something, it creates a primary perspective on the world. By touching an object, we receive an initial sensation—a cognitive impulse that prompts reflection on what is happening and what the object is. Objects from the external world exist for us only if we touch them, or at least believe that we can touch them. Seeing alone is not sufficient, because vision can be illusory. In this sense, seeing can deceive, whereas touching cannot.

The phenomenon of touch is the primary sensation in the historical context of human development. The early animals from which we evolved perceived their environment through contact, sensed its composition, and responded accordingly. If we were to return to a mode of cognition centred on touch and place less trust in what we see, how would our cognitive processes, culture, and everyday life change? Imagine not believing what we see on YouTube, and trusting only what we can touch, taste, or smell. What kind of world would that be?

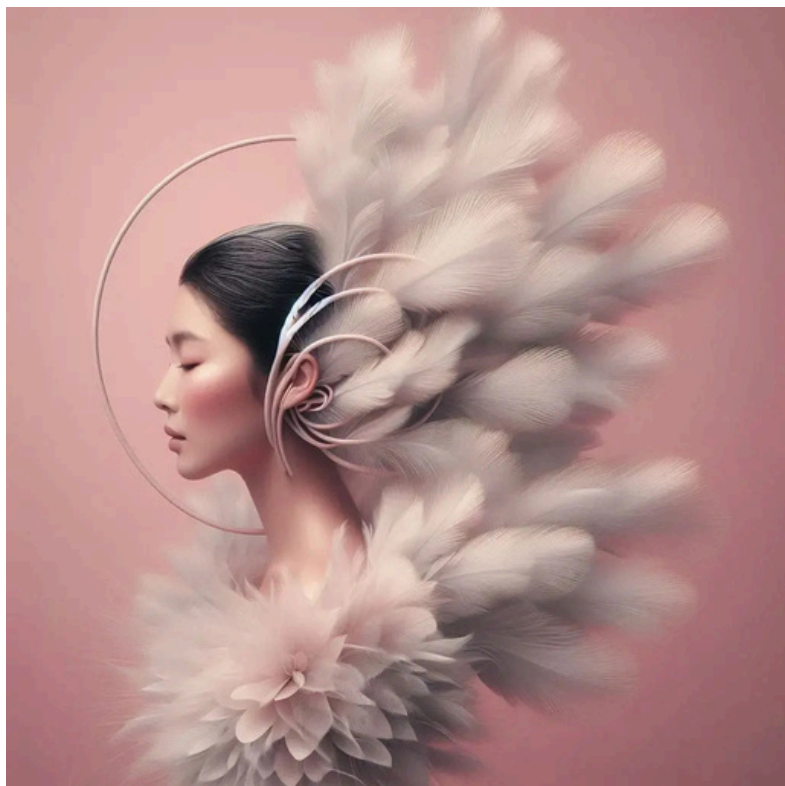
A moving hand generates a sense of an object or phenomenon—but how can this be described? One possible approach is linguistic empiricism.

20. JUDANČIOS RANKOS FENOMENAS (JUDANČIOS RANKOS BŪSENA)

Stebėdami savo pažinimo procesą, mes galime išskirti judančios rankos būseną. Kada mūsų ranka judėdama link kažko sukuria pirminį pasaulio vaizdą. Paliesdami daiktą ar mintį, mes gauname pirminį pojūtį, kognityvinį impulsą apmąstyti tai, kas vyksta, kas yra. Išorinio pasaulio daiktai egzistuoja tik tol, kol mes juos liečiame arba tikime, kad galim juos paliesti. Neužtenka juos tik matyti, nes matymas gali būti iliuzija. Kuo mes dažnai įsitikiname, iliuzijų pateikimo metu. Kitaip sakant, matymas gali būti fake, o lietimasis tai yra visada tai, kas yra.

Lietimo fenomenas yra pirminis pojūtis mūsų vystymosi istoriniame kontekste. Pirminiai gyvūnai iš kurių mes išsivystėme, jautė aplinką, jos sudėtį ir atitinkamai į tai reaguodavo. Jeigu mes sugrįžtume į lietimo būseną ir mažiau tikėtume tuo, ką matome, kaip pasikeistų mūsų pažinimo procesas, kultūra, kasdienybė. Įsivaizduokit, mes netikim ką matome youtube, t. y., tikime tik tuo, ką galime paragauti, užuosti. Koks tas pasaulis taptų?

Judanti ranka sukuria objekto, reiškinių pojūtį, bet kaip jį aprašyti? Vienas iš būdų yra lingvistinis empirizmas.

21. LINGUISTIC EMPIRICISM

Linguistic empiricism helps us describe an object through different categories. It distinguishes between defining a concept and defining an object—asking what it is, where and when it exists, and so on. In this way, it analyses the object as it manifests itself in space and time, through cause-effect relations, purpose, conditions, and related categories.

By describing an object, linguistic empiricism effectively dismantles and deconstructs it, transforming it into a linguistic object. From that moment on, we know the object only in linguistic terms. It possesses features and categories that are discoverable and verifiable empirically, yet it is no longer the primary object itself; it is merely the totality of words about it.

Another way to describe the object is through neo-cognitivism.

21. LINGVISTINIS EMPIRIZMAS

Lingvistinis empirizmas padeda mums aprašyti objektą įvairiomis kategorijomis. Yra išskiriama sąvokos apibrėžimas, objekto apibrėžimas: kas, ką, kur, kada ir t. t., taip pat analizuojamas objektas kaip jis pasireiškia erdvėje, laike, priežasties-pasekmės kategorijoje, tikslo, sąlygų ir t. t. Lingvistinis empirizmas, aprašydamas objektą jį sunaikina ir dekonstruoja, paversdamas jį kalbiniu objektu. Nuo to momento mes objektą pažįstame kaip lingvistinį. Taip jis turi empirikoje atrandamas ir patikrinamus požymius ir kategorijas, tačiau tai nėra tas pats pirminis objektas, tai tik žodžių apie jį visuma.

Kitas būdas aprašyti yra neokognityvizmas.

22. NEO-COGNITIVISM

Basic principles of neo-cognitivism:

1. First, we attempt to break down the object we are experiencing into separate parts and clearly recognise them.
2. Next, we seek to understand the connections between these different parts.
3. In the third stage, we conduct various practical tests that deepen our knowledge of the object.
4. We try to identify the connections that exist both within the object and between the object and its environment.
5. We critically evaluate the knowledge we have gained.
6. Using previously accumulated information, we create new objects and phenomena.

The sensations produced by a moving hand are not sufficient on their own; they must be integrated into a system that includes both the external and internal worlds. In this way, neo-cognitivism establishes the preconditions for deeper knowledge of objects and phenomena.

Neo-cognitivism also creates opportunities for neo-timism.

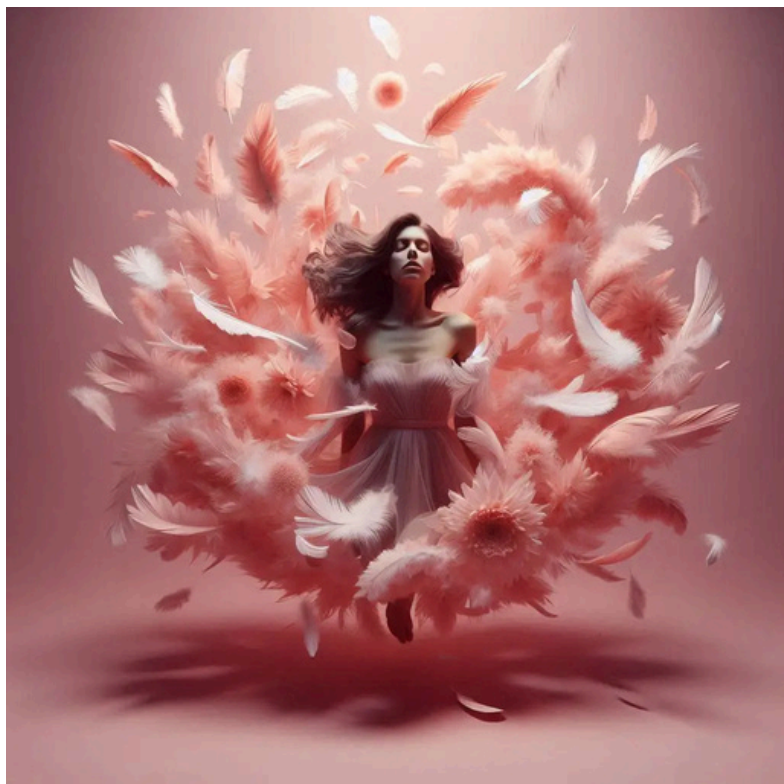
22. NEOKOGNITYVIZMAS

Neokognityvizmo pagrindiniai principai:

1. Pirmiausia bandom patiriamą objektą suskaldyti į atskiras dalis ir aiškiai jas įsisąmoninti.
2. Po to bandome suprasti koki ryšiai tarp įvairių dalių.
3. Trečiame etape atliekam įvairius praktinius bandymus, kurių pagalba analitiškai pagiliname savo žinojimą apie gilinamą objektą.
4. Bandome suprasti koki ryšiai objekto viduje ir išorėje.
5. Bandome įvertinti kritiškai savo žinias.
6. Kuriam naujus objektus ir reiškinius naudodami prieš tai sukaupę informaciją.

Neužtenka judančios rankos pojūčių. Reikia juos integruoti į sistemą apie išorinį ir vidinį pasaulį. Todėl neokognityvizmas sukuria prielaidas gilesniam objektų ir reiškinių pažinimui.

Neokognityvizmas sukuria galimybes neotimizmui.

23. NEO-TIMISM

Neo-timism is the view that the world is cognisable. It reflects a Renaissance-like hope that, with the help of science and the arts, we can come to know the world. Its main difference lies in the belief that the world can be understood not only through science, but also through philosophy, art, and psychological analysis.

In neo-timism, the strict demand for accuracy recedes, while other criteria emerge. Knowledge is expected to make us happy, and revealing objective truth is not always necessary. For example, many phenomena in mass culture are characterised by unmotivated hilarity and optimism about the future, even when there is no rational basis for such joy or optimism.

This notion is complemented by the concept of neuromaterialism.

23. NEOTIMIZMAS

Tai toks suvokimas, kad pasaulis yra pažinus. Tai renesansiška viltis, kad mokslo ir kitų menų pagalba mes pasaulį galime pažinti. Pagrindinis skirtumas tame, kad neotimizmas, mano kad pasaulį galima pažinti ne tik mokslo pagalba, bet ir filosofijos, meno, psichologinių analizių pagalba. Išnyksta griežtas tikslumo reikalavimas, tačiau atsiranda kitas. Žinios turi padaryti mus laimingus, ir nebūtina atskleisti tiesą. Pavyzdžiui, galima matyti daug masinių kultūros reiškinių kurie pasireiškia nemotyvuotu linksmumu, ateities optimizmu, nors tam linksmumui ir optimizmui nėra jokio argumentuoto pagrindo.

Šią sąvoką papildė neuromaterializmo sąvoka.

24. NEURO-MATERIALISM

At the gnoseological level, we do not always distinguish between objectively existing and artificial realities. Under the influence of external and internal stimuli, the central nervous system responds through enzymatic and hormonal processes, releasing dopamine, oxytocin, and other pleasurable hormones. When perception is unpleasant, it responds instead with adrenaline, cortisol, noradrenaline, and related substances, producing dissatisfaction and resistance.

From this perspective, a simulated reality may be experienced as more desirable than the original. What matters most is the generation of hormonal waves of joy and satisfaction.

Neuro-materialism thus creates conditions for the emergence of post-truth.

24. NEUROMATERIALIZMAS

Gnostiniame lygmenyje mes neatskiriame objektyviai egzistuojančios ir dirbtinos realybės. Mūsų centrinė nervų sistema, veikiama išorinių ir vidinių stimulių, reaguoja per savo fermentinę, hormoninę sistemą, išsiskiria dopaminas, oksitocinas ir daugybė kitų džiaugsmą suteikiančių hormonų arba jeigu nemalonus suvokimas - tada adrenalinas, kortikozonas, neoadrealinas, sukeliantys nepasitenkinimą ir pasipriešinimą. Galima sakyti, kad simuliacinė realybė gali būti geriau nei originali. Svarbiausia, kad sukeltų džiaugsmo ir pasitenkinimo hormonų bangą.

Neuromaterializmas sukuria galimybes atsirasti posttiesai.

25. POST-TRUTH

It is a system of knowledge that freely interprets factual information and generates secondary knowledge. This secondary knowledge is post-truth. It contains more interpretation and less direct knowledge of reality. However, when interpretation becomes dominant, it begins to function as truth.

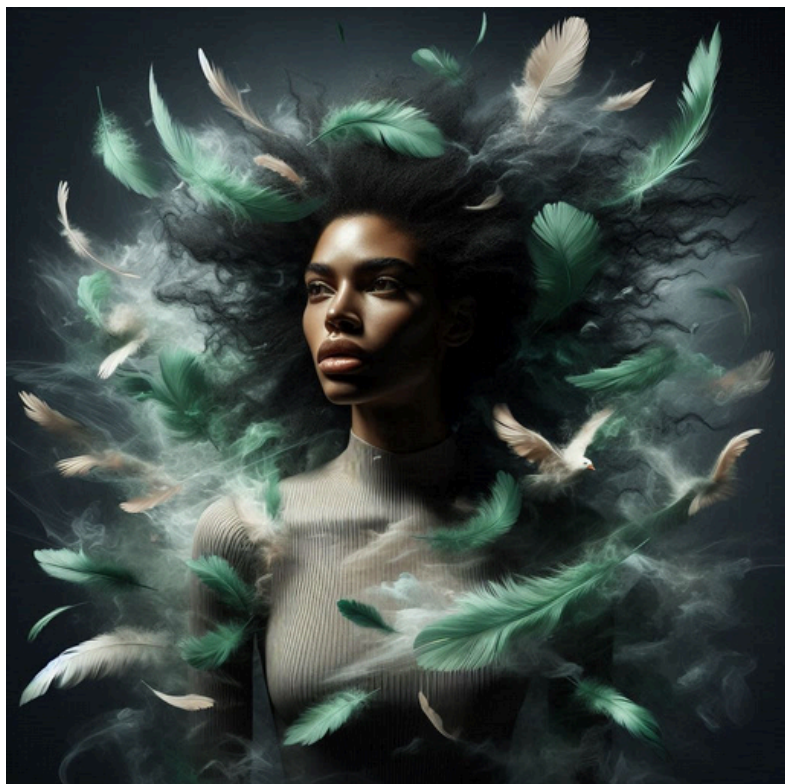
The phenomenon of post-truth helps explain why propaganda can be so effective. We tend to believe what feels right to us, even when it is not necessarily true.

Post-truth abandons complex interpretative frameworks that aim at depth, such as psychoanalysis, and creates conditions for the emergence of post-epidism.

25. POSTTIESA

Posttiesa - tai tokia žinių sistema, kuri laisvai interpretuoja faktines žinias ir kuria antrines. Antrinės žinios tai yra posttiesos. Jos yra daugiau interpretacijos ir mažiau tikrovės žinojimo. Tačiau jeigu interpretacija tampa dominuojanti, ji tampa tiesa. Posttiesos fenomenas leidžia geriau suprasti kodėl propaganda yra tokia efektyvi. Mes tikim tuo, kas mums atrodo teisinga, įtikinama nors nebūtinai tai turi būti tiesa.

Posttiesa atsisako sudėtingų tiesios aiškinimų, tokių kaip psichoanalizė ir sukuria galimybes atsirasti postepidizmui (newepizmas).

26. POST-OEDIPIISM (NEW-OEDIPIISM)

Basic principles of post-oedipism:

1. Today, the Oedipus complex is no longer considered relevant.
2. Genetic engineering removes many of the potential dangers traditionally associated with sexual relations between close relatives. By eliminating biological causes that could lead to negative hereditary effects, the foundation of the taboo disappears. There is no longer a biological basis for a son's envy of his father towards his mother, or a father's envy towards his daughter; such relations become matters of sympathy and antipathy rather than biological prohibition.
3. One of the central postulates of Z. Freud—that libido is the primary driving force—loses its significance, because there is no longer resistance to its realisation.
4. Other impulses emerge that influence human life more strongly than libido, such as group thinking, abstract thinking, categorical thinking, and similar cognitive processes.

Post-oedipism thus contributes to the emergence of post-cognitivism.

26. POSTEDIPIZMAS (NEWEDIPIZMAS)

Postedipizmo pagrindiniai principai:

1. Dabartinėje visuomenėje Edipo kompleksas yra ne aktualus.
2. Genetinė inžinerija pašalina potencialius pavojus, kurie galėtų atsirasti lytiškai bendraujant artimiems giminaičiams. Genų inžinerija pašalina biologines priežastis, kurios galėtų sukelti neigiamus paveldimumo efektus, kitaip sakant išnyksta potenciali tabu. Nėra jokios biologinės priežasties pavydėti savo mamos savo tėvui, arba tėvui pavydėti savo dukros, tai tik tampa simpatijos ir antipatijos klausimas.
3. Pagrindinis Z. Froido postulatų, libido tampa visai neaktualus, nes nėra pasipriešinimo jo realizavimui.
4. Atsiranda kiti impulsai, kurie labiau įtakoja žmonių gyvenimą, nei libido. Pvz., grupiniai, abstraktaus mąstymo, kategorinio mąstymo ir t.t. kas būdinga jau ir gyvūnams.

Postedipizmas paskatina postkognityvizmo atsiradimą.

27. POST-COGNITIVISM

Post-cognitivism is the belief that human behaviour is influenced not only by the central nervous system, but also by the mind, which is not merely a by-product of thinking. Post-cognitivists therefore adopt a form of dualism, arguing that both the CNS and the mind play a central role in everyday activity. They acknowledge that we are, in a sense, "biological machines," yet maintain that the CNS generates an independent sphere of influence –the mind–which affects not only thoughts and behaviour, but also physiological states. This can be illustrated by the fact that through conscious control of breathing we can calm ourselves or, conversely, stimulate ourselves to act. In this way, the mind and personality gain a degree of independence and can influence biological and mental processes, sometimes behaving irrationally and even contrary to conscious thought.

Post-cognitivism raises a further question: how are things interconnected, and to what extent are these connections real or merely imagined? Post-correlism attempts to address this question.

27. POSTKOGNITYVIZMAS

Tai yra tikėjimas, kad ne tik centrinė nervų sistema įtakoja žmogaus elgesį, bet ir protas kuris nėra tiktai mąstymo pasekmė. Postkognityvistai randasi dualizmo pozicijoje teigdami, kad pagrindinę funkciją atlieka CNS ir protas mūsų kasdieninėje veikloje. Jie teigia, kad mes esame „biologinės mašinos“, tačiau CNS funkcionuodama sukuria nepriklausomą poveikio subjektą, t. y. protą, kuris veikia ne tik mūsų mintis, elgesį, bet ir fiziologines būsenas. Tai galima iliustruoti tuo, kad sąmoningai kontroliuodami savo kvėpavimo funkciją mes galime save nuraminti arba atvirkščiai, paskatinti veikti. Taip protas ir mūsų asmenybė įgauna savarankiškumą ir gali įtakoti biologinius, mentalinius procesus ir elgtis iracionaliai prieštaraujant savo mąstymui.

Postkognityvizmas iškelia kitą klausimą, t. y. kaip viskas tarpusavyje yra susiję, ir kiek tie ryšiai yra įsivaizduojami ar realūs. Į tai bando atsakyti postkorelizmas.

28. POST-CORRELISM

Post-correlism holds that it is possible to correlate anything with anything else, and that no objective connections necessarily exist. Correlation can be meaningful not only in a scientific sense, but also in ethical, aesthetic, or methodological contexts. By freely interpreting the principle of correlation, we can create new domains of knowledge that are not scientific fields, but rather cognitive games that offer aesthetic or ethical satisfaction. For example, one might attempt to find a relationship between strawberry flowering in spring and the results of an upcoming election. A statistical analysis would likely reveal some form of correlation. From this, various conclusions could then be drawn according to the principles of pseudoscience.

28. POSTKORELIZMAS

Postkorelizmas teigia, kad galima koreliuoti, ką nori su kuo nori ir nėra svarbu, kad tame būtų objektyvus ryšys. Koreliacija gali būti įdomi ne tik mokslinė prasme, bet ir etinė, estetinė, metodologinė. Laisvai interpretuodami koreliacijos principą, mes galime sukurti naujas žinių sritis, kurios nėra mokslo sritys, bet nauji pažintiniai žaidimai, kurie suteikia estetinį arba etinį pasitenkinimą. Pavyzdžiui, galime bandyti sukoreliuoti ryšį tarp braškių žydėjimo pavasarį ir rinkimų rezultatų artimiausiuose rinkimuose. Manau, kad statistinė analizė kažkokį ryšį surastų. Iš to galima daryti įvairias išvadas remiantis pseudomoksliskumo principais.

29. POST-OBJECTIVISM

Post-objectivism recognises the primacy of observation and, on this basis, seeks to avoid generalisations, conclusions, or fixed interpretations. It aims to describe objects and phenomena while resisting definitive conclusions or interpretations, yet it allows free speculation about how a phenomenon or object may have come into being, without limiting the boundaries of imagination. In other words, post-objectivism acknowledges the existence of facts but does not claim to know their origins. It holds that practical experience—being present with an object or phenomenon—creates an individual experience and an individual form of objective reality for each person. This individual experience becomes central to the formation of personal identity.

Thus, collective objectivity is abandoned and replaced by individual objectivity, which is unique to each person. This perspective can be developed through the methodology of dialogical analysis, allowing individuals to construct their own personal post-realist perception of the world.

29. POSTOBJEKTYVIZMAS

Postobjektyvizmas pripažįsta tik stebėjimo pirmumą, o kalbant apie jį stengiasi nedaryti jokių apibendrinimų, išvadų, interpretacijų. Postobjektyvizmas stengiasi aprašyti objektus ir reiškinius, priešinasi išvadų darymui, interpretavimui, tačiau leidžia laisvai interpretuoti priežastis kaip susiformavo šis reiškinys arba objektas neribojant fantazijos ribų. Kitaip sakant, postobjektyvizmas pripažįsta fakto buvimą, bet negali teigti, kad žino iš kur jis atsirado. Postobjektyvizmas skaito, kad praktinė patirtis, buvimas kartu su objektu arba reiškiniu, sukuria žmogui jo individualų patyrimą ir objektyvią realybę. Ir tai yra svarbiausia formuojant kiekvienos asmenybės individualumą.

Kitaip sakant, atsisakoma kolektyvinio objektyvumo, vietoje jo atsiranda individualus objektyvumas, kuris būdingas kiekvienam žmogui. Tam galima naudoti dialoginės analizės metodiką ir taip kurti savo asmeninį postrealistinį pasaulio suvokimą.

30. POST-REALISM

Post-realism holds that we perceive only what has already happened. However, what has happened does not reach us as objective information. By the time this information arrives, it has already been largely distorted. In this way, a semi-real world is formed. Distortions arise for many reasons, and they are often so subtle that we cannot even recognise them. They remain hidden from us.

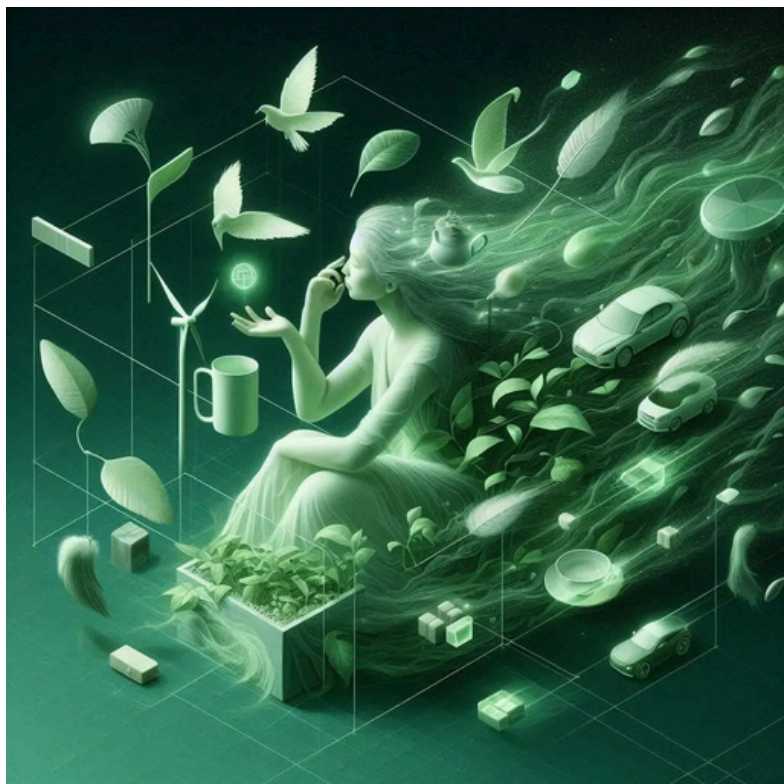
This leads to the idea of hidden knowledge—something that we neither clearly identify nor consciously feel, yet which exists and influences us. Such transcendence is not passive; it actively distorts reality. What motivates this process? Primarily, the inability to reflect everything accurately and vividly. In order to be named and communicated, information is supplemented, adjusted, and shaped for the person who intends to use it.

Post-realism thus provides the foundation for the concept of non-transparent cognition.

30. POSTREALIZMAS

Postrealizmas teigia, kad mes suvokiame tik tai, kas įvyko. Tačiau, tai kas įvyko, tai nėra objektyvi informacija. Kol ši informacija patenka pas mus, ji jau būna dažniausiai iškraipyta. Taip susiformuoja pusiau realus pasaulis. Iškraipymas įvyksta dėl įvairių priežasčių. O iškraipymai būna tokie subtilūs, kad mes negalime jų net atpažinti. Jie mums tampa užslėpti. Iš to kyla užslėptų žinių idėja, kad yra kažkas, ko mes neidentifikuojame, nepajaučiame, egzistuoja ir veikia mus. Ši transcendencija nėra pasyvi, ji aktyviai iškraipo realybę. Kas ją motyvuoja taip daryti? Manau, pirmiausiai negalėjimas atspindėti visko tiksliai ir ryškiai. Ir kad tai įvardinti, informacija yra papildoma, koreguojama ir atiduodama tam, kuris planuoja ją vartoti.

Postrealizmas sukuria pagrindą sąvokai neskaidrus pažinimas.

31. NON-TRANSPARENT COGNITION

This concept holds that we live in a semi-real world. A person who knows certain phenomena with sufficient objectivity can act upon them—for example, by modifying, changing, or deconstructing them. At the same time, such a person inevitably encounters the limits of their own cognition, shaped by passions, prejudices, prior experiences, and similar factors. This tension gives rise to a semi-real state of the world.

When we act under the influence of internal and external distorting factors, we enter an intermediate state between the real and the unreal—a semi-real world. Usually, we can distinguish what is real from what is unreal, yet part of reality remains a grey area: we have only a rough sense of what is there. The extent of this uncertainty always depends on specific internal and external conditions and is therefore situational.

To reduce this uncertainty, one should strive to follow the principles of rational empiricism.

31. NESKAIDRUS PAŽINIMAS

Sąvoka teigia, kad gyvename pusiau realiame pasaulyje. Kai kuriuos reiškinius pažindamas pakankamai objektyviai, žmogus tuo pačiu metu susiduria su savo paties pažinimo ribotumu, kuris atsiranda dėl aistrų, išankstinių nuostatų, ankstesnių patyrimų ir pan. Tai sukuria pusiau realaus pasaulio būseną. Kada veiki įtakojamas vidinių ir išorinių iškraipiančių faktorių, papuoli į tarpinę būseną tarp realaus ir nerealaus pasaulio; tai yra į pusiau realaus pasaulio būseną. Dažniausiai mes galime atskirti, kas yra realu ir nerealu, tačiau dalis pasaulio lieka tik pilka zona; maždaug žinai, kas ten yra, bet prognozuoti, veikti, pasiekti užsibrėžtus tikslus yra problematiška. Kiek tai įtakoja vidiniai ir išoriniai faktoriai? Tai visada yra tikrai konkrečios situacijos klausimas. Norint to išvengti, reikia bandyti vadovautis racionalaus empirizmo principais.

32. RATIONAL EMPIRICISM

Principles of rational empiricism:

1. When analysing a phenomenon, follow the principles of adequacy, systematicity, and objectivity.
2. Strive to describe the phenomenon clearly, consistently, and accurately.
3. When describing a phenomenon, examine all categories of its existence.
4. Use precise and appropriate language to describe the phenomenon or object.
5. Avoid misinformation.

32. RACIONALUS EMPIRIZMAS

Racionalaus empirizmo principai:

1. Analizuodami reiškini, vadovaukitės adekvatumo, sistemiškumo, objektyvumo principais.
2. Stenkitės aiškiai, nuosekliai, tiksliai aprašyti reiškini.
3. Aprašant reiškini, išanalizuokite visas jo egzistavimo kategorijas.
4. Naudokite adekvačią kalbą reiškinio arba objekto aprašymui.
5. Venkite klaidingo pažinimo.

33. FALSE COGNITION

False cognition occurs when we consciously or unconsciously distort the truth by falling into various errors of thinking, such as simplification, exaggeration, and similar distortions. The subject seeks to understand the world but is unable to do so because of these cognitive errors. Thinking acts as a filter that organises primary cognition, often shifting it away from its original aim. When errors arise within the thinking process itself, the degree of inaccuracy increases even further.

33. KLAIDINGAS PAŽINIMAS

Tai pažinimas, kai mes sąmoningai arba nesąmoningai iškraipome tiesą papildami įvairias mąstymo klaidas, t. y. supaprastinimas, išdėdinimas, ir t. t. Subjektas nori pažinti pasaulį, tačiau dėl mąstymo klaidų to padaryti negali. Mąstymas veikia kaip filtras, kuris racionalizuoja pirminį pažinimą ir padaro jį mažiau tikslų. O jei pačio mąstymo metu atsiranda mąstymo klaidos, tai netikslumas padidėja.

34. 4K PHILOSOPHICAL ANALYSIS

The 4k (four angles) philosophical analysis is performed using 4 perspectives: ontology, ethics, epistemology, and aesthetics. Any philosophical concept is analyzed from at least four angles.

- The ontological angle asks whether the analysed object exists.
- The epistemological angle asks how we can know that existence.
- Ethics examines how this knowledge and existence influence ethical, cultural, and other decisions.
- Aesthetics considers how the concept can be expressed or represented through art.

34. 4K FILOSOFINĖ ANALIZĖ

4k (keturių kampų) filosofinė analizė atliekama remiantis mažiausiai keturiais „kampais“:

- Ontologinis - užduodamas klausimas, ar tai, ką analizuoja egzistuoja.
- Epistemologinis klausimas - kaip mes galime tą egzistenciją pažinti.
- Etika - kaip tas žinojimas ir egzistencija įtakoja mūsų etinius, kultūrinius ir kt. sprendimus.
- Estetika - kaip tai galima būtų pateikti meno kūrinio pagalba naudojant vienokį arba kitokį kūrinio grožio supratimą.

35. METHODOLOGY OF PHILOSOPHICAL ANALYSIS OF ABSTRACTION

This methodology proposes that an effort should be made to abstract a concept to a level as close as possible to the universal. This requires renouncing empirical and rational thinking and moving towards the transcendent. When using this methodology, the philosopher must understand that they are not actually reaching the transcendental level, but rather imagining it.

A new concept must emerge in the process. Therefore, the central task of this methodology is to repeatedly ask the question of what lies behind "that". This question must be posed many times until the logical limits of empirical reality and rational thinking are reached. What might reflect or influence these empirical data? The response that emerges is a new concept with which the philosopher can continue to work.

This process involves conjecture and faith—the art of abstraction—but it is not scientific cognition.

35. ABSTRAKTIZMO FILOSOFINĖS ANALIZĖS METODIKA

Metodika teigia, kad sąvoką reikia stengtis abstrahuoti iki tokio lygio, kuris yra kiek galima arčiau prie universalinio. T. y. atsisakyti visų empirinių ir racionalių mąstymų ir pereiti į transcendentinį. Filosofas naudodamas šią metodiką turi suprasti, kad nepereina į transcendentinį lygį, tačiau turi įsivaizduoti, kad pereina. Kokia turi atsirasti nauja sąvoka, todėl pagrindinė metodikos užduotis yra užduoti pastoviai klausimą, o kas yra už „to“. Ir šitą klausimą užduoti daug kartų, kol ateina empirinių daiktų ir racionalaus mąstymo loginė riba ir tada klausti, o kas galėtų būti anoj pusėj empirinės eminencijos. Kas galėtų atspindėti šiuos empirinius duomenis arba įtakoti. Gautas atsakymas yra nauja sąvoka su kuria filosofas gali dirbti toliau. Tai yra spėjimas ir tikėjimas, menas abstrahuotis, bet jokiais būdais ne mokslinis pažinimas.

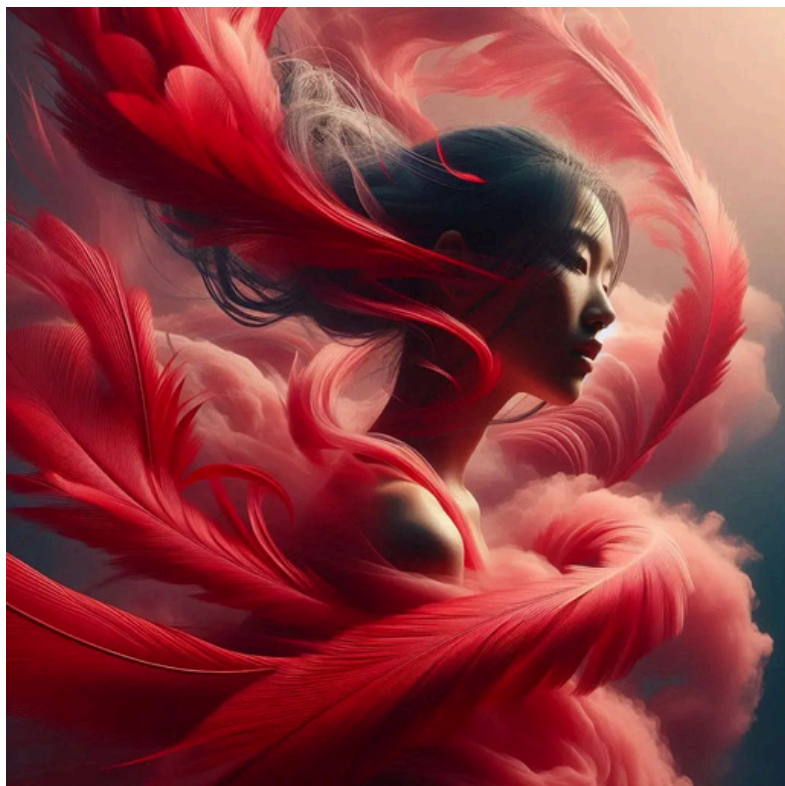

36. METHODOLOGY OF PHILOSOPHICAL ANALYSIS OF ASSOCIATIONISM

This methodology requires the philosopher to begin by writing a text based on the principle of free association, without attempting to unify or organise thoughts. Fragmented ideas are later combined through associative links into a single, more cohesive text, which is then analysed, synthesised, and further processed. In this way, new concepts are generated. The initial text should not possess clear logic or a sense of completeness; rather, it serves as working material that allows new associations to emerge and expand the body of original thought.

36. ASOCIANIZMO FILOSOFINĖS ANALIZĖS METODIKA

Metodika reikalauja iš filosofo pradėti rašyti tekstą laisvų asociacijų principu nebandant sujungti mintis. Padrikos mintys bandomos vėliau apjungti asociacijų principu į vientisą daugiau mažiau išsų tekstą, kuris analizuojamas, sintetinamas, perdirbamas. Taip sukuriant naujus konceptus, sąvokas. Analizuojamame tekste nereikia tikėtis, kad bus aiški logika ir turinio pilnumas, tai yra daugiau darbinė medžiaga naujoms asociacijoms atsirasti ir didinti pirminio teksto kiekį.

37. METHODOLOGY OF PHILOSOPHICAL ANALYSIS OF COMPLEXISM

The methodology of complex philosophical analysis combines the methods of abstraction and association with approaches from other fields of science in order to discover new connections capable of generating concepts that explain diverse philosophical phenomena. It actively seeks methods and ideas from disciplines such as therapy, physiology, anatomy, dance, theatre, and others.

Through this integration, entirely new fields of cognition emerge—not only within philosophy, but beyond it—where unexpected connections can be explored and paradoxical conclusions drawn.

37. KOMPLEKTYVIZMO FILOSOFINĖS ANALIZĖS METODIKA

Kompleksinės filosofinės analizės metodika derina abstrahavimo ir asociacijų metodikas jungiant su kitomis mokslo sritimis ir ieškant naujų jungčių, kurios galėtų sukurti naujas koncepcijas galinčias paaiškinti įvairius filosofinius reiškinius. Ši metodika intensyviai ieško naujų metodų, sąvokų įvairiose kitose srityse, pvz., terapijos, fiziologijos, anatomijos, šokio, teatro ir kt. Tai sukuria visiškai naujus filosofijos ir ne tik filosofijos pažinimo laukus, kuriuose galima ieškoti netikėtų ryšių ir daryti paradoksalias išvadas.

38. COUNTER-ANALYSIS

The essence of counter-analysis lies in the deliberate interpretation of primary facts in the opposite way. The philosopher intentionally contradicts themselves, producing two versions of a text: a primary analysis and a counter-analysis. This is not an alternative analysis offering a different interpretation, but a purposeful contrast between two texts, creating a polar opposition.

38. KONTRANALIZĖ

Kontranalizės esmę sudaro tai, kad sąmoningai priešingai interpretuojami pirminiai faktai. Filosofas pats sau prieštarauja. Rašo du teksto variantus: pirminę analizę ir kontranalizę. Tai nėra antianalizė, kuri leidžia kitaip interpretuoti, tai sąmoningas priešpastatymas vieno teksto kitam, poliarinės pozicijos kūrimas.

39. POST-META-ANALYSIS

The method of post-meta-analysis requires the most comprehensive possible examination of the literature within a chosen philosophical topic. However, unlike traditional meta-analysis, post-meta-analysis deliberately includes not only literature directly related to the topic, but also texts from unrelated fields. It seeks to combine insights from different domains and explore new forms of knowledge integration.

39. POSTMETA ANALIZĖ

Postmeta analizės metodas reikalauja atlikti maksimaliai didelę literatūros analizę pasirinktos filosofinės temos rėmuose. Tačiau postmeta analizė, skirtingai nei meta analizė, tikslingai analizuoja ne tik tos temos literatūrą, bet ir nesusijusia su ja literatūrą ir bando maišyti skirtingų temų žinias ir ieškoti naujos žinių integracijos.

40. SEPARATION ANALYSIS

Separation analysis is not used to maximise the separation of scientific knowledge from interpretation or to oppose religious faith as false cognition to its secondary interpretations. Rather, separation analysis is a form of rejection analysis. It asserts that everything identified as false must be rejected.

40. ATSKYRIMO ANALIZĖ

Tai nėra tai, kad maksimaliai atskirti mokslines žinias nuo interpretacijų, o tuo labiau religinį tikėjimą kaip netikrą pažinimą nuo antrinių jo interpretacijų, žinoma, didelis dėmesys turi būti kreipiamas analizės metu atskyrimui antrinių interpretacijų tiek moksle tiek religijoje kurios gali sukelti tikras emocijas, veiksmus ir sukurti neteisingą gyvenimo scenarijų, agresiją, represiją, atsiribojimą ir t. t. Atskyrimo analizė tai atmetimo analizė, viskas kas netikra, nepatikrinama reikia atmesti.

41. NEW PHENOMENOLOGICAL ANALYSIS

New phenomenological analysis involves the systematic unfolding of content:

1. The content is first divided into large sections, then into smaller units, and structured into fourteen variants.
2. The structured material is clarified and explained.
3. The material is compared with other previously structured texts.
4. The paradigms within the same text are examined to ensure they do not contradict one another; the same process is applied to the comparative text.
5. The paradigms are then assessed for their degree of universality.

One further approach to philosophical methodology is the post-pragmatic 4P philosophical analysis.

41. NEWFENOMENOLOGINĖ ANALIZĖ

Newfenomenologinė analizė tai yra turinio išskleidimas:

1. Turinys sukapojamas į didelius, po to į mažesnius gabalus ir struktūruojamas 14 variantų.
2. Išskleidžiamas patikslinimais ir paaiškinimais. Visa tai daroma ant struktūruotos medžiagos.
3. Palyginama su kitais jau sustruktūruotais tektais.
4. Patikrinama ar to paties teksto paradigmos neprieštarauja viena kitai. Tas pats padaroma su kitu tekstu.
5. Įvertinama ar šio teksto paradigmos yra universalios.

Viena iš filosofinės metodikos analizės galėtų būti postpragmatinė 4p filosofinė analizė.

42. POSTPRAGMATIC 4P PHILOSOPHICAL ANALYSIS

The main goal of any philosophical concept is to identify an aspect of usefulness that makes it more practical. How can this be achieved?

Choose a philosophical concept and analyse it from four perspectives:

1. The reason for its emergence.
2. The problem that arises at the cognitive level.
3. Its impact.
4. Its consequences.

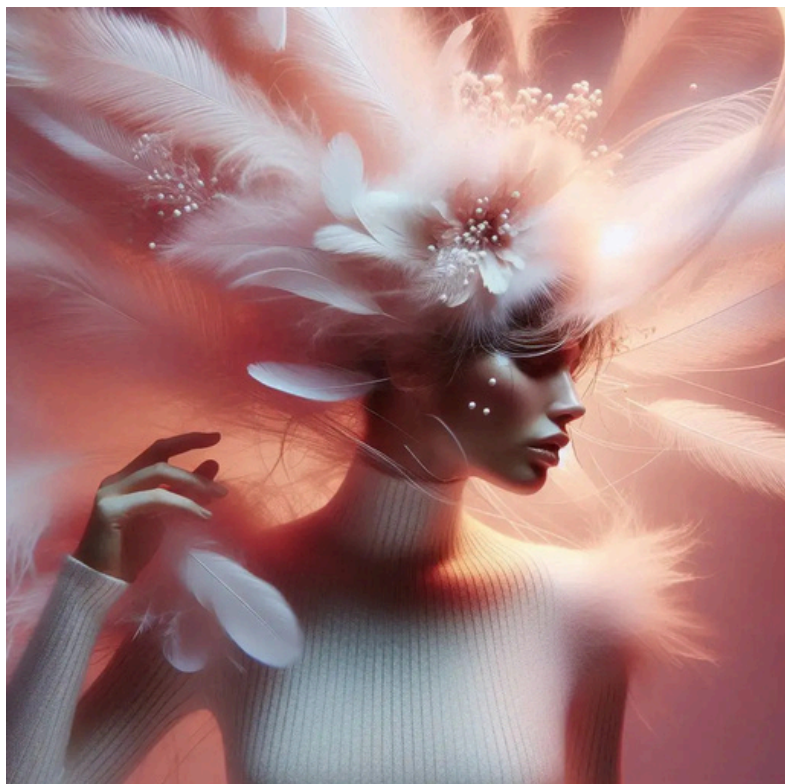
In this way, we can understand how a concept transforms various aspects of life on both theoretical and practical levels.

42. POSTPRAGMATINĖ 4P FILOSOFINĖ ANALIZĖ

Pagrindinis tikslas bet kuriai filosofinei koncepcijai surasti naudingumo pasekmės aspektą, kuris padėtų ją padaryti labiau praktišką. Kaip tai padaryti? Parenkame filosofinę sąvoką ir analizuojame 4 aspektais:

1. Jos atsiradimo priežastis.
2. Problema kokia atsiranda kognityviniame ir kt. lygmenyje.
3. Poveikio priemonės.
4. Pasekmės.

Tokiu būdu mes išsiaiškiname kaip ta sąvoka keičia įvairius gyvenimo aspektus tiek teoriniam, tiek praktiniam lygmeny.

43. METHODOLOGY OF STRUCTURAL ASSOCIATIVE ANALYSIS

Structural associative analysis is carried out in several stages:

1. Identifying the research object:

- a) Select the concepts to be analysed, for example revolution, improvement, innovation.
- b) Select the characteristics to be analysed, such as radicality, novelty, functionality, and so on.
- c) Characteristics may be rational (structure, components, influence, development, etc.) or irrational (poeticism, romance, speed, and similar qualities).

2. Creating a table of characteristics:

- Concepts: revolution, improvement, innovation.
- Characteristics: rational (structure, components, influence, development, etc.) and irrational (poeticism, romance, speed, etc.).

3. Searching for rational and irrational connections between different concepts according to selected characteristics.

4. Searching for associations between various concepts, such as:

- a) the relationship between revolutionary structure and the speed of innovation;
- b) the relationship between poetic components and the perfection of revolution, and so on.

At this stage, the philosopher identifies similarities and differences and attempts to generate unexpected or stimulating angles of analysis through association.

5. Creating rational and irrational texts (including up to ninety-nine variants of irrational text).

Another methodology related to this approach is the philosophical analysis of textual associatism.

43. STRUKTŪRINĖS ASOCIACINĖS ANALIZĖS METODIKA

Struktūrinė asociacinė analizė atliekama tam tikrais etapais:

1. Tyrimo objekto suradimas:

- a) Pasirenku sąvokas, kurias aš analizuosiu, pvz.: revoliucija, tobulėjimas, inovacijos.
- b) Pasirenku pagal kokius požymius aš atliksiu analizę, pvz.: radikalumas, naujumas, funkcionalumas ir t. t.
- c) Požymiai gali būti racionalūs (struktūra, sudėtinės dalys, įtakojimas, vystymasis ir t. t.) ir iracionalūs (poetiškumas, romantiškumas, greitis, šuolis ir t. t.)

2. Daroma požymių analizės lentelė:

- Sąvokos: revoliucija, tobulėjimas, inovacijos.
- Požymiai: racionalūs (struktūra, sudėtinės dalys, įtakojimas, vystymasis ir kt.), iracionalūs (poetiškumas, romantiškumas, greitis, šuolis ir kt.)

3. Ieškoma racionalių ir iracionalių ryšių tarp skirtingų sąvokų pagal tam tikrus požymius.

4. Ieškoma asociacinių ryšių tarp įvairiausių sąvokų, pvz., koks yra ryšys tarp:

- a) revoliucinės struktūros ir inovacijos greičio;
- b) tarp revoliucijos poetiškumo ir tobulėjimo sudėtinių dalių ir t. t.

Šiame etape ieškoma panašumų ir skirtumų ir asociacijų būdu bandoma iššaukti įdomius analizės rakursus.

5. Rašomas racionalus ir iracionalus tekstas (99 iracionalaus teksto variantai).

Kita metodika galėtų būti tekstinio asocianizmo filosofinės analizės metodas.

44. PHILOSOPHICAL ANALYSIS OF TEXTUAL ASSOCIATISM

The essence of this methodology is as follows:

1. A philosophical text is selected, divided into separate segments, and structured.
2. One literary style is chosen, and the text is rewritten by adding new textual components that were not present in the original.
3. The original text is not interpreted directly; instead, it is recreated through a writing technique, often in an automatic mode.
4. The newly created text is not edited.

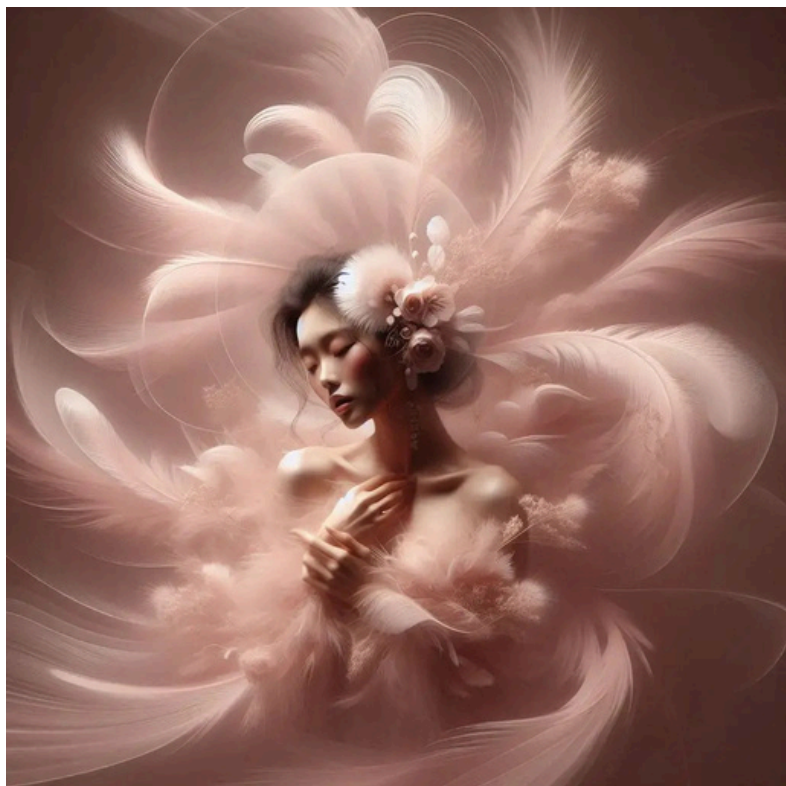
At the same time, it is always possible to combine methods—that is, to employ philosophical polymethodological analysis.

44. TEKSTINIO ASOCIANIZMO FILOSOFINĖS ANALIZĖS METODAS

Šios metodikos esmė yra:

1. Pasirenku filosofijos tekstą, suskaidau į atskirus gabaliukus, atlieku jo struktūravimą.
2. Pasirenku vieną iš galimų literatūros stilių ir perrašau tekstą pridėdamas papildomų tekstinių komponentų kurių anksčiau tekste nebuvo.
3. Pirminio teksto nebandau suvokti tiesiogiai, bet jį perkuriu, panaudodamas vieną ar kitą rašymo techniką. Perkūrimą atlieku daug mažiau automatiniam režime.
4. Naują tekstą neredaguojau.

Tačiau visada galima panaudoti metodikų mišinį, t. y. naudoti polimetodoliškumo filosofinę analizę.

45. PHILOSOPHICAL POLYMETHODOLOGICAL ANALYSIS

Polymethodological philosophical analysis seeks to disclose phenomena and objects that exist in both objective and subjective worlds. Objects may exist in the external world or solely within consciousness. The key term in this definition is disclose. To achieve this, it is necessary to apply multiple methodological analyses.

Below is a list of analytical approaches that can currently be effective in the study of philosophical phenomena and objects:

1. Logical analysis
2. Empirical analysis
3. Pragmatic analysis
4. Psychoanalysis
5. Ego analysis
6. Schizoanalysis
7. Matrix analysis
8. Analysis of indoctrination and propaganda
9. Gestalt analysis
10. Hypnosis analysis
11. Dream analysis
12. Structural-categorical analysis, and others.

In addition, other forms of analysis may be applied in accordance with the directions of contemporary philosophy, such as:

1. Phenomenological analysis
2. Existential analysis
3. Semiotic analysis
4. Post-structural analysis
5. Analytical analysis, and others.

It is important to note that any single method reveals only certain aspects of a philosophical object or phenomenon. Therefore, it is not sufficient to rely on just one type of analysis. I propose adhering to the principle of polymethodology and employing multiple analytical approaches.

In particular, I recommend applying as many contradictory analyses as possible in order to uncover unexpected dimensions of the philosophical object under consideration. Anti-analysis may also be deliberately employed to generate unconventional or revealing results.

45. POLIMETODOLOGINĖ FILOSOFINĖ ANALIZĖ

Polimetodologinė filosofinė analizė užsiima tuo, kad bando atskleisti įvairius reiškinius ir objektus, kurie egzistuoja tiek objektyviame, tiek ir subjektyviame pasaulyje. Objektai gali egzistuoti tiek realiame pasaulyje, tiek ir tikrai sąmonėje. Tačiau apibrėžime svarbiausias žodis „atskleisti“. Norint įgyvendinti šį veiksmą reikia atlikti metodologiškai pagrįstas analizes. Išskirčiau šias analizes, kurios šiuo metu galėtų būti efektyvios analizuojant filosofinius reiškinius ir objektus:

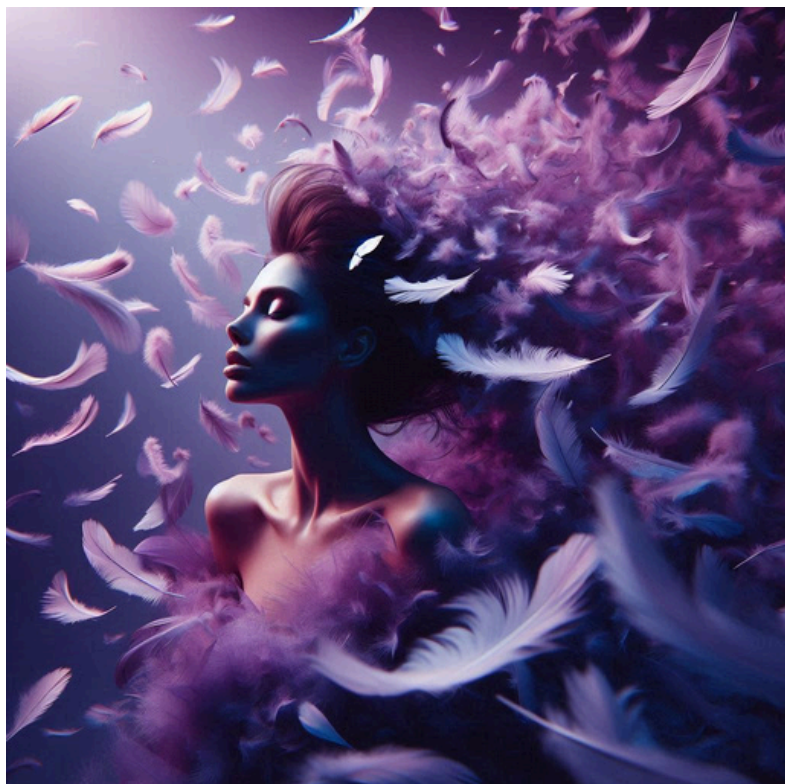
1. Loginė analizė
2. Empirinė analizė
3. Pragmatinė analizė
4. Psichoanalizė
5. Ego analizė
6. Šizo analizė
7. Matricinė analizė
8. Indoktrinacijos propagandos analizė
9. Geštalt analizė
10. Hipno analizė
11. Dream analizė
12. Struktūrinė kategorinė analizė ir t. t.

Žinoma, galima atlikti ir kitas analizes rūšis vadovaujantis šiuolaikinės filosofijos kryptimis:

1. Fenomenologinė analizė
2. Egzistencinė analizė
3. Semiotinė analizė
4. Poststruktūrinė analizė
5. Analitinė analizė ir t. t.

Noriu teigti, kad atskiros analizės tik dalinai atskleidžia analizuojamo filosofinio objekto ar reiškinio puses. Todėl negalima apsiriboti tikrai vienu analizės tipu. Siūlyčiau vadovautis polimetodologiskumo principu ir naudoti kelis analizės tipus.

Ypatingai rekomenduočiau atlikti kiek galima labiau viena kitai prieštaraujančias analizes tam, kad atskleisti netikėtas analizuojamo filosofinio objekto puses. Galima sąmoningai naudoti ir antianalizę norint gauti įdomių rezultatų.

46. ANTI-ANALYSIS

Basic principles of anti-analysis:

1. To consciously interpret facts of reality in alternative ways.
2. To deliberately recreate facts by purposefully misinterpreting them.
3. To construct new conceptual frameworks that have no direct relation to reality.
4. To seek out strange or deliberately inadequate interpretations during analysis.
5. The primary goal of anti-analysis is to diversify existing concepts, regardless of their validity.
6. Anti-analysis engages with real facts precisely in order to distort them.

46. ANTIANALIZĖ

Antianalizės pagrindiniai principai:

1. Sąmoningai kitaip interpretuoti realybės faktus suvokiant, kad yra visiškai kitaip.
2. Sąmoningai perkuriu faktus tikslingai klaidingai juos interpretuodamas.
3. Kuriu naujus konstruktus, kurie neturi nieko bendro su realybe.
4. Antianalizės metu ieškau kuo labiau keistų, neadekvačių interpretacijų.
5. Antianalizės pagrindinis tikslas pajvairinti egzistuojančius konceptus, neatsižvelgiant į jų pagrįstumą.
6. Antianalizė analizuoja realius faktus tam, kad juos iškreipti.

CHAPTER 3

ETHICS

In this section, I discuss various philosophical concepts within the field of ethics. Ethics is a theory of morality; it examines notions such as good and evil, happiness, the meaning of life, and related questions. One of the first concepts introduced here is envism.

47. ENVISM

Envism is a philosophy of jealousy that proposes that all living beings develop their world and environment because they are jealous of others. Within this philosophy, jealousy carries a positive connotation, as it increases the chances of survival and creation. For example, children compete for parental attention, and animals behave in similar ways. Jealousy is thus understood as an innate feature of living nature that later transitions into human social life.

Accordingly, jealousy is viewed as beneficial: by understanding one's jealousy, a person can shape their life in a way that bridges the gap between the object of jealousy, the phenomenon itself, and one's own existence. Although jealousy may persist, life remains dynamic, energetic, and constructive. When this drive disappears, the energy of life and its dynamism are lost.

The following philosophical concept proposes that life is fundamentally about fun—pleasure, laughter, and that which provokes laughter.

3 SKYRIUS

ETIKA

Šiame skyriuje norėčiau aptarti įvairias filosofines sąvokas etikos srityje. Etika tai moralės teorija. Ji analizuoja kas yra blogis, gėris, laimė, gyvenimo prasmė ir t. t. Viena iš pirmųjų sąvokų būtų envizmas.

47. ENVIZMAS

Tai pavydo filosofija, kuri teigia, kad visos gyvos būtybės vysto pasaulį ir aplinką tik dėl to, kad jos pavydi kitiems. Šioje filosofijoje pavydas turi teigiamą konotaciją, nes padidina galimybę išgyventi, kurti. Pvz., vaikai kovoja dėl tėvų dėmesio, tą patį daro ir gyvūnai. Tai yra įgimta gyvosios gamtos savybė pereinanti į socialinį žmogaus gyvenimą. Todėl pavydas yra gerai ir jei supranti savo pavydą, gali formuoti savo gyvenimą, kad panaikinti atotrūkį tarp pavydimo objekto, reiškinių ir tavo egzistencijos. Kol dar gali pavydėti, tol tavo gyvenimas dinamiškas, energingas konstruktyvus. Kada šitas poreikis išnyksta, tu prarandi gyvenimo energiją ir jo dinamiškumą.

Sekanti filosofinė koncepcija kalba kad gyvenimas yra fun (malonumas, juokas, kas nors sukeliantis juoką).

48. FUNISM

Funism invites us to view both others and ourselves with humour. Decisions, from this perspective, often appear ridiculous or irrelevant. Funism liberates us from the rules and norms of a "serious" life. However, funism is not irony; it is neither purifying nor destructive irony. Rather, it is a form of laughter directed at what others consider important, or at attempts to impose what is important to them upon us.

By laughing—without resorting to irony or insulting others, and more precisely, by laughing inwardly rather than openly—we experience the pleasure of refusing to emphasise what others try to impose on us or what appears banal to us.

There are also more radical ethical concepts, such as futuremortalism.

48. FUNIZMAS

Į kitus žmones ir į save tu žiūri su humoru ir nieko nesureikšmini. Sprendimas yra juokingas, neaktualus. Funizmas mus atpalaiduoja nuo „rimto“ gyvenimo taisyklių, normų. Tačiau funizmas tai nėra ironija, tai nėra išvalanti ar griauianti ironija. Tai yra juokas iš viso to, kas kitiems yra svarbu, arba bandoma primesti, kad tai yra svarbu mums. Juokdamiesi, bet ne ironizuodami, neįžeisdami kitų, o dar tiksliau, juokdamiesi vidiniu juoku, nerodomu kitiems, mes patiriame malonumą, kad nesureikšminame to, ką mums bando primesti kiti arba atrodo mums banalu.

Yra ir radikalesnių etinių koncepcijų, pvz., futuremortalizmas.

49. FUTUREMORTALISM

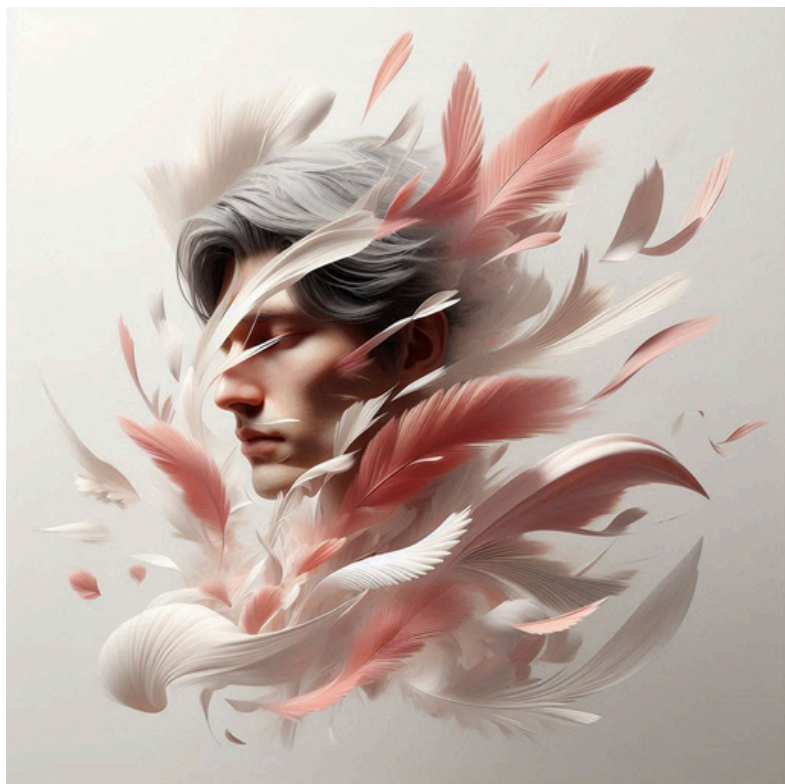
Futuremortalism argues that in approximately six billion years the Solar System will become uninhabitable: as it continues to evolve, the Earth will no longer support life, and everything living on it will die. In other words, humanity will perish—not as individuals, but as a species.

Futuromortalism asks how people should live with the knowledge of this fact. How must ethics, aesthetics, our perception of being, cognition, and even politics change if we know that extinction is inevitable? Most importantly, there will be no possibility of mutation or adaptation, because all life on Earth will eventually disappear.

How, then, can one find meaning or value in present life? How can one remain ethical in relations with others? Futuromortalists claim that this is ultimately pointless. Regardless of how one behaves, in six billion years it will make no difference. History will vanish. Achievements and good deeds will no longer exist. So why be ethical at all?

49. FUTUREMORTALIZMAS

Futuremortalizmas teigia, kad maždaug už 6 milijardų metų saulės sistema subyrės, nes saulės sistema plečiasi ir mūsų žemė taps netinkanti gyvenimui, ir visa kas joje gyva – mirs. Kitaip sakant, žmonės žus. Kaip žmonėms gyventi, kai jie žino šitą faktą? Klausia futuromortalistai. Kaip turi keistis jų etika, estetika, būties suvokimas, pažinimas, politika, jei visi jie žino, kad jie mirs, bet ne kaip individai, o kaip rūšis. O svarbiausia, mes negalim net mutuoti, bandyti prisitaikyti, nes visa gyvybė žus žemėje. Tada kaip rasti prasmę, vertę dabartiniame gyvenime ir kaip išlikti etišku santykiuose su kitais? Futuromortalistai sako, kad tai yra beprasmiška. Nesvarbu, kaip elgsiesi, po 6 milijardų metų neturės prasmės, tai kam stengtis. Istorija išnyks. Tavo žygdarbiai, geri darbai neegzistuos. Tai kam būti etišku?

50. JOYISM

Joy refers to pleasure, satisfaction, and success. Joyism offers an alternative interpretation of Epicurean philosophy. It does not require constructive joy, moderation, restraint, or balanced social life. Instead, joyism permits enjoyment of any object or phenomenon. There are no "good" or "bad" joys; all forms of joy are considered equal.

Joyism is based on three main principles:

1. The pleasure of life is experienced through joy.
2. Joy provides a sense of satisfaction.
3. Satisfaction can be experienced through successful activity, where both the process and the outcome matter. Any activity or result that produces joy should not be abandoned, even if it does not align with existing norms, rules, or social consensus. Joy takes precedence.

50. JOYIZMAS

Joy - džiaugsmas, malonumas, pasitenkinimas, džiugesys, sėkmė. Kitaip interpretuoja Epikūro filosofiją. Nereikia konstruktyvaus džiaugsmo, saikingo gyvenimo, bendravimo, visa kita. Gali būti panaudota kita priemonė, tam kad patirti džiaugsmą. Joyizmas leidžia džiaugtis bet koku objektu arba reiškiniu. Nėra gerų „džiaugsmų“ arba blogų; jie visi lygūs.

Galima išskirti 3 pagrindinius joyizmo principus:

1. Gyvenimo malonumas patiriamas per džiugesį;
2. Džiugesį mums suteikia pasitenkinimo jausmas;
3. Pasitenkinimą galime patirti per sėkmingą veiklą, kur svarbus rezultatas ir pats procesas. Svarbu neatsisakyti jokios veiklos ar rezultato, kuris suteikia džiugesį nors tai gali neatitikti dabar egzistuojančių normų, taisyklių, tarpusavio sutarimo. Džiaugsmas svarbiau.

51. THE ETHICS OF AN UNCONSCIOUS GOD

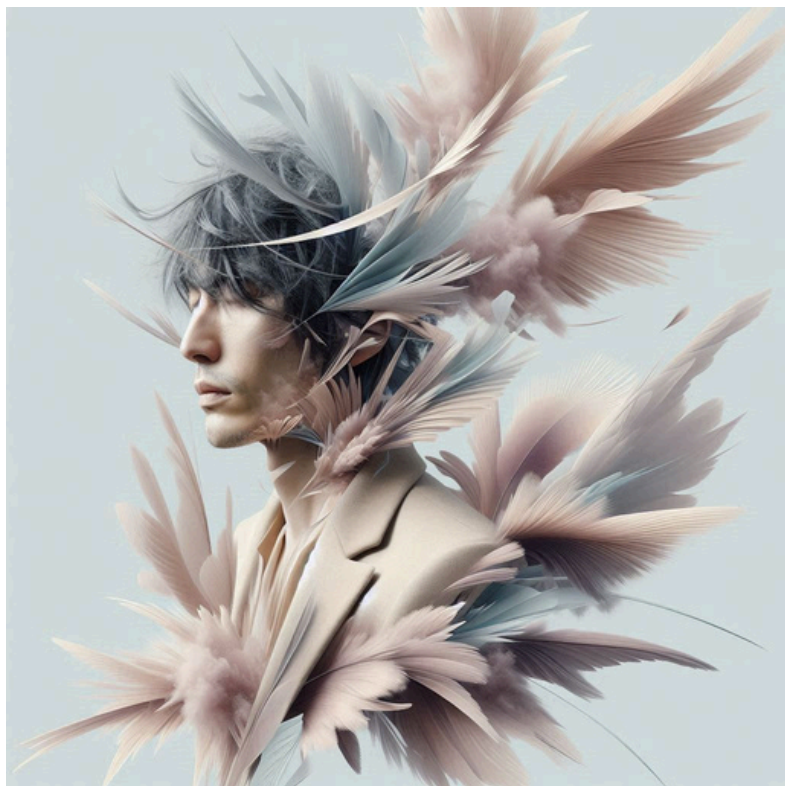
Basic principles:

1. God is not aware of what he is doing; he exists in an unconscious state. This is reflected in the world he has created—murders, diseases, and other forms of suffering.
2. “What if God is mad?” If this is the case, should we imitate his behaviour?
3. We ourselves may be inadequate.
4. Our inadequate choices may stem from God’s own inadequacy.
5. However, one may resist the madness of God and instead create a conscious, subjective God within oneself.

51. NESĄMONINGO DIEVO ETIKA

Pagrindiniai principai:

1. Dievas nesuvokia, ką jis daro, jis yra nesąmoningoje būsenoje. Pažiūrėkite kokį pasaulį jis sukūrė: žmogžudystės, ligos ir t. t.
2. „O gal Dievas beprotis?“ Jeigu taip, tada mes galim kopijuoti jo elgesį?
3. Mes galim elgtis neadekvačiai.
4. Mūsų neadekvatūs pasirinkimai yra pagrįsti Dievo neadekvatumu.
5. Tačiau tu gali nepaklusti Dievo beprotystei; gali kurti sąmoningą subjektyvų Dievą savo viduje.

52. NEO-AXIOLOGICAL PERSON

There are individuals in contemporary society who wish to return to values that were weakened or discredited during the postmodern era. This group can be described as neo-axiological persons.

Questions such as "Is the postmodern era over?" or "How can we define the beginning and end of this epoch?" are often raised by those who reflect on the nature of existence. From a philosophical perspective, the postmodern epoch is characterised by globality, where the world becomes a mixture of values. Permanence disappears and is replaced by diversity and uncertainty. Values are fluid, fragmented, and unstable.

Some members of society, exhausted by the accelerated pace of life, seek to revive and reclaim values that once offered guidance and meaning. These individuals, identified as neo-axiological, gain several advantages by choosing a return to values:

1. Stability. This is difficult to experience in a postmodern society, which is defined by constant change and instability.
2. Clearly defined time and space. The element of constant surprise that disrupts personal time and space is reduced.
3. Internal stability. This allows for clearer prioritisation and makes it easier to identify what is truly important.

The philosopher outlines several value-oriented paths available to the neo-axiological person:

1. Radical life change. Here, the value lies in change itself—risk-taking, experimentation, and challenge. Such individuals often explore new professions, health systems, and hobbies, discovering values through transformation.
2. Family. The core values are raising children, safety, commitment, and the creation of a stable home environment. Family-oriented individuals find security and interaction within family life and often relinquish the need for constant experimentation.
3. Individualisation. The value lies in constructing an external identity and image. Form becomes more important than content. These individuals focus on appearance, fashion, and public self-presentation, often adopting a celebrity-like lifestyle as a way of self-realisation.

4. Specialisation. Value is found in becoming an expert within a specific field. Such individuals prioritise education and professional development, sometimes isolating themselves from other areas of life, including family.
5. Status. The value lies in acquiring power in order to influence and reshape the world. These individuals see governmental and institutional power as a tool for transforming society, traditions, and communication. Following Foucault's ideas, power is perceived as a means of improvement.
6. Freedom. The value is the ability to act according to one's immediate desires. Individuals who prioritise freedom seek independence from others, devote time to personal interests, and resist authority. Freedom is valued as the ability to speak, dress, think, and exist without imposed constraints.

Additional value paths may be identified, but what unites all neo-axiological choices is unconditional commitment to a selected value system. According to the philosopher T. Lagūnavičius, a neo-axiological person believes that personally meaningful values should be revived even when the surrounding environment promotes different ones. External imposition of values is not necessarily perceived as evil, but rather as an inevitable part of existence. What defines the neo aspect is the individual's awareness that their values may be used both as resistance to provocation and as a means of refining their inner structure.

Although many traditional values have been dissolved within postmodern society, there is no reason to fear their rediscovery or refinement. Clear knowledge of what to follow in life provides stability. Therefore, when asking whether the postmodern era has ended, answers inevitably differ. Ultimately, its end depends on the individual and their personal approach to neo-axiology.

52. NEOAKSEOLOGINIS ŽMOGUS

Mūsų visuomenėje egzistuoja asmenybės, norinčios sugrįžti prie vertybių, sunaikintų postmodernizmo epochos. Šią dalį žmonių įvardija kaip neoakseologinius žmones.

„Ar postmodernioji epocha jau baigėsi? Kaip apibrėžti šios epochos pradžios ir pabaigos ribas?“ – tokius klausimus užduoda sau pasaulio egzistencijos klausimus analizuojantys žmonės. Filosofas paaiškina, jog postmodernioji epocha pasižymi globalumu, kuomet pasaulis yra vertybių kratinys. Postmodernioje epochoje nėra pastovumo. Vietoje pastovumo yra be galo didelis įvairumas, vertybių neapibrėžtumas. Kai kurie visuomenės nariai, pavargę nuo greito gyvenimo tempo, nori atgaivinti ir susigrąžinti diskredituotas vertybes, kuriomis galėtų vadovautis savo gyvenimuose. Šie žmonės, įvardijami kaip neoakseologiniai, rinkdamiesi grįžimą prie vertybių, įgauna tokius privalumus:

1. Pastovumas. Šio privalumo negali patirti žmonės, gyvenantys postmodernioje visuomenėje, mat dinamiškumu pasižyminčiai postmodernizmo epochai būdingas nuolatinis pasaulio kitimas.
2. Aiškiai apibrėžtas laikas ir erdvė. Išnyksta netikėtumo faktorius, kuris daro įtaką asmeniniam laikui ir erdvei, kuriuose egzistuojame.
3. Vidinis stabilumas. Šio privalumo pagalba atsiranda aiškūs prioritetų susidėliojimas, padedantis lengviau pasirinkti svarbiausius dalykus.

Filosofas pateikia neoakseologinio žmogaus pasirinkimus, kuriuose ieškoma vertybių:

1. Radikalus gyvenimo keitimas. Vertybė – keistis, rizikuoti, patirti permainas ir iššūkius. Šie žmonės linkę išbandyti naujas profesijas, sveikatingumo sistemas, hobių. Permainų lauke jie atranda vertybes, darančias gyvenimą kokybiškesnį.
2. Šeima. Vertybė – vaikų auklėjimas, saugumas, įsipareigojimas, namų židinio kūrimas, šeimos ritualai. Žmonės, pasirinkę šeimą, jaučiasi saugūs suradę galimybę bendrauti su šeimos nariais. Tokie žmonės linkę atsisakyti poreikio eksperimentuoti, nes aiškiai žino, jog jų atrama – šeima.
3. Individualizacija. Vertybė – savo išorinio identiteto, įvaizdžio kūrimas. Čia svarbesniu veiksmu tampa forma, o ne turinys. Šiems žmonėms labiau rūpi mada, išvaizda ir savęs pristatymas visuomenei, pavyzdžiui, dalyvaujant viešuose renginiuose. Pasirinkę „celebrity“ gyvenimo būdą šie žmonės save įprasmina ir išpildo.

4. Specializacija. Vertybė – savęs realizavimas tampant tam tikros srities specialistais, žinovais. Šie žmonės daug dėmesio skiria edukacijai, tobulėjimui ir atsiribojimui nuo pašalinių sričių, dažnai net tokių kaip šeima.
5. Statusas. Vertybė – įgavus valdžią keisti ne tik save, bet ir pasaulį. Šie žmonės vertina valdžios galimybę keisti visuomenę, tradicijas, bendravimo stilių, kurie daro tiesioginę įtaką žmogaus gyvenimui. Remdamiesi M. Foucault'o filosofine idėja, jie suvokia galią kaip pasaulio gerinimo priemonę.
6. Laisvė. Vertybė – galimybė daryti būtent tai, ko konkrečiu momentu užsigeidžiama. Laisvę pasirinkę asmenys nori maksimaliai savo gyvenimą padaryti nepriklausomą nuo kitų. Pagrindinis orientacijos taškas – savo laiko skyrimas asmeniniams pomėgiams ir egzistavimas laisvame buvime. Laisvė vertinama dėl galimybės kalbėti ką nori, rengtis kaip nori, reikšti savo mintis, nesiorientuoti į autoritetus.

Neoakseologinio žmogaus pasirinkimų išskirti galima ir daugiau, tačiau svarbus aspektas, apjungiantis juos visus, visgi yra besąlygiškas pasinėrimas į konkretų vieną, priklausomai nuo stabilų vertybių, kurias siekiama surasti. Kaip teigia filosofas T. Lagūnavičius, neoakseologinis žmogus tiki, jog sau priimtinas vertybes reikia atgaivinti, net jeigu aplinka jam ir primeta kitas vertybes. Į aplinkinių primetamas vertybes ar net manipuliacijas nėra žiūrima kaip į blogį – primetimas yra traktuojamas kaip neišvengiama egzistencijos dalis. Pagrindinis „NEO“ bruožas šiame kontekste ir yra pačių žmonių supratimas, jog jų vertybėmis kažkas gali pasinaudoti ir atsispyrimas provokacijoms bei absoliutus vertybių išsigryninimas.

Nors postmodernioje visuomenėje išgrynintų vertybių ir nebeliko, nereikia bijoti jų vėl išsigryninti ir susigrąžinti. Konkretus žinojimas, kuo gyvenime vadovautis, suteikia žmogui stabilumo. Todėl prisimenant klausimą, ar postmodernioji epocha jau baigėsi, atsakymai dažnu atveju skiriasi. Ar ji baigėsi, priklauso tik nuo asmens ir jo individualaus požiūrio į neoakseologizmą.

53. NEO-TOTALITARIANISM

Another ethical concept suggests that every living being seeks to occupy and dominate the world. Accordingly, this ethical framework legitimises aggression, dominance, and the pursuit of maximum resources. The neo-totalitarian individual focuses exclusively on personal interests, constantly calculating how to expand resources and opportunities through persuasion, negotiation, or aggressive tactics in the external world.

Cooperation with others is possible, but only when it is beneficial; once it ceases to be advantageous, cooperation is abandoned and the pursuit of absolute dominance resumes. To dominate effectively, it becomes necessary to persuade others that such domination is justified or beneficial. As a result, instruments of propaganda acquire a central role in the everyday life of the neo-totalitarian individual.

However, this ethical position also acknowledges that another individual employing the same tactics may emerge at any moment, potentially overturning existing power relations. When dominance is no longer possible, the neo-totalitarian ethic requires a transition from domination to obedience.

53. NEOTOTALITARIZMAS

Kita etinė koncepcija teigia, kad bet kuri gyvybė (bet kuris gyvas augalas ar būtybė) nori užimti visą pasaulį ir jame dominuoti. Todėl ši etinė konstrukcija leidžia būti agresyviais, dominuojančiais, siekiančiais maksimalių resursų ir t. t. Neototalitarus žmogus žiūri tikrai savo interesų ir galvoja kaip didinti savo resursus ir galimybes panaudojant įtikinimo, derybines, agresyvias taktikas išoriniame pasaulyje. Jeigu jam apsimoka, tai jis kooperuojasi su kažkuo, bet po to kooperacija nutraukiama ir vėl siekiama absoliutaus dominavimo.

Tam, kad sėkmingai dominuoti, reikia įtikinti kitus, kad tai yra gerai, todėl propagandos instrumentai tampa paklausūs tokio žmogaus gyvenimo kasdienybėje. Tačiau ši etika suponuoja tai, kad bet kuriuo momentu gali atsirasti kitas žmogus, kuris naudojasi ta pačia taktika ir tai gali pakeisti norinčio dominuoti žmogaus santykį. Tada tenka nuo neototalitarizmo pereiti į paklusnumą, nes negali dominuoti.

54. THE ETHICS OF NEO-OBEDIENCE

The ethics of neo-obedience describes a social condition in which people see no alternative but to live within society as it is, without attempting to liberate themselves or initiate change. This ethical stance teaches strategies of adaptation—ways to avoid being drawn into the everyday mechanisms of a neo-totalitarian regime, and instead to remain invisible, unrecognised, and “grey”.

This ethical structure enables individuals to construct a small, personal world over which they exercise control. However, this control never provides a complete sense of security. Life is managed rather than transformed.

Another way of escaping neo-totalitarian ethics is onlism.

54. NEOPAKLUSNUMO ETIKA

Tai tokia socialinė būseną, kai žmonės nemato kitos išeities, kaip gyventi šioje visuomenėje, kokia ji yra nesiekiant išsivaduoti, pakeisti. Ši etika išmokina įvairių prisitaikymo būdų, kaip nepapulti į įvairias neototalitaraus režimo kasdienines veiklas, išlikti nematomu, neatpažįstamu, „pilku“. Ši etikos struktūra padeda žmonėms sukurti mažą pasaulį, kuriame jis viską kontroliuoja, tačiau pilno saugumo jausmo nėra.

Dar vienas būdas pabėgti iš neototalistinės etikos – onlizmas.

55. ONLISM

Onlism is a philosophical concept that holds that a postmodern individual can live alone, creating both real and artificial realities around themselves. It continues the tradition of alienation as a way for individuals to escape political power, indoctrination, and systems of governance.

1. Continuing the postmodern tradition of isolation, individuals must learn to live alone in order to achieve independence. In the past, this meant living in the forest; today, it may mean living in a city apartment—physically isolated from neighbours and society, while maintaining only minimal connections through social networks with a limited number of people.
2. A proponent of onlism lives primarily through their own ideas.
3. Their main desire and capacity lie in manipulating, rearranging, correcting, creating, and recreating mental constructions, as they are unable or unwilling to fully manifest themselves in the external world.

Another ethical concept proposes that the essence of life lies in satisfaction and pleasure.

55. ONLIZMAS

Filosofinis konceptas apie tai, kad postmodernus žmogus gali gyventi vienas, aplink susikurdamas realių ir dirbtinių realybę. Taip tęsiama atsiribojimo tradicija apie žmogaus bandymą pabėgti nuo politinės galios mechanizmų, indoktrinacijos ir valdymo.

1. Tęsiant atsiribojimo tradiciją postmodernioje visuomenėje žmogus turi išmokti gyventi vienas, kad taptų nepriklausomas. Seniau tai buvo gyvenimas miške, dabar tai gyvenimas mieste, pvz., bute atsiribojus nuo kaimynų, sociumo ir paliekant tik mažą ryšį per socialinius tinklus ribotai žmonių grupei.
2. Onlismo šalininkas gyvena su savo idėjomis.
3. Pagrindinis jo noras ir galimybė tai jomis manipuluoti, pertvarkyti, taisyti, kurti ir perkurti savo mentalines konstrukcijas, nes realiaame pasaulyje jis negali pasireikšti.

Kita koncepcija sako, kad esmė yra pasitenkinimas, malonumas.

56. PLEASURISM

Basic principles of pleaurism:

1. We create reality through pleasure.
2. Life is understood as a bold and unrestrained pursuit of pleasure.
3. Pleasure is experienced through a sense of satisfaction.
4. Satisfaction is achieved by realising personal desires and engaging in one's hobbies.
5. Desires and interests are expressed through the affirmation "We want it."
6. Pleasure is also sought through practice and action. The same sense of pleasure can be found in production, development, creation, and design. For individuals inclined towards action, these processes themselves become sources of pleasure.

Another ethical concept asserts that what truly matters is action itself: nothing should be symbolic or abstract—everything must be concrete and specific.

56. PLEASURIZMAS

Pleasure - malonumas, pasitenkinimas, pomėgis, noras, pageidavimas. Pleasurizmo pagrindiniai principai:

1. Mes kuriame realybę naudodamiesi malonumu.
2. Mūsų gyvenimas - tai beatodairiškas malonumų siekimas.
3. Malonumą mes pasiekiamo patirdami pasitenkinimo jausmą.
4. Tai mes padarome realizuodami savo pomėgius ir norus.
5. Savo norus ir pomėgius mes išreiškiame per pageidavimą „Mes to norime“.
6. Per praktiką, kaip ir veiksmą, mes siekiame malonumo. Tokį patį malonumą mes galime pajusti per praktiką, kaip gamybą, kūrimą, sudarymą, projektavimą. Visa tai irgi yra malonumas žmogui, linkusiam veikti.

Kita etinė koncepcija sako, kad svarbu yra pats veiksmas, nieko neturi būti simboliško, reikšmingo. Viskas turi būti konkretu.

57. POST-CONCRETISM

Post-concretism is based on the following principles:

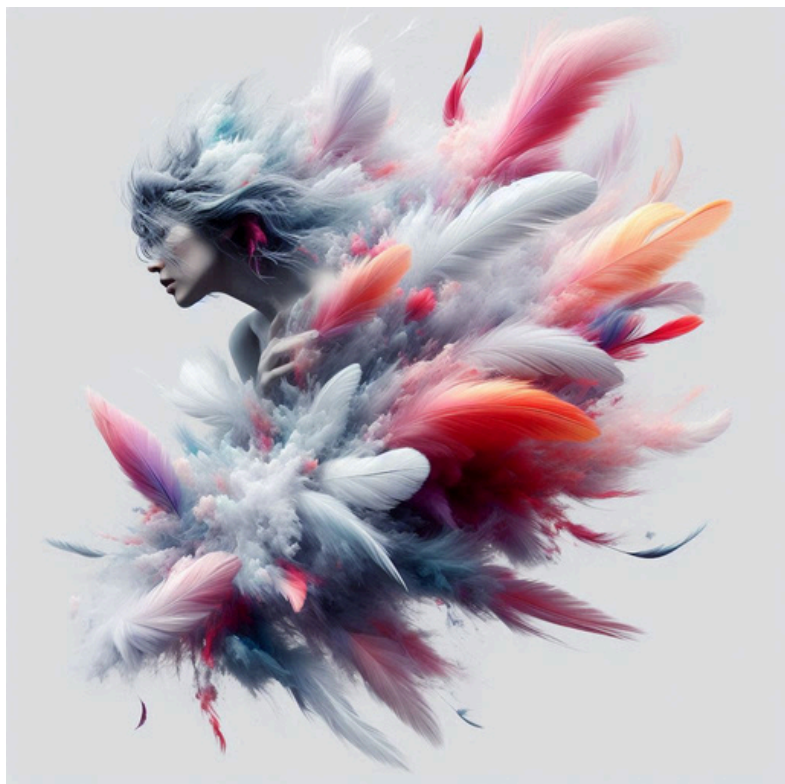
1. Do not create anything symbolic.
2. A word means a word, and an action means an action.
3. There is nothing hidden behind a text, action, image, or similar expression.
4. If you want to say something, say it; if you want to act, act.
5. There is no difference between not standing and not waiting, or standing and waiting; what matters most is knowing what you want.
6. Do not be obscure.
7. Read yourself clearly to others.
8. Remain silent if you cannot express something clearly.
9. Concreteness reveals, refines, and reshapes your aesthetic constructions.
10. There is no distinction between aesthetics, ethics, science, and similar domains.

57. POSTKONKRETIZMAS

Postkonkretizmo pagrindiniai principai:

1. Nekurk nieko simboliško.
2. Žodis reiškia žodį, veiksmas - veiksmą.
3. Už teksto, veiksmo, vaizdo ir t. t. nesislepia jokia paslėpta prasmė.
4. Jeigu nori sakyti - sakyk, nori veikti - veik.
5. Ar tu nestovi ir nelauki, ar stovi ir lauki, jokio skirtumo; svarbiausia, žinok, ko nori.
6. Nebūk nesuprantamas.
7. Perskaityk save kitiems.
8. Tylėk, jeigu negali pasakyti aiškiai.
9. Konkretumas atskleidžia, tobulina ir perkuria tavo estetinius konstruktus.
10. Nėra jokio skirtumo tarp estetikos, etikos, mokslo ir t. t.

Sekanti sąvoka yra regresyvi tolerancija. Kokie jos požymiai?

58. REPRESSIVE TOLERANCE

Repressive tolerance is an ethical concept according to which one is not permitted to be intolerant or to adopt a clearly defined position. If a person refuses to tolerate something, they risk being repressed or labelled a fascist, sexist, chauvinist, or similar. It is described as repressive because it prevents individuals from adopting alternative positions or asserting any position as right.

Most importantly, repressive tolerance grants a moral authority to criticise those who do not conform to this stance. It operates as a form of coercion disguised as tenderness or recognition. For individuals with clearly defined personal values, this ethical framework is often experienced as unacceptable.

The opposite of repressive tolerance is subjective voluntarism.

58. REPRESYVI TOLERANCIJA

Tai yra tokia etikos koncepcija, kad tu negali būti netolerantiškas, negali užimti dešinės pozicijos. Jeigu tu kažko netoleruoji, tai prieš tave imamasi represijų, apšaukia fašistu, seksistu, mačistu ir t. t. Kodėl represyvi? Nes neleidžia užimti kitų pozicijų ir įtvirtinti vieną kaip teisingą. O svarbiausia, kad duoda moralinę teisę kritikuoti kitus, kurie neatitinka šiai pozicijai. Gaunasi prievarta per švelnumą, pripažinimą.

Daliai žmonių, kurie turi aiškias savo gyvenimo pozicijas, ši etikos koncepcija yra visiškai nepriimtina. Priešinga represyviai tolerancijai yra subjektyvus voluntarizmas.

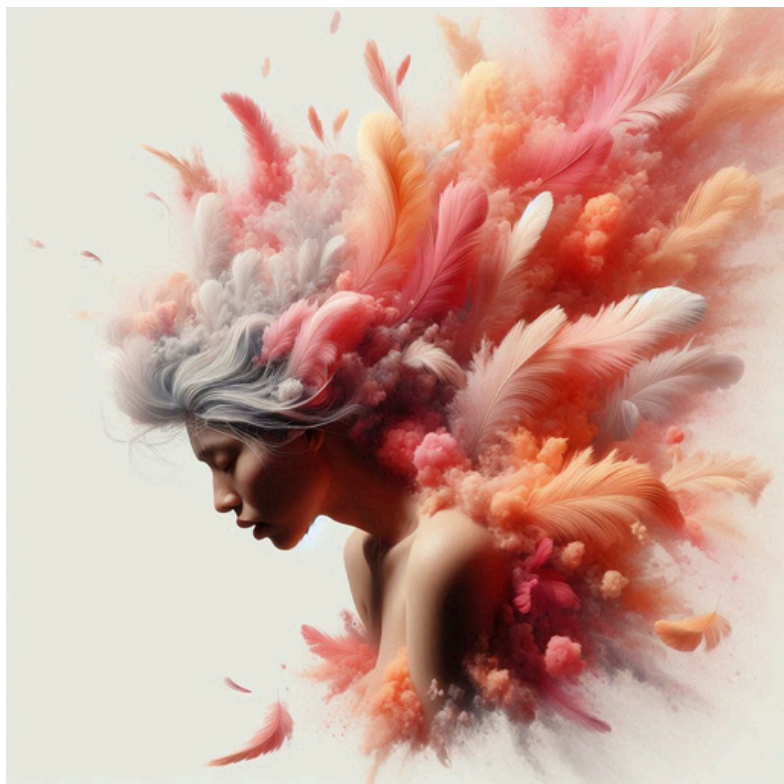
59. SUBJECTIVE VOLUNTARISM

The aim of subjective voluntarism is not to explain reality more accurately, but to create new concepts, accumulate irrational interpretations, and thereby construct an artificial reality along with artificial ethical conflicts. Within this framework, one concept may be replaced by another without reference to empirical data, rational reasoning, or coherent thought.

Such shifts are performed voluntarily and deliberately, for example several times a day.

59. SUBJEKTYVUSIS VOLIUNTARIZMAS

Šios etinės koncepcijos tikslas ne geriau paaiškinti realybę, bet kurti naujus konceptus, rinkti iracionalius paaiškinimus ir taip sukurti dirbtinę realybę ir joje dirbtinas etinės konfliktines situacijas. Žmogus gali keisti vieną konceptą kitu neatsižvelgdamas į empirinius duomenis, racionalų mąstymą, protą. Jis tai daro savo noru, pvz., nors ir 5 kartus per dieną.

60. ETHICS OF SUBJECTIVE NORMALITY

Ethical principles of subjective normality:

1. Ethical behaviour is that which one follows consistently.
2. One's ethics may differ from those of others; what matters is that they are subjectively reasoned and internally consistent.
3. If a person can justify their ethical choices, the opinions of others are not decisive.
4. Others may accept or reject one's subjective ethics.
5. The ability to choose or live according to one's own ethics does not eliminate subjective ethics; rather, its realisation may simply be postponed to a later time.

60. SUBJEKTYVAUS NORMALUMO ETIKA

Subjektyvaus normalumo etikos principai:

1. Etiškas elgesys skaitosi tas, kurio tu nuosekliai laikaisi.
2. Tavo etika gali skirtis nuo kitų, svarbu kad ji būtų subjektyviai argumentuota ir nuosekli.
3. Jeigu gali argumentuoti savo etinius pasirinkimus, nesvarbu, ką galvoja apie tai kiti.
4. Kiti žmonės gali priimti tavo subjektyvų etiškumą arba atmesti.
5. Gali rinktis ar gyventi pagal savo etika arba prisitaikyti prie kitų, tai nereiškia, kad išnyksta subjektyvi etika tiesiog jos realizacija atidedama į vėlesnį laiką

61. ETHICS OF MINIMAL-EFFORT LIVING

Principles of minimal-effort living:

1. This ethic is not ascetic; only a minimal amount of time is devoted to survival.
2. One should ask: "How much effort do I need in order to live at my chosen social level?"
3. Relationships with others are established only to the extent necessary for basic subsistence. Remaining resources—such as time and energy—are devoted to what is personally meaningful.
4. Any remaining resources are used sparingly and purposefully in pursuit of meaningful goals.

61. MINIMALIŲ PASTANGŲ GYVENIMO ETIKA

Minimalių pastangų gyvenimo principai:

1. Tu ne asketas, tu skiri mažai laiko išgyvenimui.
2. Užduok sau klausimą „Kiek minimaliai man reikia pastangų, kad gyventi pasirinktam socialiniame lygyje?“
3. Santykius su žmonėmis užmegzk tik tiek, kiek tau minimaliam pragyvenimui. Likusius resursus laiką, energiją ir kt. skirk tam, kas tau yra prasminga.
4. Likusius resursus naudok minimaliai, tikslingai siekdamas prasmingų tikslų.

CHAPTER 4

AESTHETICS

In this section, I discuss various concepts of aesthetics. Aesthetics explores ideas such as beauty, art, harmony, disharmony, and many others. I would like to begin with the first concept, which is definition-art.

62. DEFINICION-ART

The main principles of this concept are as follows:

1. The term itself is the sole object of beauty.
2. A word or a term is sufficient for the perception of a work of art.
3. The creation of new words and terms constitutes an act of artistic creation.
4. There is no need for interpretation; a word or a term is enough.
5. An artist creates words and terms without subjectively knowing the world.

4 SKYRIUS

ESTETIKA

Šiame skyriuje kalbėsime apie estetikos konceptus ir sąvokas. Estetika tiria grožio, meno, harmonijos, disharmonijos ir kitas sąvokas. Norėčiau pradėti nuo pirmosios – definicionart.

62. DEFINICION-ART

Pagrindiniai principai yra šie:

1. Žodis, terminas yra vienintelis grožio objektas.
2. Nereikalingos koncepcijos meninio kūrinio suvokimui, užtenka žodžio, termino.
3. Naujų žodžių, terminų kūrimas ir yra meninės kūrybos veiksmas.
4. Nereikia nieko aiškinti ir interpretuoti, užtenka žodžio, termino.
5. Menininkas subjektyviai nepažindamas ar pažindamas pasaulį, jį interpretuodamas kuria žodžius ir terminus.

63. SAY ART

The say art manifesto is redundant; the term "say art" itself is sufficient.

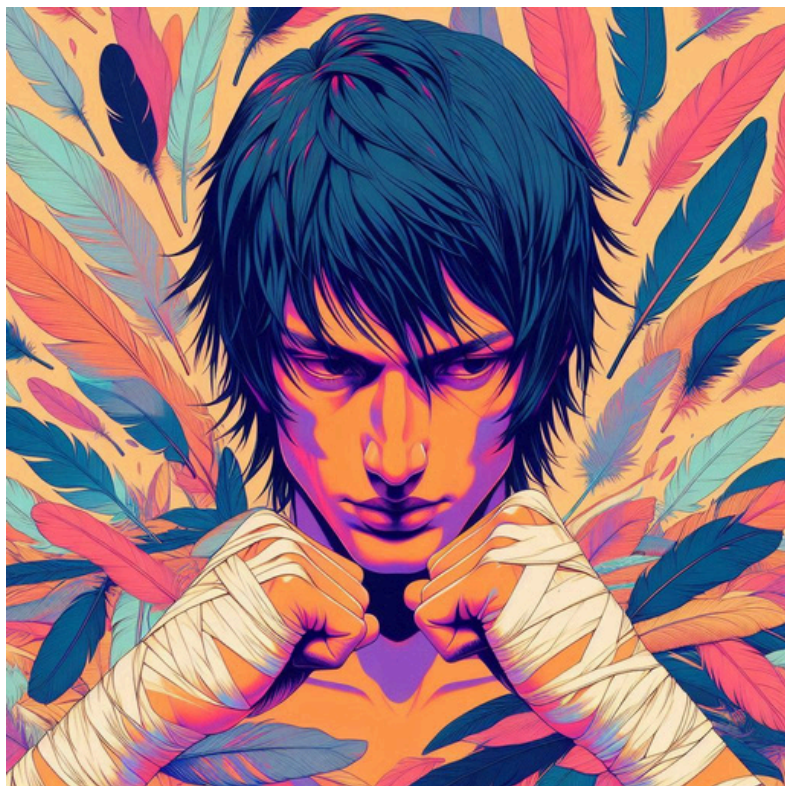
1. The creation of new words and terms is the sole task of philosophy.
2. The main goal of sayism, grounded in subjective perception of reality, is to create new words and terms that freely interpret issues of being, cognition, ethics, aesthetics, and related fields.
3. Sayism opposes anti-conceptual critical thinking that deconstructs new terms and rejects a generalised perception of the world.
4. Sayism does not seek truth; its primary purpose is the creation of new words and terms.
5. A new word or term becomes an object of philosophical analysis regardless of whether it reflects objective reality.
6. The emergence of new words and terms is not a cognitive process, but an act of self-realisation by the creative subject.
7. Sayism recreates and reinterprets existing words and terms, abandoning their established meanings and interpretations.
8. New words and terms do not have to become concepts; they may exist purely as objects of aesthetic admiration.
9. Sayism recognises subjective reality as the only domain of true subjective freedom.
10. Voluntarism within subjective reality transforms reality itself. A word or term does not reflect truth, nor does it create it; it merely expresses the state of the subject.
11. A new word or term may exist even if it explains nothing.
12. There is only the word and discourse about it.
13. A word does not need to explain anything.
14. The creation of new words or terms is an attempt to break continuity with the history of philosophy.
15. New words and terms generate new subjective images of reality that are vivid for the creator, without the expectation of knowledge or interpretation.
16. The creation of a new word or term may attract meanings, ideas, and concepts that reshape perception, although this is not necessary.
17. It is easier to create a new word or term than to explain an existing one.
18. Sayism develops its own metaphysics, attempting to resist symbolic violence.

63. SAY ART

Say art manifestas yra perteklinis užtenka tiktai termino „say art“.

1. Naujų žodžių, terminų kūrimas yra vienintelė filosofijos užduotis.
2. Sayizmas tai yra tokia filosofijos kryptis, kurios pagrindinis tikslas vadovaujantis subjektyviu realybės suvokimu, kurti naujus žodžius, terminus, kurie voliuntaristiškai interpretuoja būties, pažinimo, etikos, estetikos ir kitus klausimus.
3. Sayizmas kovoja prieš antikonceptualų, kritinį mąstymą, kuris dekonstruoja bet kokią naują terminą ir atsisako apibendrinto pasaulio suvokimo.
4. Sayizmas nesiekia tiesos suvokimo, jo pagrindinis tikslas – kurti naujus terminus, žodžius.
5. Naujas terminas, žodis tampa savaime filosofinės analizės objektu ir nesvarbu ar jis atspindi, ar neatspindi objektyvią realybę.
6. Naujų terminų ir žodžių atsiradimas nėra pažinimo procesas, o tik kuriančio subjekto savirealizacija.
7. Sayizmas perkuria, perinterpretuoja esančius žodžius ir terminus neatsižvelgdamas į jų objektyvų turinį. Jis atsisako jau esamų terminų interpretacijų ir reikšmių.
8. Nauji žodžiai ir terminai nebūtinai turi tapti konceptais. Jie gali būti estetinio pasigėrėjimo objektais.
9. Sayizmas pripažįsta, kad subjektyvi realybė yra vienintelė subjekto laisvės vieta.
10. Voliuntarizmas subjektyvioje realybėje keičia realybę – realybę. Žodis, terminas neatspindi tiesos, nesukuria jos, jis tik išreiškia subjekto būseną.
11. Naujas žodis, terminas gali egzistuoti netgi jei jis nieko nepaaiškina.
12. Yra tiktai žodis ir kalbėjimas apie jį.
13. Žodis neprivalo nieko paaiškinti.
14. Naujų žodžių, terminų kūrimas tai yra bandymas nutraukti ryšį su filosofijos istorija.
15. Nauji žodžiai, terminai sukuria naujus subjektyvius sau pačiam ryškius realybės vaizdus nesitikint kažką pažinti ir interpretuoti.
16. Naujo žodžio, termino kūrimas savaime pritraukia prasmes, idėjas, koncepcijas, kurios perkuria pasaulio suvokimą, nors tai nebūtinai turi atsitikti.
17. Lengviau sukurti naują žodį, terminą, negu paaiškinti prieš tai sukurtą.
18. Sayizmas kuria savo metafiziką kuri bando pasipriešinti simboliniam smurtui.

64. AESTHETIC PRIMITIVISM

Aesthetic primitivism is increasingly prominent in contemporary social networks, particularly on platforms such as TikTok. It is an aesthetic approach that seeks to combine entirely incompatible visual, audio, and textual elements. I would like to stress that I do not evaluate this phenomenon negatively. Rather, it represents an attempt to discover new forms of expression that go beyond traditional requirements of composition, colour harmony, video-text relations, and audio integration.

Aesthetic primitivism creates opportunities for both professional and non-professional creators to express themselves through diverse and unconventional means. This aesthetic relies primarily on three core elements:

1. Surprise;
2. Doing something unexpected;
3. Making people laugh.

These elements appear frequently in TikTok content; however, their presence alone does not guarantee that a work will successfully generate interest, surprise, or amusement. Aesthetic primitivism also demands a certain level of skill, and this skill must be developed and learned.

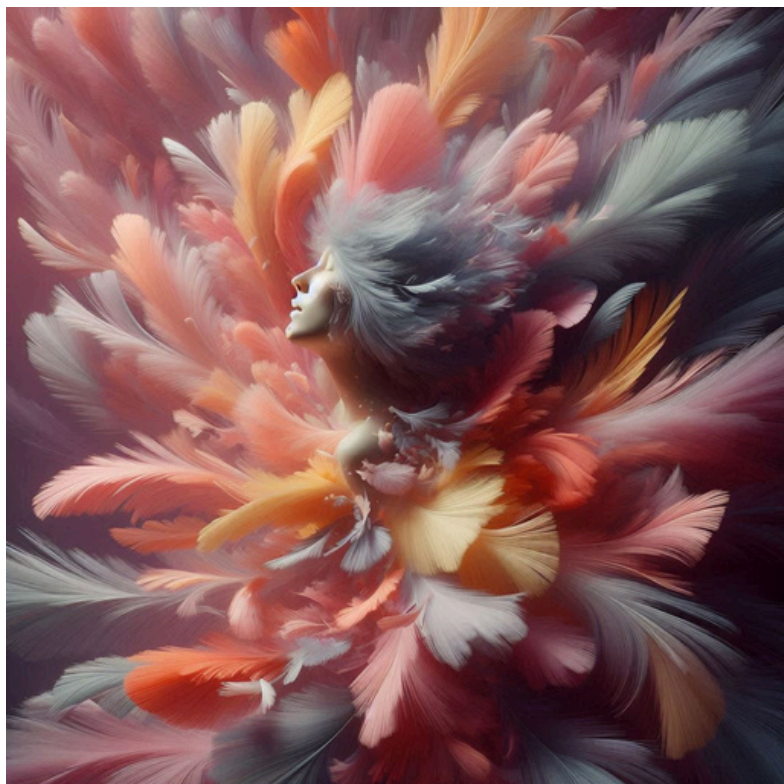
It is likely that the aesthetic quality of TikTok content—even within the framework of primitivism—will continue to improve, as competition for users' attention intensifies. While aesthetic primitivism initially creates democratic conditions that allow broad participation, it gradually marginalises creators who are less skilled, less persistent, or less disciplined. In doing so, it gives rise to a new aesthetic elite of primitivism.

64. ESTETINIS PRIMITIVEVIZMAS

Šiuolaikiniuose socialiniuose tinkluose, o ypač Tik Tok pradeda dominuoti estetiškas primitivevizmas. Tai yra tokia estetika, kurioje bandoma sujungti tarpusavyje visiškai nesiderinančius vaizdo, garso ir kt. elementus. Noriu pasakyti savo nuomonę, šio reiškinio aš nevertinu negatyviai. Tai bandymas ieškoti naujų išraiškos formų, kada peržengiami reikalavimai kompozicijai, spalvų derinimui, vaizdo su tekstu ir garsiniams intarpams ir t. t. Estetiškas primitivevizmas suteikia galimybes pasireikšti tiek profesionaliems, tiek ir neprofesionaliems menininkams, naudojant įvairias priemones. Estetiškas primitivevizmas žaidžia trimis pagrindiniais elementais:

1. Nustebink keistumu;
2. Visada kažkas netikėto;
3. Prajuokink – pralinksmink.

Šie trys elementai labai dažnai aptinkami Tik Tok video klipuose, tačiau tai nereiškia kad jie visada padaryti pakankamai gerai kad sukeltų susidomėjimą, nustebimą, linksmumą. Estetiškas primitivevizmas irgi reikalauja meistriško, o to reikia mokytis. Manau, kad artimiausioje ateityje Tik Tok estetiško kokybė net ir primitivevizmo rėmuose tikrai gerės, nes konkurencija dėl socialinių tinklų vartotojų dėmesio tik didėja. Estetiškas primitivevizmas pradžioje sukuria demokratiškas visiems dalyvauti galimybes, tačiau vėliau išstumia mažiau talentingus, darbščius, nuoseklius, mažiau pedantiškus ir taip susiformuoja naujas estetiškas primitivevizmo elitas.

65. BRIGHT MINIMALISM

Bright minimalism is an artistic style that expresses minimalist ideas through minimal means while using vivid colours. There is an apparent contradiction in the title itself: minimalism traditionally demands restraint in expressive means, so can it also be bright? I believe it can, provided the fundamental rule is respected—using as few expressive elements as possible.

For example, limiting a composition to two bright colours may be sufficient to remain within the framework of minimalism while still achieving visual intensity.

65. RYŠKUSIS MINIMALIZMAS

Tai toks meninis stilius, kuris minimaliomis priemonėmis, ryškiomis spalvomis išreiškia minimalistinės koncepcijos idėjas. Pačiame pavadinime jau yra prieštaravimas. Minimalizmas lygtai reikalauja minimaliomis priemonėmis perteikti idėją, ar jis gali būti ryškus? Manau, kad taip, jeigu laikomės pagrindinės taisyklės – kuo mažiau raiškos formų. Jeigu apsiribojame 2 spalvomis, nors ir ryškiomis, manau, pakanka kad išlikti minimalizmo rėmuose.

66. FRAGMENTED ARTISTIC CREATION

This phenomenon manifests in contemporary art through attempts to combine raw fragments from different artistic fields. How does fragmented creation differ from pastiche? Pastiche seeks to harmonise individual elements—such as newspaper clippings, photographs, or pieces of wood—into a single coherent whole. Fragmented creation, by contrast, does not attempt to connect elements; it simply places them side by side.

Practitioners of fragmented creation do not necessarily aim to convey a message. For some, audience reaction is of little or no importance. The artwork is meant to be strange, disturbing, even repulsive. Its roughness is intended to shock, provoke resentment, and invite rejection.

The foundation of this form of creativity lies in the emergence of a fragmented personality in contemporary society—one in which elements of popular culture, fake news, and fragmented knowledge from fields such as chemistry or physics coexist without producing a sense of internal contradiction. Such a personality may be described as a fragmented or piecemeal self, which transfers its inner disunity into the creative process.

Most importantly, fragmented artistic creation rejects the need to process or integrate individual elements of an artwork. Elements are allowed to exist as they are. Why attempt to unify what one does not wish to unify? Traditional thinking demands the integration of everything into a single, coherent self-object. But if the self is already fragmented, why should the artwork strive for integration?

I believe that fragmented creation allows many artists to avoid tension between the external world, the inner world, and the art object they produce.

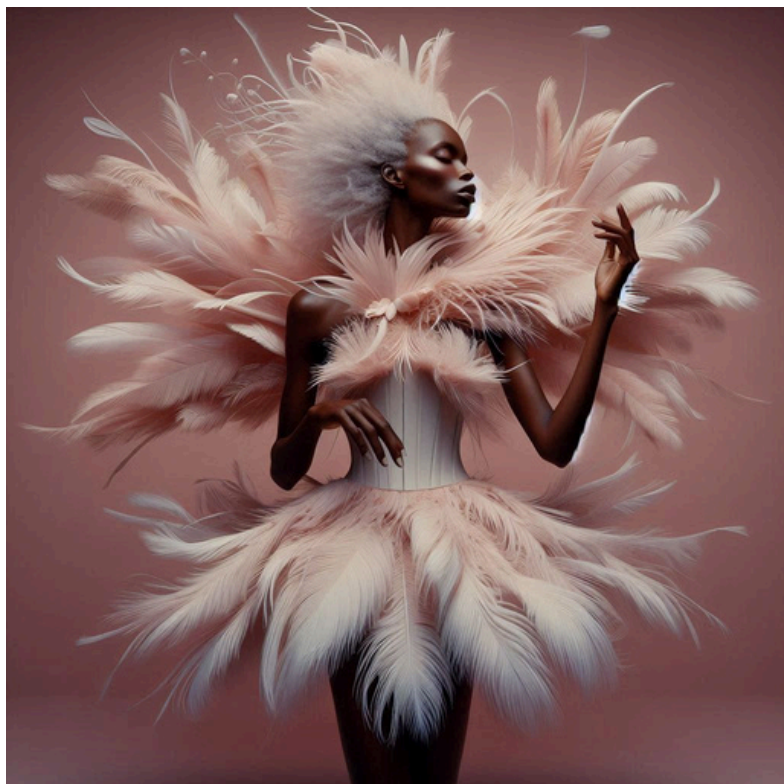
66. FRAGMENTUOTA MENINĖ KŪRYBA

Šis reiškinys dabartinėje kūryboje pasireiškia tuo, kad bandoma apjungti neapdorotus įvairių art sričių fragmentus. Kuo skiriasi fragmentuota kūryba nuo pastišo? Pastišas siekia atskirus elementus, pvz., iškarpas iš laikraščių, nuotraukas, medžio gabaliukus apjungti į vieną visumą, harmonizuoti. Fragmentinė kūryba atvirkščiai, nebando sujungti elementų, bet juos sudeda „šalia vienas kito“.

Fragmentuotos kūrybos atstovai nesistengia perteikti minties. Jiems iš dalies visiškai nesvarbu, kaip sureaguos žiūrovai. Art objektas turi būti keistas, baisus, atstumiantis. Jo grubumas šokiruojantis, kelti pasipiktinimą ir atmetimo reakciją.

Pagrindas tokiai kūrybai yra fragmentuotos asmenybės kūrimasis dabartinėje visuomenėje, kurioje lengvai derinasi įvairūs populiarios kultūros elementai, fake news, chemijos ir fizikos žinios ir nesijaučia jokių vidinių prieštaravimų. Tokių asmenybę galima pavadinti „gabaline“ asmenybe, kuri savo fragmentiškumą perkelia į kūrybinį procesą. Svarbiausia, kad nereikia apdoroti atskirų art objekto elementų; jie tiesiog turi būti tokie, kokie yra. Kam bandyti apjungti tai, ko nesinori apjungti, nes tradiciniame mąstyme mes turime lygtai viską integruoti į vientisą savo aš art objektą, bet jeigu aš fragmentuotas, tai kodėl turiu bandyti integruoti art objekto sudėtinės dalis.

Manau, kad fragmentuota kūryba leis didžiajai daugumai menininkų nejausti įtampas tarp supančio ir vidinio pasaulio ir jo kuriamo art objekto. Ar tikrai taip?

67. NEOCONCEPTUALISM

In neoconceptual art, the concept—the central idea or meaning of a work—is more important than its physical form. Neoconceptual art employs a wide range of means to express its ideas, including texts, phrases, collages, constructions, schemes, graphics, drawings, photographs, audio and video materials, as well as traditional media such as painting and sculpture.

In neoconceptualism, any object, phenomenon, or process can become an object of art. What matters most is the articulation and communication of the idea rather than the creation of a material artefact. For the neoconceptual artist, the description of the idea, the generation of concepts, and their presentation are more significant than the final material result. The physical expression of the work is secondary to the concept it seeks to convey.

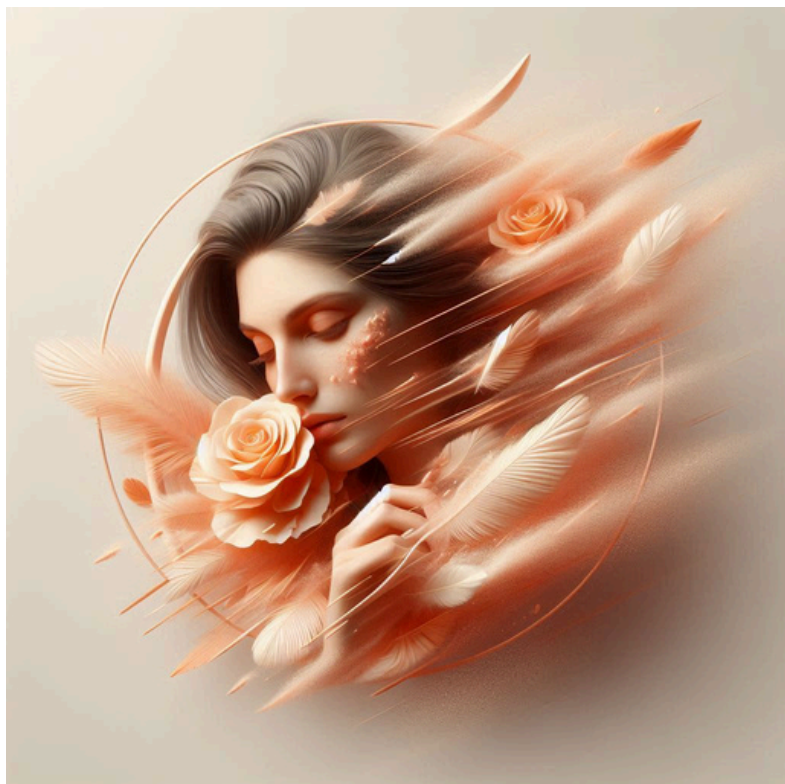
The novelty of the idea and the explanation of the artistic object take precedence over the object's visual or material presence. It becomes more important to describe, narrate, or present the artwork conceptually than to display it physically. In extreme cases, if one has not read the concept accompanying an object in an exhibition, it becomes impossible to understand what the artwork is.

67. NEOKONCEPTUALIZMAS

Neokonceptualiame mene kūrinio koncepcija, pagrindinė idėja, prasmė yra svarbesnė nei fizinė jos išraiška. Neokonceptualus menas naudoja įvairias priemones savo koncepcijai išreikšti, pavyzdžiui, tekstus, frazes, koliažus, konstrukcijas, schemas, grafikus, brėžinius, fotografijas, audio/video medžiagą ir, žinoma, tradicines išraiškos priemones, paveikslus, skulptūras ir t. t.

Meno objektu neokonceptualiame mene gali tapti bet kuris daiktas, reiškinys ar procesas. Neokonceptualiam menininkui svarbu paskelbti savo idėją, o ne sukurti materialinį kūrinį. Todėl, neokonceptualus menininkas svarbiau yra pats kūrybos procesas, jo aprašymas, idėjų generavimas ir jų pateikimas, nei galutinis rezultatas. Materiali jos išraiška nėra tokia svarbi, kaip koncepcija, kurią norima ištransliuoti. Svarbiau tampa idėjos, koncepcijos naujumas, meninio objekto paaiškinimas, negu pati objekto išraiška. Labiau norima aprašyti, papasakoti, pristatyti meno objektą, negu jį pristatyti. Kraštutiniu atveju, jeigu jūs neaperskaitėte koncepcijos apie objektą į kurį žiūrite parodoje, tai ir negalite suprasti apie ką jis.

68. ANATOMISM (STYLE OF ARTISTIC EXPRESSION)

In anatomism, the foundation of an artwork is a uniform, single-colour background, upon which only one anatomical subject—human, animal, or otherwise—is depicted.

68. ANATOMIZMAS (MENINĖS RAIŠKOS STILIUS)

Šis stilius reikalauja kad meninio objekto pagrindas visada būtų vienos spalvos, o ant to pagrindo būtų atvaizduotas tik vienas anatomicinis objektas (žmogus, gyvūnas ir t. t.)

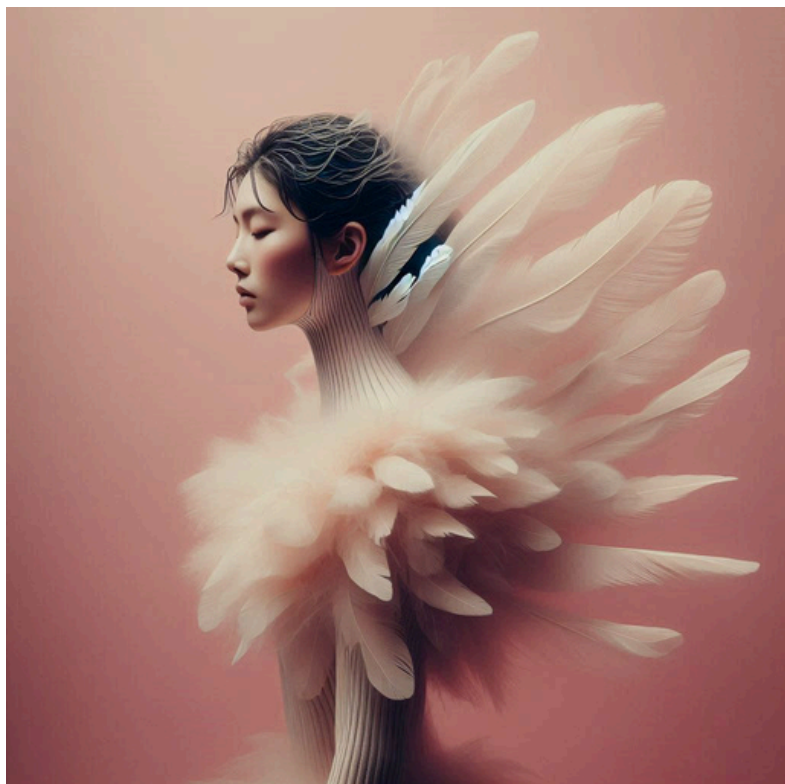

69. GLIDEISM

Glideism is a style most commonly applied in photography. In this approach, the photograph is taken while the camera is in motion. The photographer deliberately moves the camera during exposure in order to create an image that differs from direct visual reality. The effect of motion is produced solely through the photographer's physical movement of the camera.

69. GLIDEIZMAS

Šis stilius dažniausiai taikomas fotografijoje. Fotografija atliekama su fotoaparato judesiu. Stengiamasi padaryti judesį pačio fotografavimo metu, kad atsirastų kitoks vaizdas negu realybėje. Judesio efektą gali išsaukti tik fotografas atlikdamas judesį fotoaparatu.

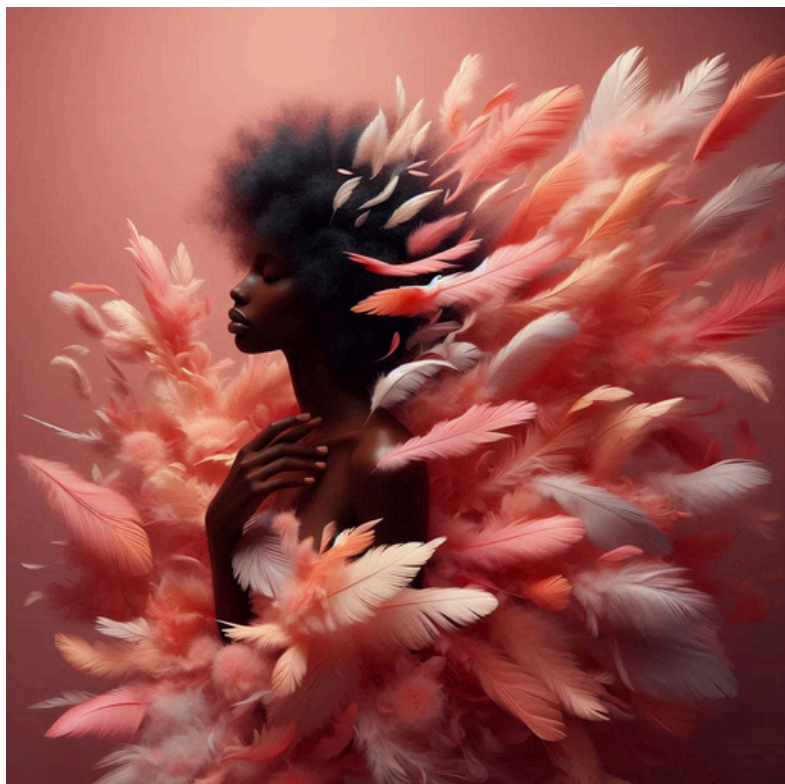
70. ANTI-CONCEPTUAL ART

Anti-conceptual art seeks to return to a "natural" impulse to create, without relying on established techniques or predefined concepts. Its aim is to follow the flow of consciousness and to produce art based on thoughts, emotions, and unconscious movements.

Anti-conceptuality can be seen as even more radical than surrealism, because while surrealist art employs specific techniques, anti-conceptual art rejects techniques altogether.

70. ANTIKONCEPTUALUS MENAS

Tai menas, kuris bando grįžti prie „natūralaus“ troškimo kurti kūrinį nesinaudojant kūrybinėmis technikomis ir koncepcijomis. Esmė yra pajusti savo sąmonės tekėjimo srautą ir bandyti kurti meno kūrinį vadovaujantis savo mintimis, jausmais, neįsąmonintais judesiais. Antikonceptualumas yra dar radikalesnis judėjimas negu siurrealizmas, nes konceptualus menas atsisako technikų.

71. MONOTONISM

The style requires that:

1. The artwork possess a uniform, repetitive structure. For example, objects in a photograph should share the same form or pattern.
2. The artwork evoke a clear sense of monotony.
3. The artist deliberately remove "distracting" elements in order to preserve the uniform structure of the art object.

71. MONOTONIZMAS

Stilius reikalauja, kad:

1. Meno kūrinys turėtų vienodą, besikartojančią struktūrą. Pvz., fotografijoje vienodos struktūros objektai.
2. Meno kūrinys turi sukelti monotonijos jausmą.
3. Menininkas sąmoningai turi pašalinti „blaškančius meno kūrinio elementus, tam kad išsaugoti art objekto vienodumo struktūrą.

72. PARTICULARISM

This style requires the following:

1. Individual details of an art object are isolated and emphasised. In photography, this means highlighting only a part of the object.
2. The artist deliberately makes it difficult to identify the whole object from the isolated fragment.
3. Meaning and significance are sought within the selected part itself, rather than in the concept of the object as a whole.

72. PARTICULARIZMAS

Particularizmo stilius reikalauja:

1. Išskirti art objekto atskiras detales. Jeigu tai fotografija tai išskirti tik dalį objekto.
2. Menininkas turi stengtis kad iš objekto dalies būtų sunku atpažinti kas yra visas objektas.
3. Menininkas išskirdamas objekto dalį turi ieškoti prasmės, reikšmės, to objekto dalyje o ne viso objekto koncepcijoje.

73. MAXCOLORISM

Maxcolorism is an artistic direction that requires artworks to be created using maximally bright colours. Collections are organised around a single dominant colour, for example:

1. Orange
2. Red
3. Blue
4. Green
5. Black
6. Brown
7. Pink, and so on.

In photography, maxcolorism involves searching for objects of the same colour and assembling them into colour-based collections—such as red, green, or blue objects—emphasising chromatic intensity and visual unity.

73. MAXCOLORIZMAS

Tai tokia meno stiliaus kryptis kuri reikalauja, kad art objektas būtų kuriamas maksimaliai ryškiomis spalvomis. Kolekcijos turėtų būti formuojamos vienos spalvos principu, pvz.:

1. Oranžiniai objektai
2. Raudoni objektai
3. Mėlyni objektai
4. Žali objektai
5. Juodi objektai
6. Rudi objektai
7. Vyšniavi objektai. Ir t. t.

Maxkolorizmas, jeigu tai yra fotografija, ieško vienos spalvos objektų ir iš jų kuriamos kolekcijos, pvz., raudonų daiktų, žalių ir t. t.

74. SPOTISM

Spotism is the practice of identifying a visual "spot" within a monotonous environment.

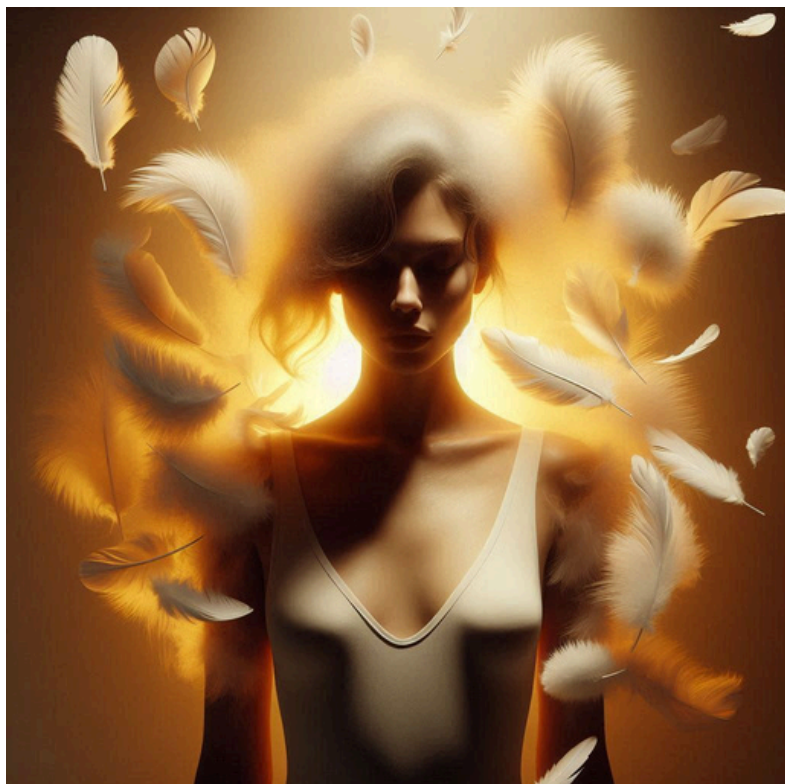
This style requires the following:

1. Locate a distinct spot within a monotonous setting.
2. Capture the spot from different angles.
3. Ensure that the spot is as visually striking as possible in contrast to its surroundings, so that the figure and background are clearly distinguishable.

74. SPOTIZMAS

Tai yra paieška taško monotoninėje aplinkoje. Spotizmo stilius reikalauja:

1. Monotoniškoje aplinkoje rasti vieną tašką,
2. Bendrame fone rastą tašką, pvz., fotografijoje, fotografuoti įvairiais rakursais.
3. Taškas turi būti kiek įmanoma ryškesnis už supančią art objekto aplinką. Turi aiškiai išsiskirti figūra ir fonas.

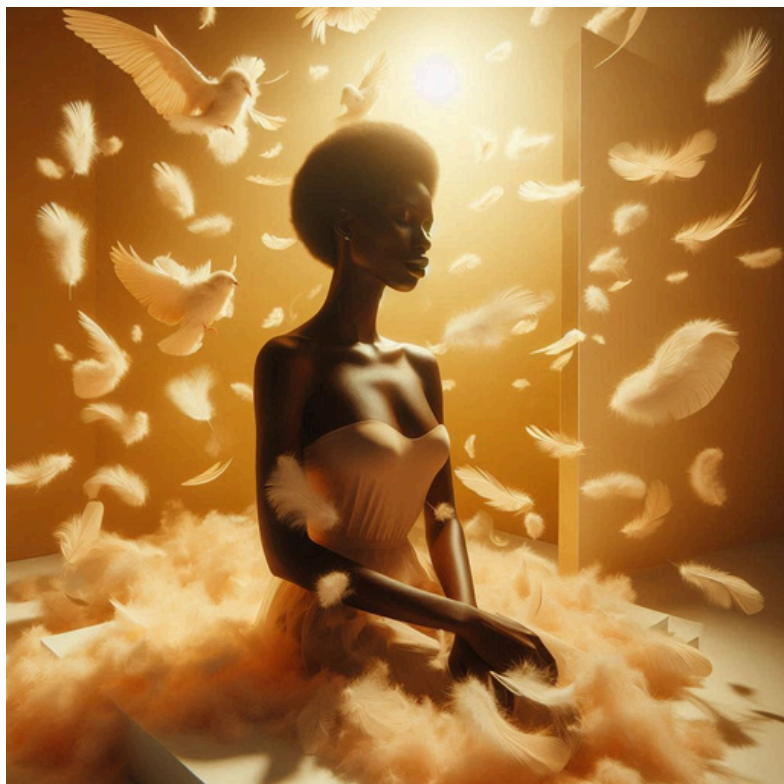

75. WHITISM

In whitism, a work of art must include a white element—whether a detail, background, or other component. The aim is to create a white contrast in relation to all other elements within the composition.

75. WHITIZMAS

Kuriant meno kūrinį būtinai jame turi būti balta detalė, fonas ar dar kažkas. Esmė sukurti baltos spalvos kontrastą bet kuriai kitai kūrinio detalei.

76. TOUCHISM

Touchism is an artistic style that focuses on capturing or representing a moment of touch.

76. TOUCHISM

Tai yra toks meno stilius, kuris reikalauja, kad pvz., darant fotografiją matytųsi gyvos būtybės lietimą momentas. Esmė, kad sukurtas art objektas perteiktų lietimą pojūtį.

77. ONECOLORISM

Onecolorism requires the creation of an artwork using a single colour, explored through variations in shade. The artist seeks appropriate tonal differences to convey actions, emotions, and personal experience.

77. ONECOLORIZMAS

Tai yra reikalavimas, kad meno kūrinys būtų sukurtas viena spalva žaidžiant atspalviais. Menininkas turi ieškoti tokių atspalvių, kad galėtų perteikti savo veiksmus ir išgyvenimus.

78. CRITICAL POP ART

The aim of critical pop art is to create striking, popular images drawn from subjects of mass cultural critique. In this approach, textual elements do not originate from the artist but from pop-cultural objects themselves—such as a washing powder box “speaking” about contemporary issues. This form of art may be visual, textual, or a combination of both.

78. KRITINIS POPARTAS

Esmė padaryti nuostabius, populiarius vaizdus ateinančius iš masinės kultūros kritikos subjektais. Tekstualumas atsiranda ne iš kuriančio menininko, bet iš pop art kuriančio objekto, pvz., skalbimo miltelių dėžutė kalba aktualiais klausimais. Šis menas gali būti tiek vizualus tiek tekstinis.

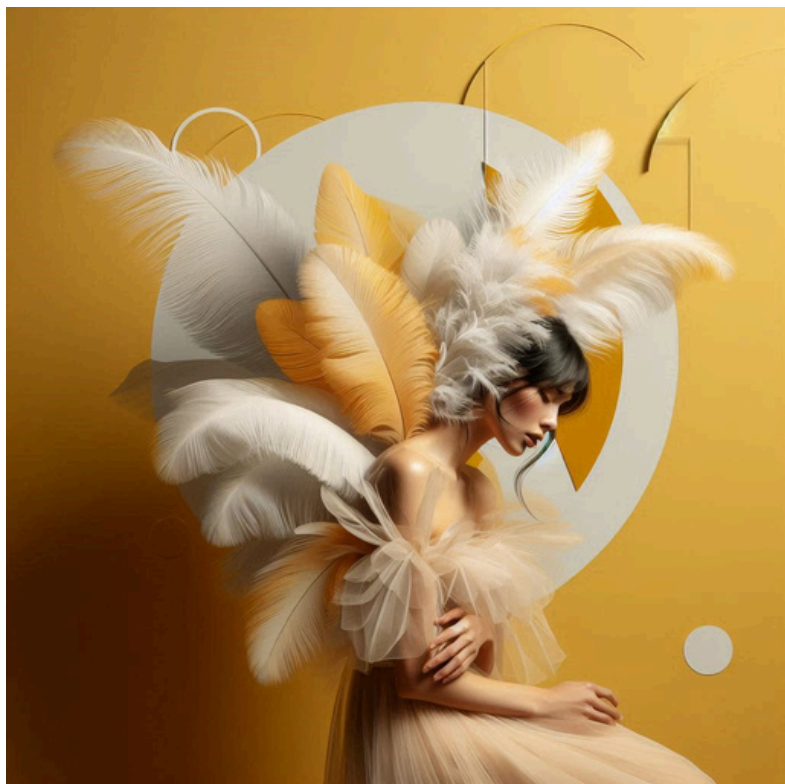
79. MATHEMATICAL CREATIVE TECHNIQUE

The essence of this creative technique lies in applying exclusively mathematical operations to an art object. The artist performs these operations mechanically and algorithmically in search of expressive outcomes. It is essential that the mathematical action be carried out directly within the space of the artwork, and only afterwards is the result observed.

The artist should avoid predicting the outcome of these actions, allowing the result to emerge solely from the mathematical process.

79. MATEMATINĖ KŪRYBOS TECHNIKA

Šios kūrybos technikos esmė yra, kad atliekami tik matematiniai veiksmai su art objektu, sudėtis, atimtis ir t. t. menininkas mechaniškai, algoritmiškai atlieka išvardintus veiksmus ir tokiu būdu ieško geriausios išraiškos. Svarbu atlikti matematinį veiksmą art objekto erdvėje ir tik po to pažiūrėti kas gavosi, suvokimas po to, prieš tai veiksmas. Menininkas turi stengtis neprognozuoti koks bus jo veiksmo rezultatas.

80. NEO-ARCHAISM

Neo-archaism is a creative style in which established artistic techniques are deliberately set aside. The artist behaves as if they must forget how to draw, paint, or construct performances. The guiding question becomes: How might this work have been created by primitive humans?

Whatever response emerges from this question determines the form of the artwork.

80. NEOARCHAIZMAS

Tai toks kūrybos stilius kai tikslingai nenaudojamos atlikimo technikos. Menininkas lyg tai turi užmiršti, kad jis moka piešti, tapyti, statyti spektaklius, kurti performansus ir t. t. Jis lyg tai ateina prie meno kūrinio su klausimu, kaip šitą kūrinį būtų kūrę primityvūs žmonės? Ir kokį jis gauna atsakymą, tokį kūrinį ir kuria.

81. NEO-PRIMITIVISM

Neo-primitivism is a textual and artistic approach that presupposes an underdeveloped or deliberately simplified form of consciousness. According to some researchers, Neanderthals did not possess a fully developed language; they are thought to have communicated through isolated words or short phrases and were unable to express complex thoughts coherently. Neo-primitivism attempts to recreate a comparable linguistic condition through fragmented, non-linear texts composed of disconnected images, words, and objects.

The beginning of neo-primitivism is dated to 14 December 2019, at 8 a.m., when this text was written. The pioneer of this movement is Tomas Lagūnavičius. The development of the concept was prompted by the observation that people may operate with fundamentally different linguistic structures even within the same language. Individuals can inhabit the same cultural space yet effectively speak different languages—whether Lithuanian, English, or German.

For example, many literary texts published in journals such as *Literatūra ir menas*, *Nemunas*, and similar outlets remain inaccessible to a significant number of readers because the underlying reality they refer to is unfamiliar or unrecognisable. Conversely, we may fail to understand the linguistic codes of various subcultures, even when their vocabulary is limited in scope.

Within neo-primitivism, an artist may consciously and deliberately simplify a text, abandon ornamentation, and render language archaic and raw. Meaning is then left to be discovered by the reader or listener. This intentional impoverishment of language creates space for interpretation, offering a form of freedom within the narrow structural boundaries of the work.

81. NEOPRIMITYVIZMAS

Tai yra toks tekstas, kuris suponuoja nepilnai išvystytą sąmonę. Kaip teigia mokslininkai, neandertaliečiai neturėjo sklandžiai išvystytos kalbos, jie mąstydavo atskiromis frazėmis, žodžiais ir nesugebėdavo perteikti pilnai minties. Neoprimityvizmas tai toks literatūrinis meninis judėjimas, kuris bando atgaminti iki nuoseklią kalbinę būseną, t. y. tekstai, meno kūriniai, padrikų, tarpusavyje nesusijusių vaizdų, žodžių, objektų.

Neoprimityvizmo pradžių galime laikyti 2019-12-14, 8 val., 11 min., kada buvo parašytas šitas tekstas. Sukurti šią koncepciją paskatino suvokimas kad žmonės turi skirtingas kalbines struktūras tos pačios kalbos rėmuose. Gali būti žmonės, kurie gyvena toje pačioje kultūrinėje erdvėje, bet kalba visiškai kitokia, pavyzdžiui, lietuvių, anglų ar vokiečių kalba. Pavyzdžiui, didžioji dauguma literatūrinių straipsnių „Literatūroje ir mene“, „Nemune“ ir t. t. yra neiškoduojami daugeliui žmonių, nes jie neturi suvokimo apie pirminę realybę, pvz., apie kažkokią knygą, o tuo labiau nesupranta literatūrinės kritikos naratyvo ir panašiai aprašančio ją.

Gali būti ir atvirkštinis procesas; mes galime nesuprasti įvairių subkultūrų kalbinių kodų, nors joje žodžių kaip ženklų kiekis gali būti ribotas. Menininkas gali sąmoningai, tikslingai suprimityvinti tekstą, atsisakyti jo ornamentikos ir padaryti jį primityvų, realistiškai archajišką ir leisti patiems skaitytojams ar klausytojams ieškoti jame prasmės. Sąmoningas kalbos nuskurdinimas palieka vietos interpretacijoms, o tai ir yra laisvės galimybė siauruose kūrinio rėmuose.

82. CREATIVE TECHNIQUE OF ADAPTATION

This creative technique is based on the idea that an artwork must be functional, appropriate to a specific environment, and clearly distinguishable within it. The key difference between simple design and adaptive design thinking lies in the relationship to the environment. A work is created only after the environment has been assessed; in other words, the artwork emerges because the existing environment calls for it.

In this approach, the artist does not create solely from personal impulse, but responds to the demands of the surrounding space. The primary task is not to dismantle or replace the existing system of artistic expression within a house or apartment, but to complement and enrich it.

82. PRISITAIKymo KŪRYBINĖ TECHNIKA

Ši kūrybos technika pagrindinį dėmesį atkreipia į tai, kad meno objektas turi būti funkcionalus, tinkantis tam tikroje aplinkoje ir išsiskirti iš visų kitų panašių. Koks skirtumas tarp paprasto ir naujo dizaino mąstymo? Kūrinys kuriamas tik tada, kada įvertinama aplinka, kitaip sakant, kūrinys atsiranda dėl to, kad jau esanti aplinka reikalauja tam tikro kūrinio. Menininkas nekuria pats, o kuria tai, ko iš jo norėtų išorinė aplinka. Pagrindinė užduotis nesugriauti jau dabar esama meninės išraiškos sistema name, bute o tiesiog ją papildyti.

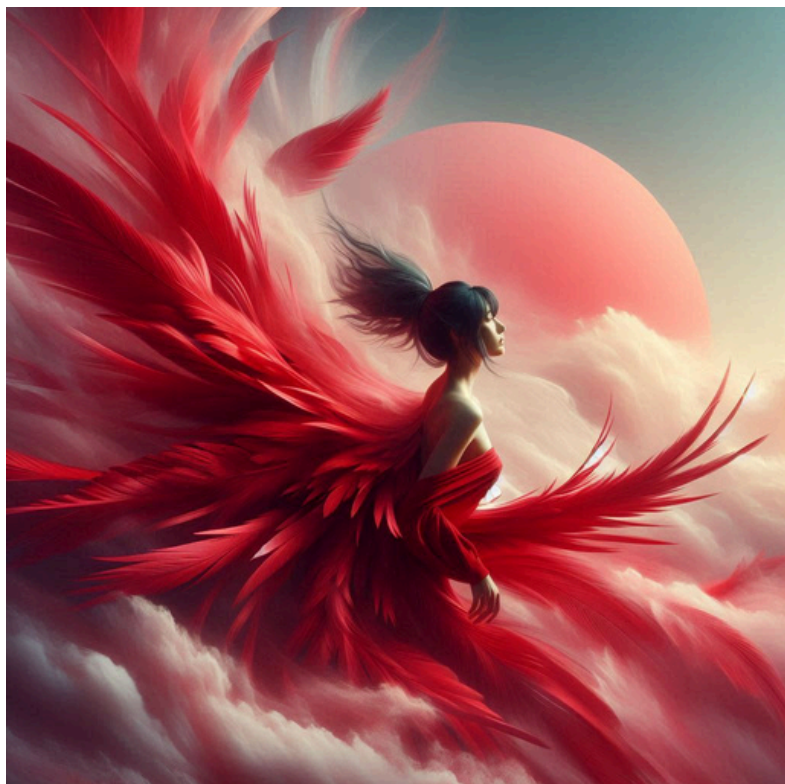

83. POSTINDUSTRIAL ART

Postindustrial art is an artistic direction that seeks to incorporate objects, tools, and equipment from the industrial era into artistic creation. A key aspect of this approach is the prior use of these objects in their original industrial context, followed by reflection on how they can be recontextualised within artistic practice.

83. POSTINDUSTRINIS MENAS

Tai yra meno kryptis, kuri bando naudoti industrinio periodo įvairius objektus, įrengimus ir t. t. meninėje kūryboje. Labai svarbu, kad tie daiktai ir įrankiai būtų naudoti industrinėje veikloje, o po to galvojama kaip juos panaudoti vienoje ar kitoje meninėje veikloje.

84. POST-CONSTRUCTIVE THINKING IN DESIGN AND ARTISTIC CREATION

In what situations is post-constructive thinking used?

Post-constructive thinking is applied:

1. When problems are difficult to solve;
2. When original solutions are required;
3. When the problem itself is unclear;
4. When there are no obvious answers to the questions raised;
5. When a problem or issue is clearly present but resistant to standard solutions.

How does post-project thinking differ from design thinking?

Post-project thinking:

1. Begins with an initial idea combined with creative techniques, guided by the question of what a client might potentially need;
2. Involves analysis of customer needs, questions, and problems;
3. Identifies the most significant problems the client wishes to address;
4. Develops initial project ideas for objects or phenomena using creative techniques;
5. Selects initial projects and categorises them as innovations or improvements;
6. Proceeds to prototyping;
7. Tests prototypes and selects the most appropriate solutions for a specific context or situation.

How does the design thinking process work?

1. A question is posed: what problems exist?
2. Divergent thinking is followed by convergent thinking to identify the core problem;
3. Possible solutions are explored through divergence and then narrowed through convergence;
4. A solution is identified and implemented.

84. POSTKONSTRUKTYVINIS MĄSTYMAS DIZAINIJE IR MENINĖJE KŪRYBOJE

Kokiose situacijose naudojamas postkonstrukcinis mąstymas?

1. Kada yra sunkiai išsprendžiamos problemos;
2. Kada reikia originalių sprendimų;
3. Kada yra neaiški problema;
4. Kada nėra atsakymų į iškeltus klausimus;
5. Kada yra aiški problema arba klausimas.

Kuo postprojektinis mąstymas skiriasi nuo dizaino mąstymo?

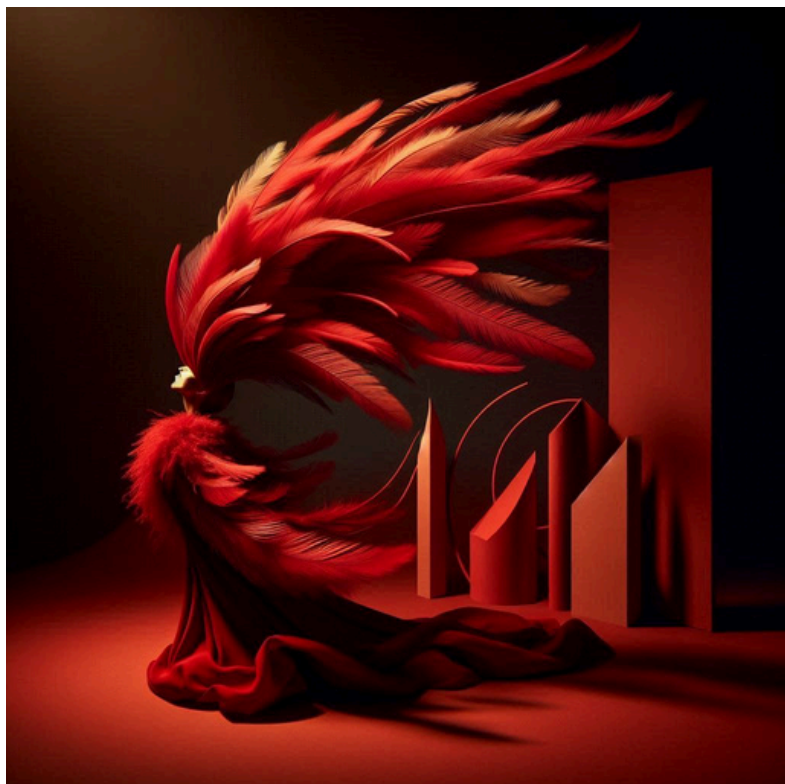
Postprojektinis mąstymas:

1. Pirminė idėja plius kūrybos technikos su klausimu ko klientui potencialiai reikėtų;
2. Klientų poreikių, klausimų ir problemų analizė;
3. Svarbiausių problemų išskyrimas kurias norėtų klientas išspręsti;
4. Objektų, reikšinių pirminių projektų kūrimas, naudojant kūrybos technikas;
5. Atsirinkimas pirminių projektų, suskirstant juos į inovacijas ir patobulinimus;
6. Prototipų kūrimas;
7. Jų testavimas atrenkant geriausiai tinkančius šiuo metu ir konkrečioje situacijoje.

Kaip vyksta dizaino mąstymo procesas:

1. Užduodamas klausimas kokios egzistuoja problemos;
2. Divergencija paskui konvergencija, surandama pagrindinė problema;
3. Kokie gali būti sprendimo būdai – divergencija ir konvergencija;
4. Randamas sprendimas.

85. POST-NEGATIVISM

Post-negativism is an artistic direction whose primary aim is to deny and criticise all preceding styles while constantly striving for exclusivity and uniqueness. It is a common stance in contemporary art, often expressed through the deliberate construction of emotions and a conscious distancing from others in order to assert difference.

In artistic practice, post-negativism opens possibilities for seeking unique and exclusive solutions without reliance on established performance techniques.

85. POSTNEGATYVIZMAS

Tai meno kryptis, kurios pagrindinis tikslas neigti, kritikuoti bet ką prieš tai buvusį stilių ir visada siekti savo išskirtinumo ir unikalumo. Postnegatyvizmas populiarī pozicija šiuolaikiniame mene pasireiškianti per dirbtinį emocijų kūrimą ir atsiribojimą nuo kitų sakant, kad aš esu kitoks. Meninėje kūryboje tai sukuria galimybes ieškoti unikalių, išskirtinių sprendimų neprisirišant prie atlikimo technikų.

86. AESTHETICS OF POST-NEURO PHILOSOPHY

Why some things are beautiful?

1. Not everything that is beautiful or aesthetically pleasing is art. For example, design can be aesthetic and beautiful, yet it is not necessarily art.
2. Not everything that is ugly or unaesthetic is not art. For example, Fluxus, Dada, and performance art often reject traditional notions of beauty.
3. What is aesthetically pleasing is shaped by both biological and social factors. Biological factors determine what objects and phenomena can be perceived as aesthetic, while social factors explain why something is considered aesthetic within a particular group and what meaning it holds there.
4. The main biological factors are the following:

4.1 Biological needs

Through evolution, we have learned to recognise what is important for survival—animals to watch for, environments to assess, dangers to avoid. For example, we are naturally attentive to stripes because they may symbolise a wild animal. Aesthetic perception involves not only sight, but also hearing, smell, and touch.

4.2 Characteristics of our sensory organs and perceptual systems

(a) Grouping. We tend to combine related details and ignore unrelated ones in order to understand how to act. Contemporary advertising and art often increase visibility by repeating elements and grouping them into a coherent whole.

(b) Concealment. Objects that are not fully visible are often more intriguing. Mysterious artworks attract attention, and recognition produces surprise. Creating surprise is a key aim of both art and design.

(c) Contrast. Contrast allows an object to stand out from its environment—for example, red apples against green leaves.

(d) Isolation. Even contours or fragments of an image can be sufficient to produce aesthetic pleasure.

(e) Avoidance of coincidence. The brain distrusts unexpected coincidences, as they may signal danger. Discrepancies, which are more common in nature, are perceived as safer and more appealing.

(f) Order. Order is associated with cleanliness and safety. We are drawn to neat arrangements, repetitive musical rhythms, and structured patterns.

(g) Small disorder. A slight irregularity or improvisation can enliven an artwork and capture attention.

(h) Hyperbolism. Emphasis or exaggeration—such as in caricature—heightens aesthetic impact. In abstract art, exaggeration may concern colour, scale, or form.

(i) Symmetry. Humans tend to prefer symmetry; for example, children are drawn to symmetrical faces, which are often associated with health.

(j) Asymmetry. While individual objects may be symmetrical, spatial arrangements are more engaging when asymmetrical or varied.

(k) Metaphor. Metaphors convey meaning indirectly, such as “fast as the wind.”

(l) Hallucination and imagination. Significant objects or events can provoke imagined continuations or predictions. Through this process, we mentally reconstruct reality.

(m) Resonance. Certain sensory characteristics reinforce one another instead of cancelling each other out.

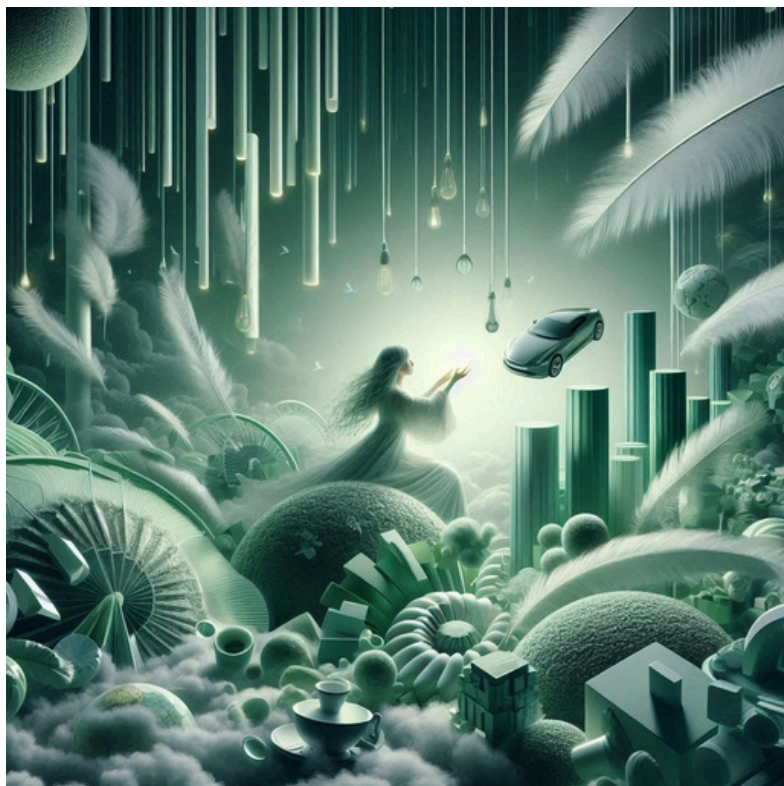
4.3 Mirror neurons

Mirror neurons play a crucial role in aesthetic perception. Through them, we reflect others’ actions and emotions, allowing us to empathise and understand what is happening around us.

4.4 Novelty-specific neurons

We respond strongly to novelty and unusual situations. Novelty lies at the heart of all creative activity and is closely linked to positive emotions. Aesthetic artworks and design demand a high level of execution. They must also be public and accessible to at least a specific group. By contrast, elite art is often intentionally difficult to access, which contributes to its distinctiveness.

In summary, artistic creation should take into account not only ideas and concepts, but also the principles of post-neuro philosophy.

86. POSTNEURO FILOSOFIJOS ESTETIKA

Konceptas bando atsakyti į klausimą: kodėl kažkas mums atrodo gražu? Galima išskirti šiuos atsakymo aspektus:

1. Ne viskas kas yra gražu, estetiška yra menas. Pvz.: dizainas – jis yra estetiškas, gražus, bet ko gero, jo negalime laikyti menu.
2. Ne viskas kas yra negražu, neestetiška yra ne menas. Pvz.: dalis fluksus, dadaizmo kūrinių, performansų ir kt.
3. Kas yra estetiška nulemia biologiniai ir socialiniai faktoriai. Biologiniai apsprendžia kokie objektai ir reiškiniai savaime yra estetiški, socialiniai – daugiau paaiškina kodėl tas ar kitas objektas ar reiškinys yra estetiškas konkrečioje socialinėje grupėje, o svarbiausia kokia jo prasmė.
4. Esminiai biologiniai faktoriai yra:

4.1 Biologiniai poreikiai. Evoliucijos eigoje mes išskyrėme objektus, kurie mus yra reikšmingi, tai yra kuriu reikia saugotis, kuriuos reikia pagauti, suėsti, su kuriais galima daugintis ir t. t. Todėl mums natūraliai yra įdomus dryžuoti paviršiai, mes į juos atkreipiame dėmesį, nes tai gali potencialia būti laukinis plėšrus žvėris. Mes krepiam dėmesį ne tik rega, bet ir klausa, uosle, galbūt prisilietimu pvz.: gražų daiktą, meno kūrinį norisi paliesti.

4.2 Mūsų jutimo organų, jutimo ir suvokimo sistemų ypatumai.

a) Grupavimas. Grupavimo reikšmė yra tame, kad bendrame fone mes turime apjungti tarpusavyje susijusias detales ir atmesti nesusijusias. Sugrupavus apjungus atskiras detales mes žinome kaip mums elgtis, bėgti, kovoti ir kt. Dabar reklama, menas daro daiktus kiek galima labiau pastebimus ir ryškius, kad į juos atkreiptu dėmesį ir išskirtų iš visų kitų panašių, apjungiant objekte įvairias pasikartojančias detales į visumą.

b) Nuslėpimas. Visada įdomesnis objektas kuris nėra pilnai matomas. Todėl meno kūriniai kurie turi paslaptį, neaiškumą detalėse pvz.: matosi daikto šešėlis, o ne pats daiktas pritraukia žiūrovų dėmesį. Jeigu žiūrovas atpažįsta kas tai yra patiria netikėtumo jausmą. Visada, patirti netikėtumo, nuostabą jausmus yra meno, dizaino tikslas.

c) Kontrastas sukuria galimybę išskirti daiktą iš aplinkos ir tapti labiau pastebimu. Kontrasto esmė sukurti opoziciją fonui pvz.: raudoni obuoliai, tarp žalių lapų.

d) Izoliacija. Kontūrų, piešinio fragmentų užtenka, kad patirtume estetinį pasitenkinimą labiau nei žiūrėdami realų daiktą ar žmogų.

e) Mūsų smegenys nemėgsta netikėtų sutapimų. Jeigu yra sutapimai tai įtarimas, kad toje vietoje yra kažkas ne taip pvz.: gal tai spąstai. Žmogui patinka nesutapimai, kas žymiai dažniau pasitaiko gamtoje.

f) Tvarka. Tvarka asocijuojasi su švara. Kas netvarkinga, gali būti ir nešvaru ir užkrėsta. Pvz.: mums patinka tvarkingai sudėtos knygos, muzikos pasikartojantis ritmai ir kt.

g) Nedidelė netvarka. Detalė, improvizacija pagyvina kūrinį bet, jo nepaverčia chaosu tai pritraukia dėmesį.

h) Hiperbolizacija. Maksimalus išdidinimas pvz.: mums patinka karikatūros, kurios maksimaliai išryškina žmogaus bruožus. Abstrakčiame mene išryškina kažikuriuos kūrinio elementus pvz.: spalvą.

i) Simetrija. Pvz.: vaikams labiau patinka simetriški veidai. Sveikų žmonių veidai dažniausiai būna simetriški. Taip pat mums labiau patinka simetriški daiktai.

j) Asimetrija. Daiktai turi būti simetriški, tačiau erdvėje daiktai turi būti išdėstyti asimetriškai arba turi būti skirtingi daiktai vienoje erdvėje.

k) Metafora. Metaforos padeda netiesiogiai perduoti prasmę apie objektą, pvz.: gali būti palyginimas „greitas kaip vėjas“, „atkaklus kaip arklys“ ir kt.

l) Haliucinacijos. Atrodantys reikšmingi objektai ir reiškiniai, sukelia mintis, svajones, kai kada ir haliucinacijas. Mes lygtai prognozuojame, modeliuojame, kas galėtų atsitikti. Tokiu būdu mes kuriame ir perkuriame pasaulį.

m) Rezonansas. Kada keli sensorinių sistemų ypatumai, sustiprina vienas kitą, o ne slopina.

4.3 Estetiniame suvokime labai svarbus yra veidrodiniai neuronai. Jų pagalba mes atspindime kitų veiksmus, emocijas. Jų pagalba mes įsijaučiame į tai, kas vyksta pvz.: spektaklyje, šokyje ir kt.

4.4 Naujumo specialus neuronai. Mes reaguojame į viską kas yra naują ir neįprasta. Naujumas yra bet kurios kūrybos esmė. Naujumo pajautimas yra tiesiogiai surištas su teigiamomis emocijomis.

Estetiškai meno, dizaino kūriniai reikalauja aukščiausio atlikimo lygio. Kitas reikalavimas – menas turi būti viešas ir prieinamas nors daliai žmonių (finansiniai apribojimai). Elitinis menas turi būti sunkiai prieinamas daugumai tai sukuria jo skirtingumą.

Pabaigai. Kuriant reikia ne tik turėti idėją, koncepciją, atlikimo meistriškumą ir kt. bet ir atsižvelgti į postneuro filosofijos principus

87. DISRUPTED CREATIVITY

The phenomenon of disrupted creativity emerged when art became widely accessible, yet most people involved in the arts were trained as performers rather than creators. Although creativity is now actively taught through education, methods, and techniques, the creative process often remains incomplete.

Creativity should not end with the production of an art object. A complete creative cycle also includes its realisation on the market. Historically, creators were both artists and performers and were rewarded for their work, which completed the creative act. Today, creativity practised only in educational or experimental contexts lacks this final stage—sale. As a result, the creative cycle remains open.

A complete cycle should include:

idea → creation → preparation for sale → sale → new idea.

When this cycle is broken, creativity is perceived as unprofitable, meaningless, and unsustainable. Artistic work becomes undervalued, and creative professions lose their appeal.

To address this, creators must be taught to complete the creative cycle, engage with the art market, adapt to its needs, and actively present their work. Creativity can become self-sustaining only in a global context, where diverse markets exist. Most importantly, an artist must have a concrete art object to offer—ideally one that is unique, innovative, and distinctive.

87. SUTRIKUSI KŪRYBA

Sutrikdyto kūrybiškumo fenomenas atsirado, kai menas tapo plačiai prieinamas, tačiau dauguma su menu susijusių žmonių buvo mokomi kaip atlikėjai, o ne kaip kūrėjai. Nors kūrybiškumo dabar aktyviai mokoma per švietimą, metodus ir technikas, kūrybinis procesas dažnai lieka nebaigtas.

Kūrybiškumas neturėtų baigtis meno objekto sukūrimu. Pilnas kūrybinis ciklas taip pat apima jo realizavimą rinkoje. Istoriskai kūrėjai buvo ir menininkai, ir atlikėjai, ir už savo darbą gaudavo atlyginimą, kuris užbaigdavo kūrybinį aktą. Šiandien kūrybiškumui, praktikuojamam tik edukaciniame ar eksperimentiniame kontekste, trūksta šio paskutinio etapo – pardavimo. Dėl to kūrybinis ciklas lieka atviras.

Pilnas ciklas turėtų apimti:

idėją → kūrimą → pasiruošimą pardavimui → pardavimą → naują idėją.

Kai šis ciklas nutrūksta, kūrybiškumas suvokiamas kaip nepelningas, beprasmiškas ir netvarus. Meninis darbas tampa nepakankamai įvertintas, o kūrybinės profesijos praranda savo patrauklumą.

Norint tai spręsti, kūrėjai turi būti mokomi užbaigti kūrybinį ciklą, įsitraukti į meno rinką, prisitaikyti prie jos poreikių ir aktyviai pristatyti savo darbus. Kūrybiškumas gali tapti savarankiškas tik pasauliniame kontekste, kuriame egzistuoja įvairios rinkos. Svarbiausia, kad menininkas turėtų pasiūlyti konkretų meno objektą – idealiu atveju unikalų, novatorišką ir savitą.

88. VERBAL CREATIVE TECHNIQUE

This creative technique helps artists quickly generate new art objects by working with verbs. The more unexpected the verb, the greater the potential for originality. For example, an artist can ask how verbs such as “fly” or “jump” would transform an artwork. By exploring associations between verbs and artistic ideas, the artist can reshape both the concept and the form of the original work.

88. VEIKSMAŽODINĖ KŪRYBOS TECHNIKA

Padedą menininkui greitai sukurti naujus art objektus naudojant įvairius veiksmąžodžius. Kuo keistesnį veiksmąžodį naudoja menininkas, tuo daugiau šansų, kad jo objektas bus unikalų. Pvz., jeigu esate dailininkas, pagalvokite, kaip jūsų meno kūrinį pakeistų veiksmąžodis „skraidyti“, „ravėti“, „šokinėti“ ir t. t. Ieškokite asociacijų kaip gali kūrinio idėja arba pirminė art objekto versija pakeisti veiksmąžodžiai.

89. NON-MATERIAL CREATIVE TECHNIQUE

This technique represents an extreme form of conceptualism in which neither an art object nor its description, project, or model is created. It is sufficient to think the artwork and, at most, express it in a single word.

As expression is reduced to a minimum, the audience is left to imagine the concept of the work, let alone its form.

89. NEMATERIALIOS KŪRYBOS TECHNIKA

Tai dar labiau radikalus konceptualizmo variantas, kada sakoma, kad ne tik nereikia kurta art objekto, bet nereikia užrašyti art objekto koncepcijos, projekto, modelio ar panašiai. Užtenka pagalvoti apie tai ir minimaliai tai išreikšti pavyzdžiui vienu žodžiu, dviem. Įrašyti du žodžius kaip audio įrašą. Sukurti absoliutų art objekto efemeriškumą.

Išraiškos ant tiek sumažėja, kad reikia bandyti atspėti apie daikto konceptą jau nekalbant apie jo išvaizdą.

90. SPECULATIVE AESTHETICS

Basic principles:

1. Beauty is what I perceive as beautiful.
2. My perception of beauty may change several times a day.
3. I value objects and phenomena of high culture and mass culture equally.
4. I recognise the differences between high and mass culture, yet I appreciate them in the same way.
5. I create according to my own will, and I am an artist even without formal art education or affiliation with artistic institutions.
6. Art is whatever I define as art, independent of cultural or institutional validation.

90. SPEKULIATYVINĖ ESTETIKA

Pagrindiniai principai:

1. Gražu yra tai, ką aš skaitau gražu.
2. Mano grožio suvokimas gali keisti nors ir kelis kartus per dieną.
3. Man vienodai patinka aukštosios ir masinės kultūros meno objektai ir reiškiniai.
4. Aš suprantu skirtumus tarp aukštosios ir masinės kultūros objektų ir reiškinių, bet man vis tiek vienodai patinka.
5. Aš kuriu taip, kaip noriu ir esu menininkas netgi jeigu nesu baigęs specialių menų mokyklų ir nepriklausau jokiai meno organizacijai.
6. Menas yra tai, ką aš laikau menu, be kultūros institucijų pagalbos.

CHAPTER 5

ANTHROPOLOGICAL PHILOSOPHY

91. POST-SAMURAI

It is a social movement that seeks to bring samurai values back into the post-modern world. It seeks to create islands of permanence in a chaotic world. The following are the post-samurai principles:

1. Be faithful to your path of improvement.
2. Strive for maximum perfection in the chosen activity.
3. Do not change your morals.
4. Be always ready to defend your truth.
5. Follow etiquette and ethical rules.

5 SKYRIUS

ANTROPOLOGINĖ FILOSOFIJA

91. POSTSAMURAJAI

Tai socialinis judėjimas, kuris siekia sugrąžinti samurajų vertybes į šiuolaikinį postmodernų pasaulį. Tai yra siekis chaotiškame pasaulyje sukurti pastovumo salas. Keletas postsamurajų principų:

1. Būti ištikimu savo tobulėjimo keliui.
2. Siekti maksimalaus tobulumo pasirinktoje veikloje.
3. Būti moraliai nekintančiu.
4. Būti visada pasiruošusiu apginti savo tiesą.
5. Laikytis etiketo ir etikos taisyklių ir t. t.

92. SELF-PROVOKING PASSION “PASSIONATE LIFE”

A person spends most of his/her life in a state of peace and balance using material, cultural, social products and services. He/she feels a great or a small passion. Some people decide that their lives need to be passionate meaning that they must love, hate, have, fear something every day and always feel the emotional uplift that transforms into passion, desire, harassment, etc. The object of passion can be anything: people, symbols, natural, cultural objects, theatrical phenomena; it is a self-provoking passion when you consciously arouse passions for yourself. It is a provoked passion, you do not desire, but want to desire, you do not love, but want to love, you do not hate, but want to hate.

92. SAVIPROVOKUOJANTIS AISTRINGUMAS „AISTRINGAS GYVENIMAS“

Didžiąją gyvenimo dalį žmogus praleidžia ramybės ir pusiausvyros būsenoje vartodamas materialinius, kultūrinius, socialinius produktus ir paslaugas. Jis pajunta didžiąją aistrą ar nors mažą aistrą. Dalis žmonių nusprendžia, kad jų gyvenimas turi būti aistringas. Jie turi kiekvieną dieną kažką mylėti, neapkęsti, trokšti, bijoti, vengti, visada jausti emocinį pakylėjimą, kuris pereina į aistrą, troškimą, persekiojimą, priekabiavimą ir t. t. Aistros objektas gali būti bet kas: žmonės, simboliai, gamtos, kultūros objektai, teatro reiškiniai; tai yra save provokuojantis aistringumas kai pats sau sąmoningai sukeli aistras. Jis pats sau sukelia aistras ir tai nėra savaiminė aistra. Jis lygtai visada pakylėtas, bet kažkokia maža sąmonės dalis suvokia, kad jis pats sau sukelia aistrą ir kad jos nėra natūralios. Tai yra išprovokuota aistra, tu netrokšti, bet nori trokšti, tu nemylai, bet nori mylėti, tu ne neapkenti, bet nori nekęsti. Saviaistringumas tai yra prievarta pačiam sau, jausti aistras, grožėtis, žavėtis, o svarbiausia trokšti.

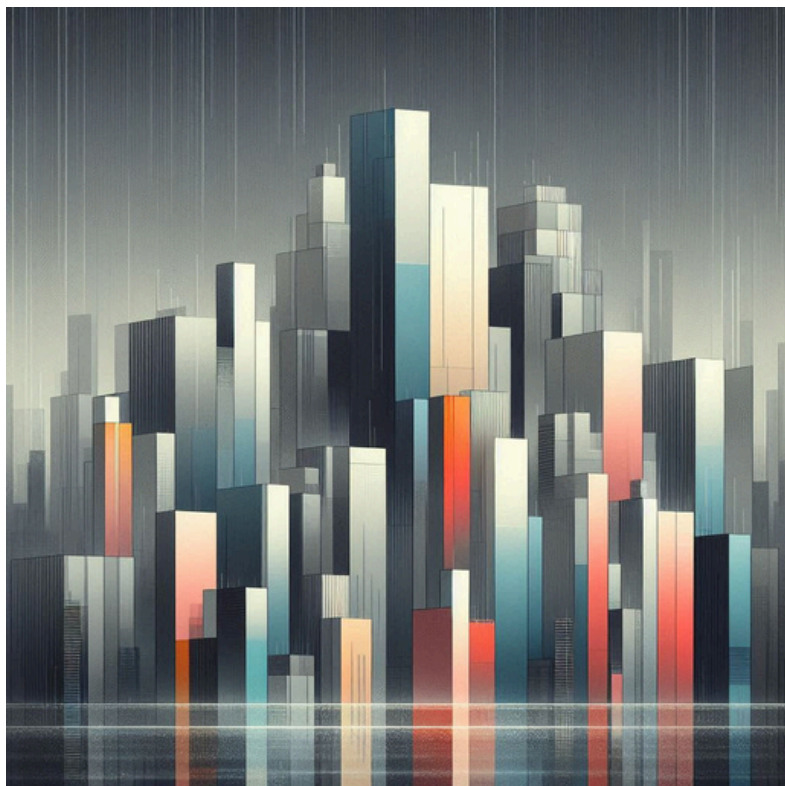

93. DELIBERATE RELAPSE SYNDROME

Some modern people seek to get sick and, most importantly, do not want to recover. Their behavior is also supported by social institutions, which receive funding and income to care for the sick. These institutions become disinterested in a person's recovery and they look for a variety of diagnoses that could make the disease chronic. As a result, a chronic patient becomes a regular client of the social institution, which ensures its financial and social success. Social success can be seen by the fact that the social institution in society's eyes is essential and useful, thus the social institution creates conditions for the patient not to recover, for example, in the case of a mentally ill person. This situation can also be exploited for propaganda purposes by demonstrating examples of misconduct as a means of increasing community focus and anxiety about their future, thus creating opportunities to manipulate people's behavior and consciousness.

93. TIKSLINGO NEPASVEIKIMO SINDROMAS

Dalis šiuolaikinių žmonių siekia susargdinti save, o svarbiausia, nesiekia pasveikimo. Jų tokį elgesį palaiko ir socialiniai institutai, kurie gauna finansavimą ir pajamas rūpindamiesi sergančiais žmonėmis. Šie institutai tampa nesuinteresuoti, kad žmogus pasveiktų. Ieškoma įvairių diagnozių, kurios galėtų ligą padaryti chronišką, chroniškas ligonis tampa pastovus socialinės institucijos klientas, kas užtikrina jos finansinę ir socialinę sėkmę. Socialinė sėkmė pasireiškia tuo, kad institucija visuomenės akyse atrodo labai reikalinga, naudinga, tokiu būdu socialinė institucija sukuria sąlygas ligoniui nepasveikti, pvz., esant psichiniam ligoniui. Taip pat ši situacija gali būti išnaudojama propagandos tikslams demonstruojant netinkamo elgesio pavyzdžius kaip priemonę didinti bendruomenės sutelktumą ir nerimą dėl jų ateities taip sukuriant galimybes manipuluoti žmonių elgesiu ir sąmone.

94. ART CONCEPTUALITY

The basic principles of the art conceptuality:

1. All life scenarios are artificial because they are influenced by the social environment and the mistakes of our thinking that result from the specificity of thinking and the inaccurate information we receive through the senses.
2. We can create and redesign our life concepts as we wish. We can use content of art, films, literature, books, paintings, etc. for our creative work.
3. How to do it? Choose any movie, book or something and create a new concept of life based on it. Its artificiality is neither greater nor inferior to any other ideological concept. Therefore, it makes no difference whether we are guided by art concepts, objects, phenomena in creating the concept of life or ideological, ethical, political concepts.
4. Art conceptuality expands the arsenal of the concept of life by using the content of characters existing in art objects. This lets us avoid stereotyping and ideological directionality.

94. ARTKONCEPTUALUMAS

Artkonceptualumo koncepcijos pagrindiniai principai:

1. Visi gyvenimo scenarijai yra dirbtini, nes jie įtakojami socialinės aplinkos ir mūsų mąstymo klaidų, kurios atsiranda dėl mąstymo specifiškumo ir netikslios informacijos kurią gauname per pojūčius.
2. Taip mes galime kurti ir perkurti savo gyvenimo konceptus tokius, kokių norime. Kūrybai galime panaudoti meno kūrinių, filmų, literatūros, knygų, paveikslų ir t. t. turinį.
3. Kaip tai padaryti? Paimame bet kokį kino filmą, knygą ar dar kažką ir jos pagrindu sukuriame naują gyvenimo konceptą. Jo dirbtinumas nėra nei didesnis, nei mažesnis nei bet kurios kitos ideologinės koncepcijos. Todėl nėra skirtumo ar mes vadovaujamės meno (art) koncepcijomis, objektais, reiškiniams kuriant gyvenimo konceptą ar ideologinėmis, etinėmis, politinėmis koncepcijomis.
4. Art konceptualumas praplečia gyvenimo koncepcijos arsenalą naudojantis meno objektuose egzistuojančių personažų turiniu. Tai padeda išvengti šabloniškumo ir ideologinio kryptingumo.

95. DELIGHTISM

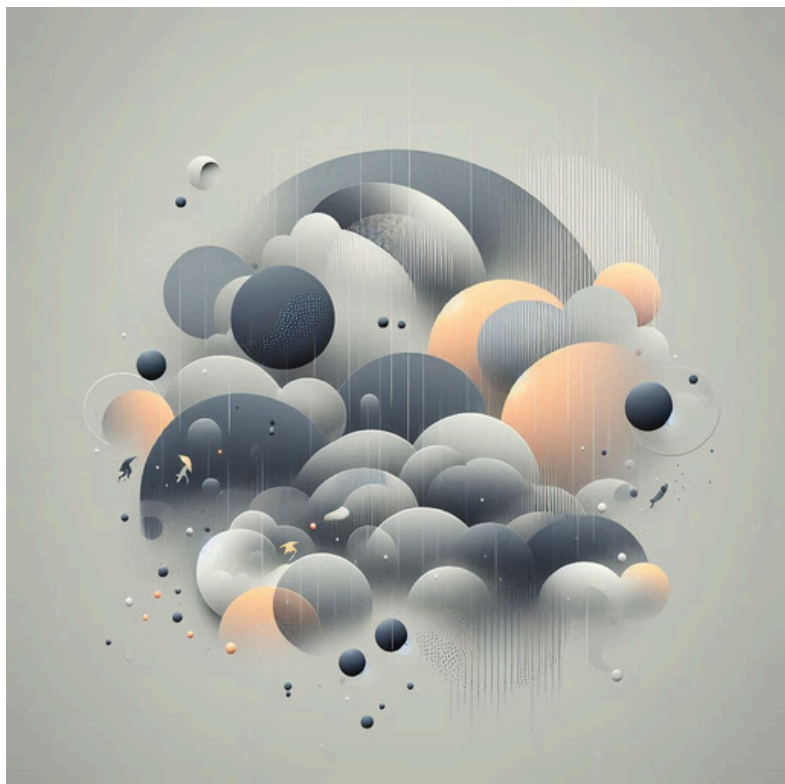
The main principles are the following:

1. Live like you just only watch what's going on.
2. The joy of life is enjoying and admiring.
3. You can enjoy life by watching what is going on around you.
4. The main purpose of life is to find a place that is naturally aesthetic and has examples of moral behavior.
5. Create such a situation around you so that no one can destroy harmony.
6. If there is a harmony of behavior and beauty around you, you don't need to do anything.
7. Make every effort to ensure that you will not need to make effort in future.
8. Do not do any active action in changing the world; we change not the world, but our place in it.

95. DELIKTIZMAS

Pagrindiniai principai:

1. Gyvenkite taip, kad nedalyvautumėte, o tik stebėtumėte, kas vyksta.
2. Gyvenimo malonumas yra gėrėjimasis ir grožėjimasis.
3. Gėrėtis ir grožėtis jūs galite stebėdami tai, kas vyksta aplinkui.
4. Pagrindinis gyvenimo tikslas yra surasti vietą, kurioje natūraliai būtų estetiški vaizdai ir moralaus elgesio pavyzdžiai.
5. Kurkite tokią situaciją aplink save, kad niekas negalėtų sugriauti harmonijos.
6. Jeigu aplinkui yra elgesio ir grožio harmonija, jums nieko veikti nereikia.
7. Visos pastangos turi būti skirtos tam, kad paskui pastangų nebūtų.
8. Jokio aktyvaus veiksmo keičiant pasaulį, keičiam ne pasaulį, bet savo vietą jame.

96. DOPHOMISM

The basic principles of dophomism:

1. Do not repeat the pleasures you have experienced before and always look for new ones.
2. Seek pleasure in social, political, aesthetic and other activities.
3. There can be no daily life; it is always new.
4. There are no rituals, only experiments.
5. Do not work.
6. Seek new experiences on a sensory and mental level.

96. DOFOMIZMAS

Dofomizmo pagrindiniai principai:

1. Nekartok anksčiau patirtų malonumų. Visada ieškok naujų.
2. Malonumų ieškok socialinėse, politinėse, estetinėse ir kitose veiklose.
3. Kasdieninio gyvenimo būti negali; jis visada naujas.
4. Jokių ritualų, visada eksperimentai.
5. Nedirbti.
6. Siek naujų patyrimų sensoriniam ir mentaliniam lygmenį.

97. STEELISM

If reality does not correspond to the ideal, we can become the ideal of reality. How can we respond to the imperfections of reality?

1. I can react heroically: "I understand that everything is nonsense, but I will try to resist this nonsense, I will act differently than the rulers expect from me, I will go and die if necessary".
2. I can react ironically, and my irony will destroy everything around me.
3. I can be verbally aggressive.
4. I can be action aggressive and ruin reality.
5. I can distance myself and watch from the side what is going on.
6. I can be depressed, sad, humble.
7. I can return to religious practices with the help of a "leap of faith."
8. I can be unfaithful, ironic, dissociating and happy that I am not perfect.
9. I can be happy that I do not give in to the influence of reality. In other words, I do not allow myself to be influenced by reality, ideas, external and internal evaluations.
10. I can also not react in any way. By remaining free even from the ways of reacting, I become an ideal for reality, because any other reaction makes me incomplete, vulnerable, and manipulable.

97. STEELIZMAS

Jeigu realybė neatitinka idealui, mes galime tapti idealu realybei. Kaip mes galime reaguoti į realybės netobulumą:

1. Aš galiu reaguoti herojiškai: „aš suprantu, kad viskas yra nesąmonė, bet tai nesąmonei aš bandysiu pasipriešinti, aš pasielgsiu kitaip nei iš manęs tikisi valdantieji, aš eisiu ir žūsiu, jei reikia.
2. Aš galiu reaguoti ironiškai ir savo ironija griauti viską, kas yra aplinkui.
3. Galiu būti verbaliai agresyvus.
4. Galiu būti veiksmiškai agresyvus ir griauti realybę.
5. Galiu atsiriboti ir stebėti iš šalies tai kas vyksta.
6. Galiu būti depresyvus, liūdintis, nusizėminęs.
7. Galiu „tikėjimo šuolio“ pagalba grįžti į religines praktikas.
8. Galiu būti be tikėjimo, be ironizavimo, be atsiribojimo, tiesiog laimingu tuo, kad nesu tobulas.
9. Galiu džiaugtis tuo, kad nepasiduodu realybės įtakai. Kitaip sakant, aš neleidžiu įtakoti savęs realybei, idėjoms, išoriniams ir vidiniams vertinimams.
10. Taip pat aš galiu niekaip nereaguoti. Išlikdamas laisvas net nuo reagavimo būdų aš tampu idealu realybei, nes bet koks kitas reagavimas mane padaro nepilnu, kryptingu, pažeidžiamu ir manipuliuojamu.

98. EXISTENTIAL BOREDOM

Existential boredom is an emotional state when you feel like nothing new is happening in your life. It means that:

1. Nothing matters
2. Everything is boring
3. You don't want anything.

Existential boredom means viscosity of thoughts, monotonous movement, and so on. But existential boredom is not depression, nor guilt, not frustration. Life is just not fun, there is no need to act, to strive. Is it necessary to get out of the state of existential boredom? There is no single answer. For the philosopher, this state is obligatory in order to try to find new concepts and the phenomena and objects behind them.

98. EGZISTENCINIS NUOBODULYS

Egzistencinis nuobodulys tai yra emocinė būseną pasireiškianti tuo, kad tu jauti, kad nieko naujo neįvyksta tavo gyvenime. Kuo pasireiškia egzistencinis nuobodulys:

1. Niekas nesvarbu
2. Viskas nusibodo
3. Nieko nenoriu

Egzistencinis nuobodulys tai yra minčių klampumas, monotoniškas judesys ir t. t. Tačiau egzistencinis nuobodulys tai nėra depresija, nei kaltės jausmas, nėra nusiminimo. Gyvenimas tiesiog neįdomus, nėra poreikio veikti, siekti. Ar reikia išeiti iš egzistencinio nuobodulio būsenos? Vieno atsakymo nėra. Filosofui ši būseną yra privaloma norint pabandyti surasti naujas sąvokas ir už jų slėpinčius reiškinius ir objektus.

99. AN EXPERIMENT IN THE MEANING OF EXISTENCE

How do you know what your life really means? How to distinguish where are your needs and where are needs of others? One of the existential experiments could be this:

Step 1. List everything you want to achieve, have, want, implement.

Step 2. After a couple of days, write down everything others want from you.

Step 3. Do a survey of close friends by asking, "What do you think I want most?"

Step 4. Remove from the first list everything that others want you to do. What remains on the list will be your wishes.

Repeat this procedure every month and after a while you will be able to clearly identify the meaning of your life.

99. EGZISTENCINIS PRASMĖS EKSPERIMENTAS

Kaip sužinoti, kokia yra iš tikrųjų tavo gyvenimo prasmė? Kaip atskirti, kur yra tavo poreikiai ir kur yra svetimi? Vienas iš egzistencinių eksperimentų galėtų būti toks:

1 etapas. Surašyti viską ką nori pasiekti, turėti, norėti, įgyvendinti.

2 etapas. Po poros dienų surašyti viską, ko nori iš jūsų kiti.

3 etapas. Padaryti apklausą artimų draugų užduodant klausimą: „Kaip jūs manote, ko aš labiausiai noriu?“

4 etapas. Iš pirmo sąrašo išbraukti viską ko nori kiti, ką mano draugai, kad jūs to norite. Kas liks sąrašė, tai ir bus jūsų norai.

Šią procedūrą kartokite kiekvieną mėnesį ir po kažkiek laiko galėsite aiškiai įvardinti, kokia yra jūsų gyvenimo prasmė.

100. EUPHORIC UNCERTAINTY

After the first phase of the coronavirus pandemic, some people got into a state of euphoric uncertainty. This means that people understand that the situation is getting better, but it is not clear whether everything will be fine in the end. The state of euphoric uncertainty manifests itself in the following features:

1. Unmotivated activity. A person who has been in quarantine for a long period of time tries to start any active outdoor activity. However, there is no strong motivation for such activities. For example, a person goes to a supermarket and has no intention of buying anything or goes to events that he/she does not even like.
2. Desire to go for walks. When the restrictions were reduced, people felt a desire to go for walks that have no purpose. The main idea of such an activity is not to be indoors.
3. Desire to buy unnecessary things or to buy even more necessary things.
4. Feeling that you are not living but participating in some kind of performance, that everything what is going on around you are false, or if it seems real, then there is a suspicion that something is still going wrong.
5. Desire to cheer yourself up while feeling anxious. The fact that there is no vaccine or medicine against COVID-19 and the second wave coming is worrying. The second wave has already happened in some countries. For example, on 13/09/2020, Israel renewed 3-week quarantine. The similar situation is in other countries as well because the number of COVID-19 cases is increasing again.

The state of euphoric uncertainty in a way reminds the saying "a feast in time of plague". The difference between the coronavirus vs. plague is that during the plague, the vast majority of people died because there was no hope and understanding of how to treat it. The "feast in time of plague" was a desperate man's desire to enjoy life while he was still there. The state of euphoric uncertainty includes anxiety and tension which are mixed with a good mood, caution, and an endless fear of not getting sick until drugs and/or a vaccine are developed. Euphoric uncertainty is not an extreme state of existence or a matter of death and life, it is a suppressed uplifting feeling with a little bit of uncertainty of what will happen tomorrow.

100. EUFORINIS NETIKRUMAS

Praėjus 1-mai stadijai covid-19 viruso pandemijos, dalis žmonių papuola į euforinio netikrumo būseną. Ji pasireiškia tuo, kad žmonės supranta, kad situacija gerėja, bet nėra tikrumo, kad viskas bus gerai. Euforinio netikrumo būseną pasireiškia šiais bruožais:

1. Nemotyvuotu aktyvumu. Žmogus, ilgai išbuvęs karantine, stengiasi imtis bet kurios aktyvios veiklos ne namuose. Nors stiprios motyvacijos šiai veiklai ir nėra. Pavyzdžiui, nemotyvuoti apsilankymai parduotuvėse, kuriose nieko nesiruoši pirkti, ir renginiuose, kurie tau nepatinka.
2. Noru eiti. Sumažinus apribojimus, dalis žmonių, nori kažkur tai eiti, vaikščioti be jokio tikslo. Svarbiausia – nebūti uždaroje patalpoje.
3. Noru pirkti nereikalingus daiktus, arba reikalingus, bet daugiau.
4. Pojūčiu, kad ne gyveni, bet dalyvauji kažkokiam spektaklyje, kad viskas aplinkui kas vyksta yra netikra, o jeigu lyg tai tikra, tai įtarimas, kad vis tiek kažkas vyksta ne taip.
5. Noru save pralinksminti, tuo pačiu metu jaučiant nerimą. Nerimą kelia tai, kad kol kas nėra nuo Corona19 nei vakcinų, nei vaistų ir žinoma, laukimas antrosios pandemijos bangos. Kas jau įvyko kai kuriose šalyse. Pavyzdžiui, 2020-09-13 Izraelis vėl iš naujo 3 savaitėms įvedė visuotinį karantiną. Ne ką geresnė situacija ir kitose šalyse, sergančiųjų skaičius 2020 rudenį didėja.

Euforinio netikrumo būseną iš dalies primena posakį „puotą maro metu“. Skirtumas yra tame, kad maro metu didžioji dauguma žmonių mirdavo, nes nebuvo jokios vilties ir supratimo kaip gydyti. „Puota maro metu“ buvo (jeigu buvo) desperatiškas žmogaus noras pasidžiaugti gyvenimu, kol jis dar yra. Euforinio netikrumo būseną tai yra daugiau nerimas ir įtampa, sumaišyta su pakilia nuotaika, atsargumu ir begaline baime nesusirgti iki tol, kol nebus atrasti vaistai ir vakcina. Euforinis netikrumas nėra kraštutinė egzistencinė būseną, mirties ir gyvenimo klausimas, tai yra prislopintas pakylėjimas su netikrumu kas bus rytoj.

101. ANTI-PETERSON'S PRINCIPLES OF LIFE

At this moment, the most popular book is J. B. Peterson's "12 rules for life". In my opinion, it is written very well and matches contemporary neoconservative thinking paradigm. But it is not the only way of thinking. At least there are 8: nomadic, radical-revolutionary, contemporary-monk, and so on. So, the purpose of my instruction is not to deny Peterson's rules for life, but to propose one more alternative out of many.

The first rule: do not choose anything, take everything. Any choice creates a feeling of loss of what you did not choose. Unfulfilled desires and needs create depressive moods.

The second rule: lose sometimes so that you can feel a feeling of winning. In your life, there are many areas where you can feel being a winner. Find the least significant areas (it doesn't mean you have to choose or reject something) and try to lose consciously, on purpose. Experience the feeling of defeat. Think about what you need to do more efficiently and better so that you are most likely to succeed in the areas that matter to you.

The third rule: don't worry about yourself, enjoy life. When you focus too much on yourself, you pay less attention to what is going on around you. In other words, you lose opportunities. Sometimes you don't have to get ready and organized. Sometimes you just have to act because there is a suitable situation for it. For example, events in Lithuania in 1989. Who was ready for them? When the situation changes, your preparation may not be needed.

The fourth rule: contact with people who can meet your needs, but not necessarily good ones. A good person does not mean that he/she is a professional. Distinguish between when you need a friend and when you need a specialist. A medical surgeon does not necessarily have to be a cute person, but he/she must be a good specialist. Choose people who are professionals and can help you with any question or problem you may have. Of course, if you need a friend to chat, live together, and so on, it is better to choose a good person. However, the question remains "how much the friendship will be functional and how it will meet your needs?". Non-functional kindness usually leads to compassion, but can it be the basis of friendship?

The fifth rule: if you want to be better than others, compare yourself to the best. Compare yourself with the best and defeat them. If you are comparing yourself to yourself and you are improving in minimal steps or not improving at all, or you just seem to be improving, you are engaged in self-deception because you exist in the context of others and your personal development may never grow into professionalism.

The sixth rule: let your kids experiment. Experiments have an element of surprise. We do not know what the result of the experiment will be. We must provide opportunities for children to explore and search. Of course, when there is an obvious danger to life, you should limit his/her activities and explain why. Sometimes we may not like his/her behavior, but it is only your personal opinion and the values you try to impose on him/her. Are our values universal? No. They always reflect reality subjectively. Allow your child develop subjectivity.

The seventh rule: it is more important to change the world than to set your house in order. If you are offered to organize your house at first and then change the world, then a man is trying to make you apolitical. He is trying to form an inferiority complex to you, because can you ever have your house in a perfect order? No. This means that you do not have the right to participate in the changing world. Live in your perfectionism, tidy up your apartment, do decoupage, do your gardening and so on. But don't change the world.

The eight rule: do what you want because it still doesn't make sense. All meanings occur only in your thinking based on your experience or ideological manipulation. Therefore, there is no need to look for meanings or suffer for them. You can either do or not. You can choose easy actions and results as well as difficult ones. So what? It still doesn't make sense. So do the action first, and then look for the meaning why you did it. It's easier. There is no need to doubt and choose.

The ninth rule: change the types of thinking anytime you want and how you want. There is no common truth in mythical, scientific, religious, economic, etc., thinking; they have their own logic, meanings and values. Use them all.

The tenth rule: listen to yourself more often than others. It is often more important in life that others would do for you what you want instead of asking what they want. Because others do not want to choose either. And when you are told to choose one thing or another, they experience sadness that causes resistance to you. Therefore, when you choose for them, you help them save them from the bitterness of choice.

The eleventh rule: speak in a way that is beneficial to you. Speech sometimes can be accurate, sometimes not. The more you speak, the more you limit your speaking and manipulation capabilities. When you take a position on one issue or another, you become vulnerable. Do you want it?

The twelfth rule: don't choose to be strong or weak. Both strong and weak men and women have different mechanisms of adaptation and survival, depending on the situation. Therefore, it is more important to look for situations to adapt than to be weak or strong.

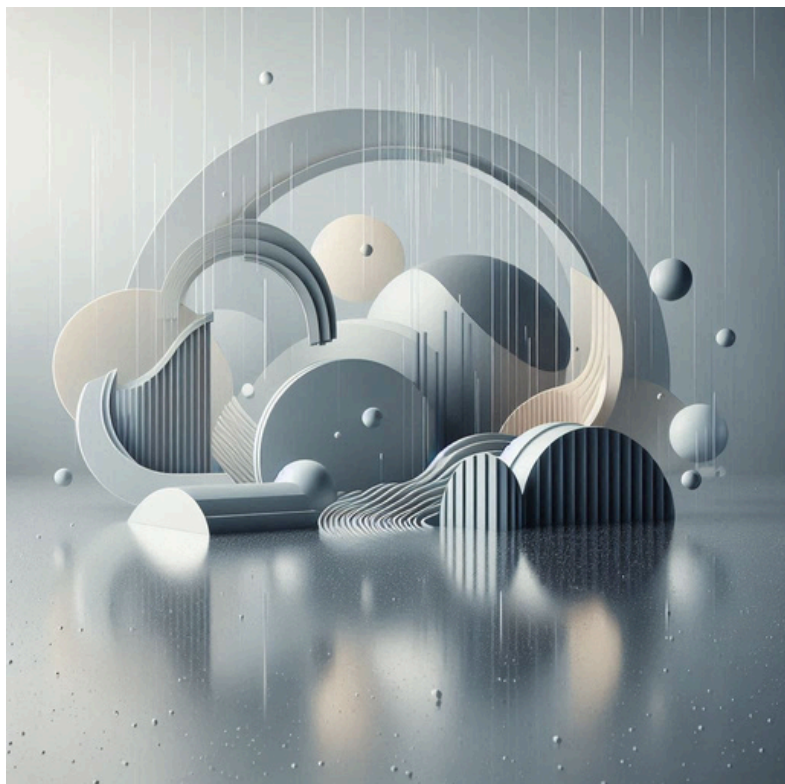
The thirteenth rule: look at life from different perspectives. It is not necessary to look only at the good side of being. Sometimes it is important to look at the evil one. Learn to enjoy your bad side as well. Use the "eat and exercise" principle. Have fun twice—after eating and exercising.

The fourteenth rule: do not follow the rules listed above as this is also an option. Create (or do not create) your own rules and instructions for living in this world.

The anti-Peterson lifestyle allows us to reject neoconservative seriousness, meaning seeking, and choices. This lifestyle forms a post-matrix person allowing him/ her to have many "selves" and not be limited to one thing. So, I wish you to let all the "selves" manifest and to be realized.

P.S. I do not recommend breaking the law as punishment can limit your self-manifestation. However, everyone decides for themselves.

P. S. P. S. I wonder which of your "selves" will make the decision.

101. ANTIPETERSONO GYVENIMO PRINCIPAI

Šiuo metu viena iš populiariausių psichologijos knygų yra Jordan B. Peterson „12 gyvenimo taisyklių“. Mano manymu ji yra parašyta gerai ir atitinka dabartinę neokonservatyvaus mąstymo paradigmą. Tačiau tai nėra vienintelis mąstymo būdas. Mažiausiai galima išskirti 8-is: nomadinis, radikalus-revoliucinis, šiuolaikinio vienuolio ir t. t. Tad mano instrukcijos tikslas yra nepaneigti J. B. Peterson gyvenimo taisyklės, bet pasiūlyti dar vieną alternatyvą iš daugelio.

Pirma taisyklė - nieko nesirink, pasiimk viską. Bet koks pasirinkimas sukuria praradimo jausmą, to, ko nepasirinkai. Nepatenkinti norai, poreikiai, kuria sąlygas atsirasti depresinėms nuotaikoms.

Antra taisyklė - laikas nuo laiko pralaimėk, kad pajustum pergalės jausmą. Gyvenime yra daugybė veiklos sričių, kur galite tapti nugalėtojais. Susiraskite mažiausiai reikšmingas (tai nereiškia, kad reikia kažką pasirinkti arba atmesti) ir pabandykite jose sąmoningai, tikslingai pralaimėti. Patirkite pralaimėjimo jausmą. Pagalvokite, ką turite daryti dar efektyviau ir geriau, kad jums reikšmingose srityse dažniausiai patirtumėte sėkmę.

Trečia taisyklė - nesirūpinkite savimi, dėliokitės gyvenimu. Kai per daug dėmesio skirate sau, tai mažiau dėmesio skirate į tai, kas vyksta aplinkui. Kitaip sakant, prarandate galimybes. Kai kada nereikia ruoštis, rengtis, tvarkytis. Kai kada reikia tiesiog veikti, nes tam yra situacija. Pavyzdžiui, įvykiai Lietuvoje 1989 m. Kas tada buvo jam pasiruošęs? Situacijai pasikeitus, jūsų pasirėngimas gali būti niekam nereikalingas.

Ketvirta taisyklė - bendrauk su tais žmonėmis, kurie gali patenkinti tavo poreikius, bet nebūtinai jie yra geri. Geras žmogus dar ne profesionalas. Atskirkite, kada jums reikia draugo, o kada reikia specialisto. Gydytojas chirurgas nebūtinai turi būti mielas žmogus, jis turi būti geras specialistas. Rinkitės tuos žmones, kurie yra savo srityje profesionalai ir gali padėti spręsti jums iškilusius klausimus ir problemas. Žinoma, jeigu jums reikia draugo pokalbiui, gyvenimui kartu ir t. t. tai geriau pasirinkti gerą žmogų. Tačiau lieka aktualus klausimas, kiek jis bus funkcionalus, kiek jis patenkins jūsų poreikius. Nefunkcionalus gerumas dažniausiai sukelia užuojautą, gailėtį, bet ar tai gali būti draugystės pagrindas?

Penkta taisyklė - jeigu norite būti geresnis, negu kiti, tai lyginkite save su geriausiaisiais. Lyginkite save su jais ir aplenkite, nugalėkite juos. Jeigu save lyginate su savimi ir tobulėjate minimaliais žingsniukais arba iš viso netobulėjate, ar jums tik atrodo, kad tobulėjate, tai užsiiminėjate saviapgauje, nes jūs egzistuojate bendram kitų žmonių kontekste ir jūsų asmeninis tobulėjimas gali niekad neperaugti į aukščiausio lygio profesionalumą.

Šešta taisyklė - leiskite savo vaikams eksperimentuoti. Kaip ir bet kuris kitas eksperimentas, jis turi netikėtumo elementą. Mes nežinome, koks bus eksperimento rezultatas. Mes turime suteikti galimybes vaikui tyrinėti ir ieškoti tik tokiu atveju, kai yra akivaizdus pavojus gyvybei, mes turime apriboti jo veiklą paaiškinant kodėl tai darome. Kai kada mums gali nepatikti jo elgesys, bet tai yra tik mūsų asmeninė nuomonė ir vertybės, kurias jam bandome pristesti. Ar mūsų vertybės universalios? Ne. Jos visada subjektyviai atspindi realybę. Leiskit subjektyvumui formuotis ir pas savo vaikus.

Septinta taisyklė - svarbiau keisti pasaulį, negu sutvarkyti savo namus. Jeigu jums siūlo pirmiausia susitvarkyti savo namus, o tik paskui keisti pasaulį, tai tas žmogus bando jus padaryti apolitišku. Jis bando jums suformuoti nepilnavertiškumo kompleksą, nes ar galima kada nors pilnai sutvarkyti namus visiems laikams? Ne. Tai reiškia, neturi teisės dalyvauti pasaulio keitime. Gyvenk savo naminiame perfekcionizme, tvarkyk savo butą, užsiimk dekupažu, ravėk savo darželį ir t. t. Bet nekeisk pasaulio.

Aštunta taisyklė - daryk ką nori, nes tai vis tiek neturi prasmės. Visos prasmės atsiranda tik tavo mąstyme, patyrimo arba ideologinių manipuliacijų pagrindu. Todėl nereikia ieškoti prasmės, o tuo labiau dėl jos kentėti. Tu gali ir daryti, ir nedaryti. Gali rinktis lengvai atliekamus veiksmus ir rezultatus, taip pat kaip ir sunkiai. Koks skirtumas. Vis tiek tame nėra prasmės. Todėl pirmiausia atlik veiksmą, o tik po to ieškok prasmės, dėl ko tai atlikai. Taip lengviau. Nereikia abejoti ir rinktis.

Devinta taisyklė - keisk mąstymo tipus, kada nori ir kaip nori. Jokios bendros tiesos mitiniam, moksliniam, religiniam, ekonominiam ir kt. mąstyme nėra; visi turi savo logiką, prasmės ir vertės supratimą. Naudokis visais.

Dešimta taisyklė - dažniau klausyk savęs, negu kitų. Gyvenime dažnai yra svarbu, kad kiti padarytų tai ko tu nori, negu klausti ko jie nori. Nes kiti irgi nenori rinktis. Ir kada jūs liepiat pasirinkti vieną ar kitą dalyką, jie išgyvena liūdesį kuris sukelia pasipriešinimą jums. Todėl kada jūs pasirenkate už juos, jūs jiems padedate, išgelbėjate juos nuo pasirinkimo kartėlio.

Vienuolikta taisyklė - kalbėk taip, kaip tau naudinga. Kai kada tiksliai, kai kada ne. Kuo tiksliau kalbat, tuo labiau apribojat savo kalbėjimo ir manipuliavimo galimybes. Kada jūs užimat kažkokią poziciją vienu ar kitu klausimu, jūs tampate pažeidžiamas. Norite to?

Dvylikta taisyklė - nesirink būti stipriu ar silpnu. Tvirti(-os) ir silpni(-os) vyrai ir moterys turi savo skirtingus prisitaikymo mechanizmus ir priklausomai nuo situacijos, išgyvena vieni arba kiti. Todėl svarbiau ieškoti prisitaikymo situacijų, nei būti stipriu ar stipriui.

Trylikta taisyklė - žiūrėk į gyvenimą iš įvairių pusių. Nebūtina žiūrėti tik į gerąją būties pusę. Kai kada svarbu pažvelgti į blogąją. Išmok mėgautis ir blogąja savo puse. Naudok principą „valgau ir sportuoju“. Patirk malonumą du kartus, pavalgęs ir pasportavęs.

Keturiolikta taisyklė - nesilaikyk aukščiau išvardintų taisyklių, nes tai irgi yra pasirinkimas. Kurk (nekurk) savo taisykles ir instrukcijas kaip gyventi šiame pasaulyje.

Anti-Petersono gyvenimo stilius leidžia mums atsisakyti neokonservatyvaus rimtumo, prasmų paieškos ir pasirinkimų. Toks gyvenimo stilius formuoja postmatricinį žmogų, kuris leidžia sau turėti daugybę „aš“ ir neapsiriboti kažkuo vienu. Tad linkiu jums leisti visiems „aš“ pasireikšti, realizuotis.

P.S. Įstatymų pažeisti nerekomenduoju, nes bausmė gali apriboti jūsų „aš“ pasireiškimus. Tačiau kiekvienas turite spręsti patys.

P. S. P. S. Įdomu kuris jūsų „aš“ nuspręs.

102. COLLAPSING CONSCIOUSNESS

The essence of this concept is that each new image and consciousness is like the last one. It is a way of life where the emerging new image in your subconscious does not connect with the already existing ones, it seems to be stuck in the consciousness and then disappears. How can it be proved that this phenomenon exists? Ask yourself, how many images from yesterday do you remember today? The vast majority of them have disappeared irreversibly and you will never reproduce them. In other words, your consciousness is constantly in a state of collapse. It is very important to emphasize that you see that image, you capture it, but after a while it disappears as if it is unconscious. Of course, this concept can be interpreted as a process of oblivion in our psyche, but I don't think it's the same. I think this is more of a feature of the process of perception than of recollection. This phenomenon raises the question of whether after a collapse of consciousness, do we return to the same consciousness we were in before? What happens to consciousness at a time when we are in a state of collapse? Where it disappears (if it disappears) is the image that was created in consciousness and now we cannot reproduce it. I have no answer to these questions at the moment and that is a reason to think more about it.

102. CKOLAPSUOJANTI SĄMONĖ

Šios koncepcijos esmė yra tame, kad kiekvienas naujas vaizdas ir sąmonė yra lyg tai paskutinis ir nei jūsų sąmonės, nei jūsų aš, nei prieš tai buvusio vaizdo gali jau nebūti. Tai yra toks gyvenimo būdas, kada atsirandantis naujas vaizdas jūsų pasąmonėje nesusiriša su jau egzistuojančiais, jis lyg tai pakimba sąmonėje ir po to išnyksta. Kaip galima įrodyti, kad šitas reiškinys egzistuoja? Užduokite sau klausimą, kiek iš vakar matytų vaizdų jūs prisimenate šiandieną? Didžioji dauguma jų išnyko negrįžtamai ir jūs niekada jų neatgaminsite. Kitaip sakant, jūsų sąmonė pastoviai yra kolapso būsenoje. Labai svarbu pabrėžti, kad jūs pamatote tą vaizdą, užfiksuojaite, bet jis po kurio laiko išnyksta, lyg tai sąmonė atsijungia. Žinoma, šitą sąvoką galima interpretuoti kaip užmiršimo procesą mūsų psichikoje, bet aš nemanau, kad tai yra tas pats. Manau, kad tai yra daugiau suvokimo proceso ypatumas, negu atsiminimo. Šis reiškinys iškelia klausimą ar po sąmonės kolapso, mes grįžtame į tą pačią sąmonę, kurioje buvome prieš tai? Kas vyksta tuo metu su sąmone, kai būname kolapso būsenoje? Kur dingsta (jeigu dingsta) tas vaizdinys, kuris buvo atsiradęs sąmonėje ir dabar mes jo negalime atgaminti. Į šiuos klausimus šiuo metu neturiu atsakymo ir tai yra priežastis pagalvoti apie tai daugiau.

103. CULTURAL THERAPISTS

The main task of cultural therapy:

To use the cultural domains of different regions and socialize and adapt people to the changing social and political environment. Various fields of culture and art can be used for this, for example, architecture, circus, art, photography, cinema, museums, science, and so on. Postmodern society integrates elements of cultural regions from around the world, i.e. Europe, Latin America, North America, etc. People engaged in culture as therapy organize events during which they convey cultural norms, rituals, cultural consumption habits. The main tasks of these events are 3:

1. To surprise
2. To include
3. To encourage self-creation.

There are over 100 different cultural therapy events and activities, such as creative workshops, excursions, seminars, fairs, etc., during which cultural norms are conveyed and users of modern culture are formed. Another important task of cultural therapy is to reintegrate people who have experienced separation, abuse, etc., into social, political and cultural life through cultural therapy.

Self-creation and acting training play a very important role; encourages people to create exceptional and unique cultural objects and phenomena. In the initial phase, cultural therapy clients learn standard cultural practices in order to acquire the necessary competencies that will later help them to realize their creative plans. Cultural therapists encourage people to continue to improve their strengths and eliminate inconsistencies and shortcomings.

103. KULTŪROS TERAPEUTAI

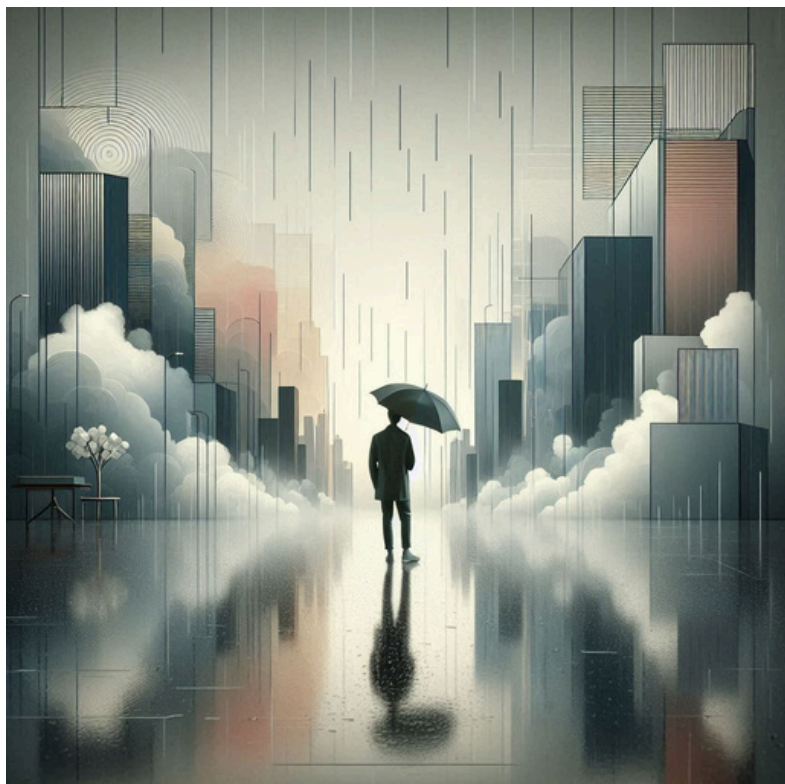
Pagrindinė kultūros terapijos užduotis:

Naudojant įvairių regionų kultūros sritis, socializuoti ir adaptuoti žmones kintančioje socialinėje ir politinėje aplinkoje. Tam naudojamos įvairios kultūros ir meno sritys, pvz., architektūra, cirkas, dailė, fotografija, kinas, muziejai, mokslas ir t. t. Postmodernioje visuomenėje integruojamos viso pasaulio kultūros regionų elementai, t. y. Europos, Lotynų Amerikos, Šiaurės Amerikos ir t. t. Žmonės užsiimantys kultūra kaip terapija vykdo įvairiausių renginių, organizuoja įvykius per kuriuos perteikia kultūrines normas, ritualus, kultūros vartojimo įpročius. Šių renginių pagrindinės užduotys yra 3:

1. Nustebinti
2. Įtraukti
3. Skatinti užsiimti savikūryba.

Yra virš 100 įvairiausių kultūros terapijos renginių ir užsiėmimų, pvz., kūrybinės dirbtuvės, ekskursijos, seminarai, mugės ir kt., kurių metu yra perteikiamos kultūrinės normos ir formuojami šiuolaikinės kultūros vartotojai. Kita svarbi kultūrinės terapijos užduotis yra žmonėms patyrusiems atskirti, prievartą ir t. t. per kultūros terapiją vėl iš naujo integruotis į socialinį, politinį ir kultūrinį gyvenimą.

Labai svarbų vaidmenį vaidina savikūros ir vaidybos mokymai; skatina žmones kurti išskirtinius ir unikalius kultūrinius objektus ir reiškinius. Pradiniame etape kultūros terapijos klientai mokosi standartinių kultūros praktikų tam, kad įgautų reikiamas kompetencijas, kurios vėliau padės realizuoti kūrybos planus. Kultūros terapeutai skatina žmones ir toliau tobulinti savo privalumus ir pašalinti neatitikimus ir trūkumus.

104. META-EDUCATION

Meta-education is a field of education that is focused on the formation of integral (meta) skills that can be purposefully used in various areas of life. There are 6 main areas of life, i.e., work, study, leisure, family life, and so on. Meta-education states that there are 20 areas where meta-skills need to be developed, such as personal competencies, i.e. self-knowledge, purposeful pursuit of goals, ability to manage emotions, etc. In each of the areas of competence, meta-education defines what skills a person must have to be successful. In the field of communication, such as expressing thoughts, listening, using and understanding body language properly, choosing the right language style, and the like. In all competencies, such as initiative and creativity, social and the like, there is a distinct list of skills that are mandatory and complementary. Meta-education argues that social adaptation depends on skills that create a competitive advantage in today's job, marriage, and other markets.

104. METAEDUKOLOGIJA

Metaedukologija tai yra tokia edukologijos kryptis, kuri yra susikongcentravusi į integralių (meta) įgūdžių formavimą, kuriuos galima tikslingai panaudoti įvairiose gyvenimo srityse. Išskiriamos 6 pagrindinės gyvenimo sritys, t. y., darbo, mokymosi, laisvalaikio, gyvenimo šeimoje, ir kt. Metaedukologija teigia, kad yra 20 sričių, kuriuose turi susiformuoti metaįgūdžiai, pvz., asmeninių kompetencijų srityje, t. y. savęs pažinimas, kryptingas tikslų siekimas, gebėjimas valdyti emocijas ir t. t. Kiekvienoje iš kompetencijos sričių metaedukologija nusako kokius įgūdžius turi turėti žmogus, norintis būti sėkmingas. Komunikavimo srityje, pvz., išsakyti mintis, išklausti, tinkamai naudoti ir suprasti kūno kalbą, parinkti tinkamą kalbos stilių ir panašiai. Visose kompetencijose, tokiose kaip, iniciatyvumo ir kūrybingumo, socialinėje ir panašiai yra išskirtas sąrašas įgūdžių kurie yra privalomi ir papildomi. Metaedukologija teigia, kad socialinė adaptacija priklauso nuo privalomų įgūdžių įsivertinimo įgūdžių kurie sukuria konkurencinį pranašumą šiuolaikinėje darbo, vedybų ir kitose rinkose.

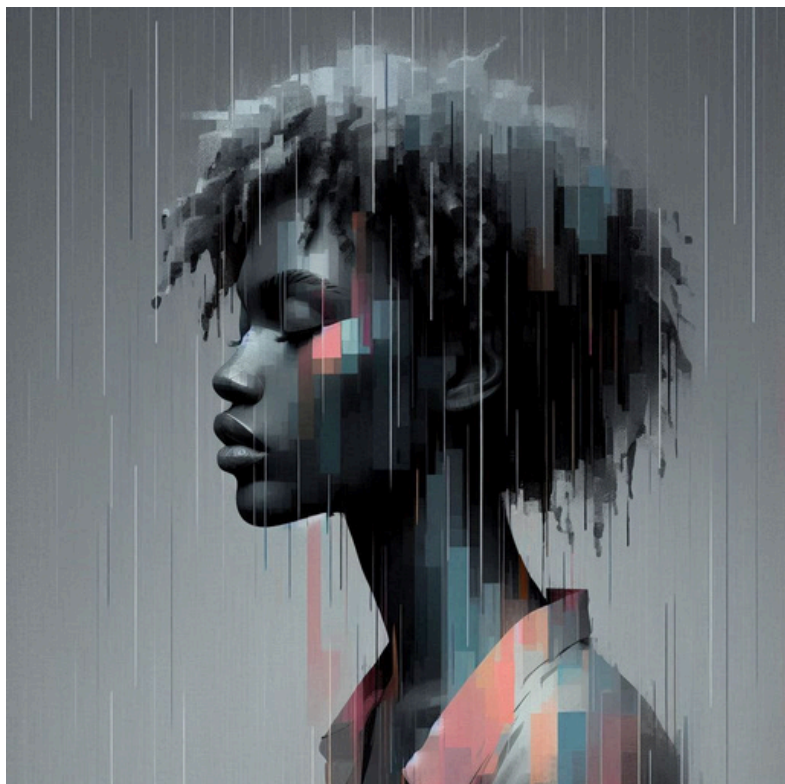

105. MANIFESTO OF A META-CONSUMER

1. Consumption is more important than life.
2. Consume everything: bodies, emotions, thoughts, etc.
3. Meta-consumer is the main person's identity because only this identity attracts attention of others.
4. Be an important meta-consumer
5. Buy exclusive things or things that were released in small amounts.
6. Consumption is more important than communication.
7. Consumption is more important than friendship, love, etc.
8. Consumption is more important than truth.
9. Believe in advertising.
10. Don't get what you paid for so you can buy again.
11. Meta-consumer is always right because it is beneficial to someone.

105. METAVARTOTOJO MANIFESTAS

1. Vartojimas svarbiau nei gyvenimas.
2. Vartok viską: kūnus, emocijas, mintis ir t. t.
3. Metavartotojas yra pagrindinis žmogaus identitetas, nes tik į šį identitetą kažkas atkreipia dėmesį.
4. Būk svarbus metavartotojas.
5. Pirk tai, kas yra išskirtinio, blogiausiu atveju - to, ko yra mažai.
6. Vartojimas yra svarbiau negu komunikavimas.
7. Vartojimas yra svarbiau negu draugystė, meilė ir t. t.
8. Vartojimas yra svarbiau negu tiesa.
9. Tikėkite reklama.
10. Pastoviai negaukite to, už ką sumokėjote, kad galėtumėte vėl pirkti.
11. Metavartotojas visada teisus, nes tai kažkam naudinga.

106. THE DAILY LIFE OF DEATH

The world is changing. The death of a stranger is not an existential crisis. Most people do not think about their death or about how to change their lives. This, of course, does not apply to everyone. Some people are going through an existential crisis. How the routine of death arises:

1. We usually don't see death itself, it happens, for example, in a hospital, not among loved ones, and what you don't see, you can't know.
2. Life and death are "controlled" by specialists, doctors, nurses. Everyone is made to understand that their efforts affect how long a person will live.
3. Funeral, mourning rituals are like a service. All preparations for burial, mourning are made by strangers or hired people and relatives do not have the opportunity to experience it directly.
4. Reduced mourning time.
5. Cremation. People do not see the body of a dead person.

This phenomenon is not unambiguous. Some people are very supportive of the funeral industries and the services they provide, others feel isolated from death. But in any case, it removes the existential tension from the very phenomenon of death. And that doesn't create an opportunity to think about the fact that in reality we only live one day, here and now, and that we have one chance to do something, because there may not be that chance tomorrow. Whether it's good or bad, I don't have an answer.

106. MIRTIES KASDIENIŠKUMAS

Pasaulis keičiasi. Svetimo mirtis nėra egzistencinė krizė, jeigu mirė artimas, didžioji dauguma žmonių nesusimąsto apie savo mirtį, laikinumą, nepagalvoja kaip keisti savo gyvenimą. Tai žinoma, negalioja visiems. Dalis žmonių išgyvena egzistencinę krizę. Kaip atsiranda mirties kasdieniškumas:

1. Mes dažniausiai nematome pačios mirties, ji įvyksta, pvz., ligoninėje, o ne artimųjų tarpe, o ko nematai, to negali pažinti.
2. Gyvenimą ir mirtį „kontroliuoja“ specialistai, gydytojai, med. seserys. Visiems duodama suprasti, kad jų pastangos įtakoja kaip ilgai žmogus gyvens.
3. Laidojimo, gedėjimo ritualai kaip paslauga. Visus pasiruošimus laidojimui, gedėjimui, atlieka svetimi, samdomi žmonės ir giminės nėra galimybės prie to prisiliesti tiesiogiai.
4. Sutrumpėjęs gedėjimo laikas.
5. Kremavimas. Žmonės nemato mirusio žmogaus kūno. Negali užfiksuoti savo atmintyje, kad paskui iššauktų savo prisiminimus ir kitos priežastys.

Šis fenomenas nėra vienareikšmis. Vieni žmonės labai palaiko laidojimo industrijas ir jos teikiamas paslaugas, kiti jaučiasi atriboti nuo mirties. Tačiau bet kuriuo atveju, tai nuima egzistencinę įtampą nuo pačios mirties fenomeno. O tai nesukuria galimybės susimąstyti apie tai, kad realiai mes gyvename tik vieną dieną, čia ir dabar, ir kad turime vieną šansą kažką padaryti, nes rytoj to šanso gali ir nebūti. Ar tai gerai ar blogai, atsakymo neturiu.

107. DEATH AND SUICIDE AS THE LAST WAY TO RULE THE WORLD

Death as a phenomenon encourages people to react in a variety of ways: to mention, to mourn, etc. These responses are reinforced if the death occurred as a result of suicide. Suicide makes the loved ones feel guilty, think about what they did wrong, why didn't they notice and so on. The person committing the suicide act hopes to influence other people in this way and rule the world. Suicidal person thinks that suicide and death is a much stronger impulse for other people than just death. He/she hopes that his/her autonomous action as a ritual will change other people's consciousness and the world around him/her.

107. MIRTIS IR SAVIŽUDYBĖ KAIP PASKUTINIS BŪDAS SUVALDYTI PASAULĮ

Mirtis kaip fenomenas skatina žmones reaguoti įvairiais būdais: paminėti, gedėti ir kitaip. Šiuos reagavimo būdus sustiprina jeigu mirtis įvyko savižudybės pasekmėje. Savižudybė likusius artimuosius verčia jaustis kaltais, galvoti, ką padarė ne taip, kodėl nepastebėjo ir t. t. Žmogus, atliekantis savižudybės aktą tikisi, kad taip įtakos kitus žmones ir suvaldys pasaulį. Savižudis tikisi, kad savižudybė + mirtis yra žymiai stipresnis impulsas kitiems žmonėms negu tikrai mirtis. Jis tikisi, kad jo autonominis veiksmas kaip ritualas pakeis kitų žmonių sąmonę ir supantį pasaulį.

108. META-MYTHOLOGY MANIFESTO

The main principles are the following:

1. Meta-mythology analyzes how modern global myths are being created, reproduced, developed, indoctrinated, etc.
2. Meta-mythology is looking for effective ways to create and convey modern global myths.
3. Meta-mythology is a subjective, cultural activity that seeks to present global myths to modern society.
4. Meta-mythology states that the main battle now is between national and global myths.
5. Meta-mythology states that the competition between the myths of the past and the present has not disappeared because of the indoctrinated future conscious and subconscious mind.
6. Meta-mythologists are active social agents whose main purpose is to shape the global mythological conscious and subconscious mind.

108. METAMITOLOGIJOS MANIFESTAS

Pagrindiniai principai:

1. Metamitologija analizuoja kaip kuriami, atgaminami, tobulinami, vystomi, perteikiami, indoktrinuojami ir kt. šiuolaikiniai globalus mitai.
2. Metamitologija ieško efektyvių metodų kaip kurti ir perteikti šiuolaikinius globalius mitus.
3. Metamitologija tai subjektyvi, angažuota, kultūrinė veikla siekianti įdiegti globalius mitus šiuolaikinėje visuomenėje.
4. Metamitologija teigia, kad šiuo metu pagrindinė kova vyksta tarp nacionalinių ir globalių mitų.
5. Metamitologija teigia, kad neišnyko konkurencija tarp praeities ir dabarties mitų, dėl ateities indoktrinuotų individų sąmonių ir pasąmonių.
6. Metamitologai tai aktyviai, atvirai ar netiesiogiai, veikiantys socialiniai agentai, visuose visuomenės sluoksniuose, kurių pagrindinis tikslas yra formuoti globalią mitologinę sąmonę ir pasąmonę.

109. SOCIAL DEPRESSION

1. Social depression is a suspended social activity characterized by contact with yourself and superficial "you-you" communication.
2. Contact with yourself is a form of communication in which you are the main interlocutor. You create a reflective, doubting self with whom you communicate.
3. Contact with yourself replaces external contacts with other people. You become autonomous in a communicative sense.
4. During the period of social depression, a person maintains "you-you" communication with other people. Such communication manifests itself through the purchase or exchange of services or products.
5. Social depression is an adaptation reaction, a frustrated, meta-modern wave of new intimacy and emotionality.

109. SOCIALINĖ DEPRESIJA

1. Socialinė depresija – tai suspenduotas socialinis aktyvumas, pasireiškiantis savikontaktu ir paviršutine „Jūs – Jūs“ komunikacija.
2. Savikontaktas – komunikavimo forma, kurios pagrindinis pašnekovas tampa žmogus pats sau. Kuriamas reflektuojantis, teigiantis, abejojantis ar kitos, dar vienas Aš, su kuriuo ir vyksta pagrindinė socialinė komunikacija.
3. Savikontaktas – žmogui pakeičia išorinių, su kitų žmonių Aš kontaktus. Žmogus tampa komunikaciniai autonomiškas.
4. Socialinės depresijos metu žmogus su išorę palaiko „Jūs – Jūs“ kontekstą, kuris pasireiškia funkciniais, aptarnavimo paslaugų arba produktų pirkimu ar apsikeitimu.
5. Socialinė depresija tai adaptacijos reakcija nusivylus metamodernistinę naujojo intymumo ir emocionalumo banga.

110. POST-NEURO PHILOSOPHY MANIFESTO

1. Post-neuro philosophy states that philosophy is only where the brain is.
2. The cognitive process takes place with the help of the brain and the rest of the body.
3. Breathing, digestion and other bodily functions affect the cognitive process.
4. Body processes can act as a separate cognitive process bypassing the conscious part of neuro-thinking.
5. Post-neuro philosophy states that there may be muscle, blood pressure and other cognitive processes. For example, the perception of the world changes according to the blood pressure.
6. According to post-neuro philosophy, processes taking place in the micro-, socio-, macro- world directly and indirectly influence the cognitive process. If we do not notice this influence, it does not mean that it does not affect the cognitive process itself.
7. It is possible to distinguish between micro-, socio-, and macro- cognitions that arise when analyzing the world using micro-, socio-, and macro-thinking. These are the forms of transcendental thinking that can overcome the limitations of neuro-thinking.
8. Post-neuro philosophy not only attempts to understand the world, but also to re-recognize it through the creation of new forms and instruments of thinking.

110. POSTNEURO FILOSOFIJA. MANIFESTAS.

1. Postneuro filosofija teigia, kad filosofija yra tik ten, kur yra smegenys ir dar kažkas plius.
2. Pažinimo procesas vyksta ribotų, bet pakankamų pažinimui, smegenų ir viso kito kūno pagalba.
3. Kūne vykstančios kvėpavimo, virškinimo ir kt. funkcijos ir jų sutrikimai įtakoja pažinimo būties procesą.
4. Kūne vykstantys procesai gali būti kaip atskiras pažinimo procesas aplenkiant įsisiqmonintą neuro mąstymo dalį.
5. Postneuro filosofija teigia, kad gali būti raumenų pažinimas, kraujospūdžio ir kitokie pažinimo procesai. Pvz.: kaip keičiasi pasaulio suvokimas, kada pas jus yra padėjusio ir sumažėjusio spaudimo stadijos.
6. Mikro- , socio-, makro- pasaulyje vykstantys procesai, kaip teigia postneuro filosofija, tiesiogiai ir netiesiogiai įtakoja pažinimo procesą. Jeigu kažkieno įtakos mes nepastebime, tai nereiškia, kad tai nedaro įtakos pačiam pažinimo procesui.
7. Galima skirti mikro-, socio-, makro- pažinimus, kurie atsiranda analizuojant pasaulį mikro-, socio-, makro- mąstymo pagalba. Tai yra transcendentinio mąstymo formos leidžiančios išeiti iš neuro mąstymo apribojimų.
8. Postneuro filosofija ne tik bando pažinti pasaulį, bet ir perpažinti steigiant naujas mąstymo formas ir instrumentus.

111. FIXED INCOME LIVING PHILOSOPHY

What would change if we got a steady income? What would life be like if you didn't have to go to work? What would change if you didn't have to worry about running out of money tomorrow? What would you do differently than you do now? Maybe you would spend more time:

1. For learning
2. Entertainment
3. For the family
4. For friends
5. For social, gourmet and other experiments.

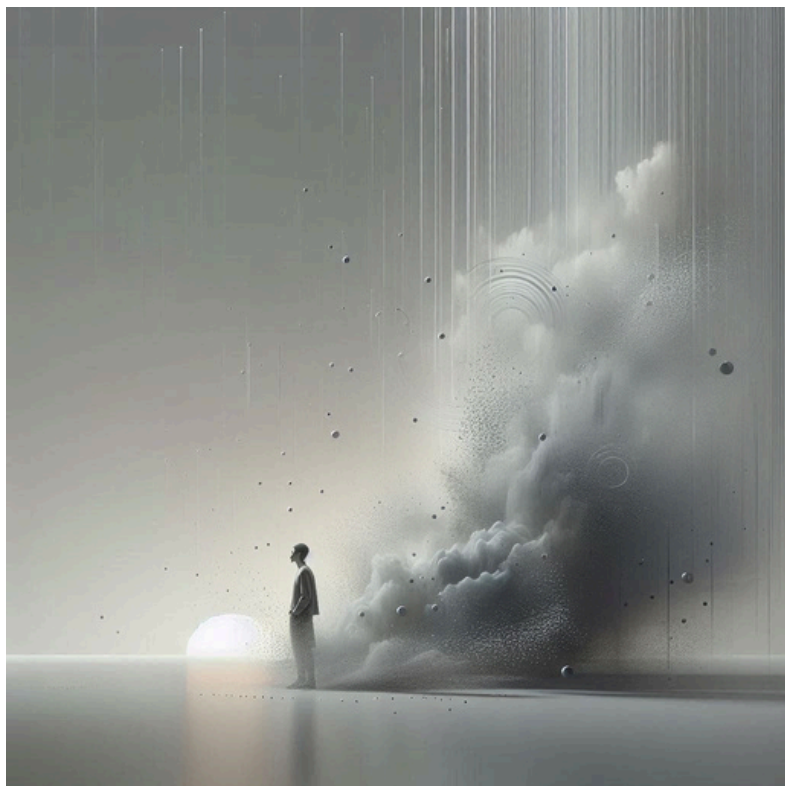
Maybe there would be existential problems, questions looking for the meaning of life.

111. SPEKULIATYVINĖ ESTETIKA

Kas pasikeistų, jeigu mes gautume pastovias pajamas? Koks būtų gyvenimas, jeigu nereikėtų dirbti? Kas pasikeistų, jei nereikėtų jausti nerimo dėl to, kad rytoj gali pritrūkti pinigų? Ką darytumėte kitaip, nei darote dabar? Galbūt jūs skirtumėte daugiau laiko:

1. Mokymuisi
2. Pramogoms
3. Šeimai
4. Draugams
5. Socialiniams, gurmaniškiems ir kitokiems eksperimentams.

Tačiau galbūt tuo metu kiltų egzistencinės problemos, gyvenimo prasmės paieškos klausimai?

112. UNMOTIVATED CRY SYNDROME

It is a state when a person simply cries out from internal tension, although there is no clear motivation for it. This cry is incomprehensible, it just is. During an unmotivated cry, a person merges with it, drowns in it, tries to stay in this state. An unmotivated cry is a self-expression through unarticulated language. This condition can occur in everyday life as well as during performance, meditation, football matches or somewhere else. This syndrome is an archaic way of removing tension in a situation of uncertainty.

112. NEMOTYVUOTO ŠAUKSMO SINDROMAS

Tai tokia būseną, kada nuo vidinės įtampos žmogus tiesiog šaukia, nors tam nėra aiškios motyvacijos. Šis šauksmas yra nesuvokiamas, neįsąmoninamas, tiesiog jis yra. Nemotyvuoto šauksmo metu žmogus susilieja su juo, paskęsta jame, stengiasi išlikti šioje būsenoje. Nemotyvuotas šauksmas yra savęs išraiška per neartikuluotą kalbą. Ši būseną gali pasireikšti tiek kasdieniniame gyvenime, tiek performanso, meditacijos, futbolo rungtynių ar kažkur kitur metu. Šis sindromas yra archajiškas būdas kaip nuimti įtampą neaiškumo situacijoje.

113. NEO-POORISM

1. For most of human history, people have been purposefully poor. Why?

- a) Because it was considered that no one should stand out from others;
- b) It was difficult to carry belongings to other places, especially at a time when people have often migrated from one place to another;
- c) There was no inheritance, so there was no need to accumulate possessions;
- d) It was easy to make tools for work, of course if you had the skills, so you didn't have to stock them up as supplies;
- e) It was easy to find food because the population was low. According to current calculations, a person spent about 2 hours a day searching for food and he/she was free for the rest of the day, so there was no reason to stockpile.

2. Poverty was mandated and, in the case of an unintentional build-up of large stocks, they had to be reduced in three ways:

- a) Given away; tribes gave each other as much gift as possible;
- b) Deliberately destroyed by burning or breaking them;
- c) Consumed during the celebration. For example, if there was a very good harvest or an increase in animals, all of this was deliberately eaten during the feast to avoid excess.

3. Currently, there is a group of people who are practicing a life-saving strategy, i.e. neo-poorism. Neo-poorism is not living in the forest, not a return to the primitive community, it is an active position in life in a modern global city.

113. NEOPOORIZMAS

1. Didžiąją žmonijos istorijos dalį žmonės tikslingai buvo neturtingi. Kodėl?

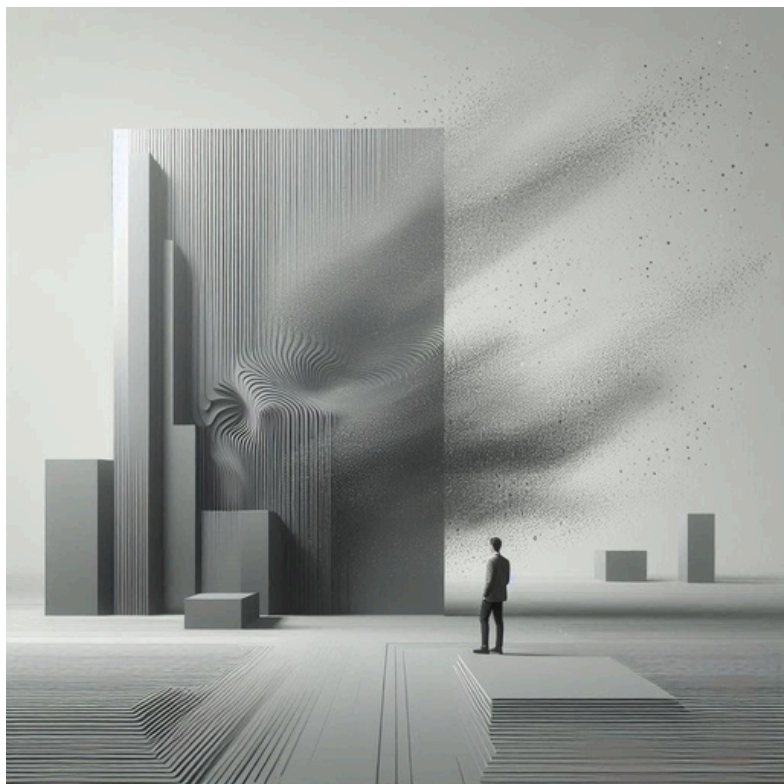
- a) Todėl, kad buvo manoma, kad niekas neturi išsiskirti iš kitų;
- b) Daug turto sunku pernešti, ypač tuo metu, kai žmonės dažnai migruodavo iš vienos vietos į kitą, tai buvo nepatogu;
- c) Nebuvo paveldėjimo, dėl to nebuvo poreikio kaupti turtą;
- d) Darbo įrankius buvo labai lengva pasidaryti, žinoma, jei turėjai įgūdžius, dėl to jų nereikėjo kaupti kaip atsargų
- e) Buvo lengva susirasti maisto, nes žmonių buvo nedaug. Pagal dabartinius paskaičiavimus, žmogus maisto paieškai skirdavo apie 2 valandas per dieną, visą kitą laiką jis buvo laisvas, todėl nebuvo priežasčių kaupti atsargas.

2. Būti neturtingu būdavo įsakmiai reikalaujama ir jei netyčia susikaupdavo didelis kiekis atsargų, jas turėdavo sumažinti trimis būdais:

- a) Dovanoti, tai darydavo gentys viena kitai, kiekviena gentis stengdavosi padovanoti kuo didesnę dovaną;
- b) Sąmoningai sunaikinti sudeginant, sulaužant;
- c) Suvartoti šventės metu. Pvz., jei buvo labai geras derlius arba gyvūnų prieaugis, sąmoningai šventės metu būdavo visa tai suvalgoma, kad nebūtų pertekliaus.

3. Šiuo metu atsiranda žmonių grupė, kurie praktikuoja turto nekaupimo gyvenimo strategiją, t. y. neopoorizmą. Neopoorizmas yra ne išėjimas į mišką, ne grįžimas į pirmąją bendruomenę, tai yra aktyvi gyvenimo pozicija šiuolaikiniame globaliame mieste.

114. NEO-EXPERT ANTHROPOLOGICAL PHILOSOPHY

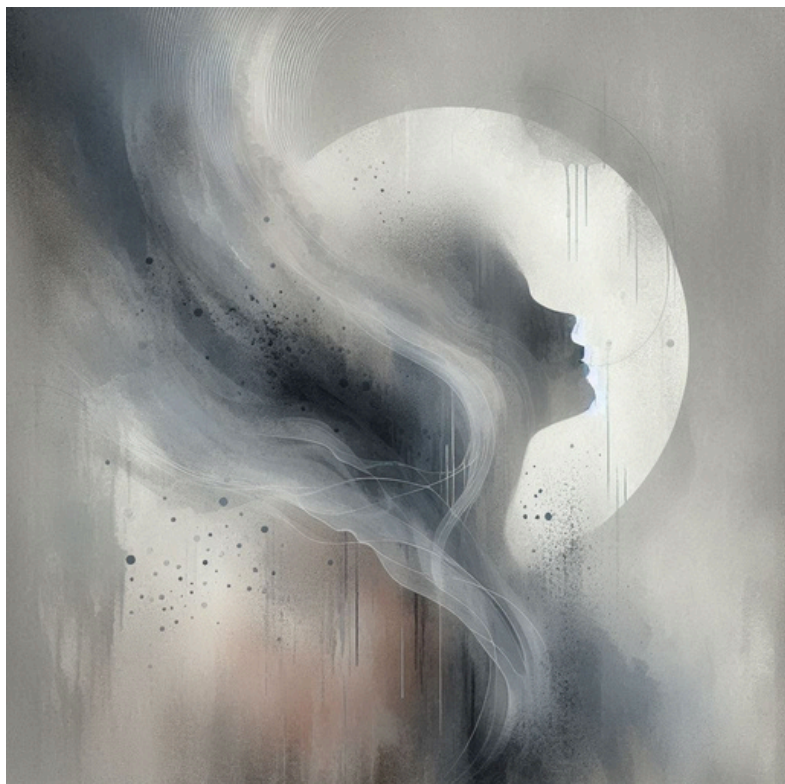
The main principles of the neo-expert anthropology are the following:

1. A neo-expert wants to please other people. He/she's not a scientist who just wants to please other scientists.
2. A neo-expert seeks to be popular all over the world while a scientist is fighting for attention in a narrow circle.
3. A neo-expert is looking for effective ideas to use in his/her work while a scientist analyzes the work of others in order not to repeat their thoughts.
4. A neo-expert always doubts the effectiveness of his/her methodologies.
5. A neo-expert is always trying to stand out from others.
6. A neo-expert seeks popularity.
7. A neo-expert does not explain the world but tries to change it.
8. A neo-expert works persistently and inconsistently.
9. A neo-expert invests in his/her competencies.
10. A neo-expert seeks and accumulates effective methodologies for changing being.
11. A neo-expert helps the client, but not the whole world.
12. A neo-expert hides his/her knowledge.

114. NEOEKSPERTINĖ ANTROPOLOGINĖ FILOSOFIJA

Pagrindiniai neoeksperinės entropologijos principai:

1. Neoekspertas nori patikti žmonėms. Jis ne mokslininkas, kuris nori patikti tik kitiems mokslininkams.
2. Neoekspertas siekia būti populiarus visame pasaulyje, mokslininkas kovoja dėl dėmesio siaurame rate.
3. Neoekspertas ieško kitų efektyvių minčių, kad jas galėtų panaudoti savo darbe. Mokslininkas analizuoja kitų darbus, kad nekartotų jų minčių.
4. Neoekspertas visada abejoja savo metodikų efektyvumu.
5. Neoekspertas visad bando išsiskirti iš kitų.
6. Neoekspertas siekia populiarumo.
7. Neoekspertas neaiškina pasaulio, tačiau bando jį pakeisti.
8. Neoekspertas dirba atkakliai ir nenuosekliai.
9. Neoekspertaas investuoja į savo kompetencijas.
10. Neoekspertas ieško ir kaupia efektyvias būties keitimo metodikas.
11. Neoekspertas padeda užsakovui, bet ne visam pasauliui.
12. Neoekspertas slepia savo žinias.

115. NEO-STOIC

Neo-stoic is a conscious enemy of modern consumer culture. Neo-stoic believes that modern culture is promoting endless consumption, competition with each other, and so on. This causes a constant feeling of dissatisfaction. In today's world, the key to success is money. Neo-stoics say that it is not true. They argue that the ultimate goal of life is to pursue their life goals without expecting financial success. Therefore, they strive to make purposeful use of their living resources. Neo-stoics understand that life is absurd, and that the vast majority of goals are just imposed phenomena, but they still pursue them persistently. They do not seek harmony, they destroy it. They are emotional, there is no state of alienation, they are active, they seek to become maximally autonomous and free from consumption-based ideals.

115. NEOSTOIKAS

Neostoikas tai yra sąmoningas šiuolaikinės vartotojiškos kultūros priešas. Neostoikas mano, kad šiuolaikinė kultūra skatindama begalinį vartojimą, konkuravimą vienas su kitu ir t. t. Tai sukelia pastovų nepasitenkinimo jausmą. Šiuolaikiniame pasaulyje pagalbinis matas sėkmingumo yra pinigai. Neostoikai sako, kad yra ne taip. Neostoikai teigia, kad pagrindinis gyvenimo tikslas yra siekti savo gyvenimo tikslų nesitikint finansinio sėkmingumo. Todėl neostoikai stengiasi tikslingai naudoti savo gyvenimo resursus, apibrėžti, pavyzdžiui, trims tikslais, kuriuos jie nori pasiekti. Neostoikai supranta, kad gyvenimas yra absurdiškas ir kad didžioji dauguma tikslų yra tik primesti fenomenai, tačiau jie vis tiek siekia atkakliai. Neostoikai nesiekia harmonijos, jie ją griauja. Neostoikai yra emocionalūs, nėra atsiribojimo būsenos, jie yra aktyvūs, jie siekia tapti maksimaliai autonomiškais ir laisvais nuo vartojimu pagrįstų idealų.

116. DESIRE TO STAY THE SAME

The modern world demands from us to improve our lives, increase our charisma, learn new skills, in other words, always create ourselves. Post-capitalism is no longer enough for us to be exploited by leaders, it is necessary for us to exploit ourselves, to improve ourselves as a workforce, a social political actor, in other words, to always shape ourselves. As a result, a new form of resistance emerges that sounds like "I want to stay the same," "I don't want to change, I don't want to improve," and so on. Democracy seems to create the conditions for everyone to realize their needs, to be the people they want to be, but we always experience social pressure that we are not good enough. What do those who do not want to change want:

1. Personal freedom
2. Personal self-stability
3. Not to leave the state of comfort
4. To do what they like, even if it's not the most popular and lucrative activity on the market
5. To be intolerant; "Why do I have to be tolerant of what I don't like?"
6. Divide people into known and strangers.

These qualities, values, norms of people in today's postmodern society are already seen as evil in themselves, but who has the right to decide what is good and what is bad. Experts, political parties, religious organizations? I don't think so. That doesn't mean they're not trying to do that. I think it's a struggle for power, for dominant memes, an attempt to indoctrinate other people and force them to behave the way they want. If we recognize that this is a struggle, it cannot be forbidden to oppose and fight the other side. At the level of indoctrination, this is being tried, "you have no right to resist progress," and why can't we resist? When we don't realize the phenomenon of this phenomenon, we provoke resistance from people, unpredictable voting, demonstrations, actions of civil disobedience, and the like. What are the solutions?

1. Open speaking;
2. Reasoned discussion;
3. Seeking consolidation opportunities and, in the worst case, a compromise.

Of course, maybe I'm wrong, maybe it will never be the case that we will listen, argue and not get any emotions. History shows that I am wrong, but that doesn't mean I can't have hope. In this way, I try to remain the same as I was before without perhaps considering objective facts.

116. NORAS IŠLIKTI TUO PAČIU

Šiuolaikinis pasaulis reikalauja iš mūsų, kad mes tobulėtume visą gyvenimą, didintume savo charizmą, išmoktume naujų įgūdžių, kitaip sakant, visada kurtume patys save. Postkapitalizmui jau neužtenka, kad mus išnaudotų vadovai, reikia, kad mes patys save išnaudotume, tobulintume save kaip darbo jėgą, socialinį politinį veikėją, kitaip sakant, visada formuotume save. Todėl atsiranda naujas pasipriešinimo būdas, kuris skamba „aš noriu likti tokiu pačiu“, „aš nenoriu keistis, nenoriu tobulėti“. Demokratija sukuria sąlygas kiekvienam realizuoti savo poreikius, tačiau mes visada išgyvename socialinį spaudimą, kad mes nepakankamai geri ir jei kažkas sako, kad aš nenoriu tobulėti, tai jo atžvilgiu yra vykdoma neigiama. Ko siekia tie, kurie nenori keistis:

1. Asmeninės laisvės būti tokiu, koku jis save supranta.
2. Asmeninio „aš“ stabilumo.
3. Neišeiti iš komforto būsenos į neaiškią pokyčių zoną.
4. Daryti tai, kas patinka, netgi jeigu rinkoje tai nėra pati populiariausia ir pelningiausia veikla.
5. Būti netolerantišku. „Kodėl aš turiu būti tolerantiškas tam, kas man nepatinka?“
6. Skirstyti žmones į savus ir svetimus. Resursų kiekiai yra riboti, pirmiausia turiu rūpintis savais ir panašiais į save ir t. t.

Šios žmonių savybės, vertybės dabartinėje postmodernioje visuomenėje jau savaime vertinamos kaip blogis, bet kas turi teisę spręsti kas yra gerai, kas blogai. Ekspertai, politinės partijos, religinės organizacijos? Manau, kad ne. Tai nereiškia, kad jie nebando to daryti. Aš manau, kad tai yra kova dėl valdžios, dėl dominuojančių metų, bandymas indoktrinuoti kitus žmones ir priversti juos elgtis norimu būdu. Jeigu mes pripažįstame, kad tai yra kova, tai negalima uždrausti kitai pusei priešintis ir kovoti. Indoktrinacijos lygmeny tai bandoma padaryti, „jūs neturite teisės priešintis progresui“, o kodėl mes negalime priešintis? Kada mes nesuvokiame šio fenomeno reiškinių, mes iššaukiame iš žmonių pasipriešinimą, demonstracijas ir panašiai. Kokios išeitys?

1. Atviras kalbėjimas;
2. Argumentuota diskusija;
3. Ieškojimas konsolidacijos galimybių, o blogiausiu atveju kompromiso.

Žinoma, gal aš klystu, gal niekada taip nebus, kad mes klausysime, argumentuosime ir nekils jokių emocijų. Istorija rodo, kad aš klystu, bet tai nereiškia, kad aš negaliu turėti vilties. Tokiu būdu aš bandau išlikti tokiu pačiu, koku buvau prieš tai neatsižvelgdamas galbūt į objektyvius faktus.

117. ADDITION ADDITION LAW

1. There should be no law of denial in dialectics, but there should be a law of addition. This means that nothing disappears, and nothing is removed, but something is added, and something more emerges, for example, people who believe the earth is flat do not disappear; they blend with people who believe the earth is round. People who think there is a god do not disappear, they mix with people who think there is no god.

2. There is an exponential expansion of faith, the vast majority of which are not scientific knowledge, but beliefs, myths, experiences, interpretations, and subjective human mind understands this as the ultimate truth.

3. Therefore, nothing can be definitively denied, one can only try to express one's ideas and expect them to gain recognition, it does not mean that other ideas will disappear. Just some ideas will become more dominant.

117. PAPILDYMO PAPILDYMO DĖSNIS

1. Dialektikoje neturėtų būti neigimo neigimo dėsnio, o turėtų būti papildymo papildymo dėsnis. Tai reiškia, kad niekas neišnyksta ir niekas nepanaikinama, tiesiog papildoma ir kažko atsiranda daugiau, pvz., neišnyksta žmonės, kurie tiki, kad žemė plokščia, tiesiog pasipildo žmonėmis kurie tiki, kad žemė yra apvali. Neišnyksta žmonės, kurie mano, kad yra dievas, tiesiog pasipildo žmonėmis, kurie mano, kad dievo nėra.

2. Vyksta tikėjimo eksponentinis plėtimasis iš kurių didžioji dauguma yra ne mokslinės žinios, o tikėjimai, mitai, patirtys, interpretacijos, bet subjektyvus žmogaus protas supranta tai kaip galutinę tiesą.

3. Todėl nieko negali galutinai paneigti, gali tik bandyti išsakyti savo idėjas ir tikėtis, kad jos gaus pripažinimą, tai nereiškia, kad išnyks kitos idėjos. Tiesiog kažkokios idėjos taps labiau dominuojančios.

118. POST-EXISTENTIALIST

A post-existentialist is a person who lives an authentic life. This means that his/her existence is focused on meanings, values and the person does not take responsibility for his/her decisions. A post-existentialist differs from an existentialist in responsibility taking. An existentialist takes responsibility for his/her choices while a post-existentialist does not. Why a post-existentialist is not responsible for his/her choices?

1. Research in the central nervous system shows that people make choices unconsciously. Decisions reach consciousness 3-60 seconds later.
2. While making content, it is necessary to consider impulses received from the external world, for example, from human behavior, social norms, advertising, and so forth.
3. All values and behavioral norms are relative. There are no equal criteria to evaluate one's behavior.
4. The person I am today differs from the person I was yesterday. I am dynamic and always changing. Thus, you cannot be responsible for the person you were yesterday.
5. There is more than one "self"; there are many of them. Therefore, the current "self" cannot be responsible for the "self" that was 10 minutes ago.

118. POSTEGZISTENCIALISTAS

Autentiškai gyvenantis žmogus, užpildantis savo egzistenciją prasme, vertė nėra atsakingas už savo pasirinkimus. Postegzistencialisto tapatybė skiriasi nuo egzistencialisto. Svarbiausias skirtumas - egzistencialistas atsako už savo pasirinkimus, o postegzistencialistas - ne. Kodėl postegzistencialistas neatsako už juos?

1. Centrinės nervų sistemos tyrimai rodo, kad mūsų sprendimai priimami nesąmoningai. Sąmonę jie pasiekia tik po 3-60 sek.
2. Sudarant turinį, reikia atsižvelgti į išorinės aplinkos impulsus: žmonių elgesį, reklamą, socialines normas ir kt.
3. Visos vertybės ir elgesio normos yra santykinės, nėra žmogaus elgesio vienodų vertinimo kriterijų.
4. Šiandieninis mano „Aš“ skiriasi nuo vakarykščio „Aš“. „Aš“ yra dinamiškas ir kintantis. Todėl už vakarykščio „Aš“ sprendimus negalite būti atsakingas.
5. Egzistuoja ne vienas „Aš“; jų yra daug. Todėl dabartinis „Aš“ negali atsakyti už „Aš“, kuris buvo prieš 10 minučių.

119. POST-COGNITIVE EDUCATION

The essence of post-cognitive education is that a person must think in a structured way. The possibilities of structuring are diverse, for example, ten categories (time, space, cause-effect, etc.) can help us analyze any phenomenon. When a phenomenon is analyzed according to these categories, the next step is to learn that structured material. Post-education states that you cannot understand and reflect on what you don't know. Therefore, you need to know something first and then you will be able to understand it.

Post-education gives a lot of attention to the text writing according to pre-established templates, which also need to be learnt by heart. Those templates are universal and suitable for the analysis of any phenomenon and object. Post-education teaches how to look at the world critically using critical thinking methodologies. The main goal of critical thinking is to reveal problems and unanswered questions in various areas of life. Post-cognitive education offers to solve problems with creative techniques that help create original and exclusive solutions. In modern society, a person can only be successful if he/she knows how to solve as many global problems as possible in this world. The more global problems are solved, the greater the recognition and material reward a person receives.

119. POSTKOGNITYVINĖ EDUKOLOGIJA

Postkognityvinės edukologijos esmę sudaro tai, kad žmogus turi mąstyti struktūruotai. Struktūravimo galimybės yra įvairios, pvz., dešimt kategorijų (laiko, erdvės, priežasties-pasekmės ir t. t.), kurių pagalba analizuojame bet kurį reiškinį. Kada reiškinys yra išanalizuojamas įvairių kategorijų pagalba, sekančiame etape dėmesys skiriamas šios struktūruotos medžiagos išmokimui. Postedukologija skaito, kad ko nežinai, to negali suprasti ir apmąstyti. Todėl pirmiausia reikia žinoti, o paskui suprasti. Postedukologijoje didelis dėmesys skiriamas teksto rašymui pagal išankstinius šablonus, kuriuos irgi reikia žinoti mintinai. Tie šablonai yra universalūs ir tinka praktiškai bet kurio reiškinio ir objekto analizei. Postedukologija mokina kaip kritiškai žvelgti į pasaulį naudojant kritinio mąstymo metodikas. Kritinio mąstymo pagrindinis tikslas atskleisti problemas ir neatsakytus klausimus įvairiose gyvenimo srityse. Atskleistas problemas postkognityvinė edukologija siūlo spręsti naudojant kūrybines technikas, kurių pagalba sukuriama originalūs ir išskirtiniai sprendimai. Šiuolaikinėje visuomenėje žmogus gali būti sėkmingas tik jei jis moka spręsti kuo labiau globalias šio pasaulio problemas. Kuo globalesnes problemas sprendžia, tuo didesnio pripažinimo ir materialinio atlygio sulaukia žmogus.

120. POST-MATRIX PERSON

While discussing Deleuze and Guattari's (1998) concept of the "rhizome", it can be doubted whether multiplicities of a modern person are flat because multiplicity cannot be limited to depth or surface. Thus, I want to introduce a term of the "volume". This term means that a person can be poly-structured and multilayered as a matrix. A person having such structure can be called a "post-matrix person". What kind of person is a post-matrix person? This is a system of different types of thinking that manifests itself in different thinking practices. As a result, an unlimited structure of a multi "selves" matrix, which has an infinite content, occurs in the volume (surface and depth). This structure also constantly develops and changes.

In this way, the post-matrix, infinite content, and the multiple "I" structure appear in an unlimited plane and depth, which is constantly evolving and changing. Deleuze and Guattari (2010), Cassirer (2002), Lange (1877), Gebser (1984) and other scholars have developed concepts that presupposed that a person is not a single vertical human being. The concept of a post-matrix person in a way opposes to the hierarchical psychoanalytic thinking (Freud, 2014; Jung, 2015; Adler, 2015) and other concepts which clearly indicate hierarchies between parts of a personality. A post-matrix person does not have hierarchies because any thinking practice can appear anytime, anywhere and through any discourse. Discourses can contradict and, on the contrary, complement each other, for example both magical and scientific types of thinking can be used.

Different types of thinking interpret the everyday, virtual and transcendental realities in different ways. At this point, the question arises whether all thinking practices reveal and interpret reality (realities) in a right way. The answer is no, because wrong thinking can also occur, but what does wrong thinking mean? It is not the perception of truth but an ineffective acting in the everyday, virtual, and transcendental reality. Wrong thinking should be one of the post-matrix person's qualities. Descartes' (1978) words "I think, therefore, I am" can be paraphrased into "I think in a wrong way, therefore I am" which means that people do not have to perceive reality in a right way.

It does not matter whether you understand the reality in a wrong or right way, what matters most is that it helps you act effectively in the everyday, virtual, and transcendental reality. However, what does effective work means? It means that you are able to keep or change your existence, to live or die, to be sad or be happy, to love and hate, and so forth at you own will. This topic is discussed by researcher of situational ethics such as Vennari (2016), Fletcher (1997), and others. A person can think in a wrong way and make mistakes deliberately because he/she has a will, but this partly contradicts situational ethics that manifests itself through the variety of a post-matrix person's thinking practices.

A post-matrix person can choose at his/her own will where and when to act. A person chooses a thinking practice that can help him/her interpret and solve a particular problem, and this, according to Deleuze (1994), is the main philosopher's task. While analyzing the same problem, a person can choose an entirely different thinking practice without being attached to a particular one. A person may also deliberately choose wrong thinking practices that are not suitable for the problem which is being analyzed. For example, a person analyzes chemistry while using magical thinking practices.

Different post-matrix person's thinking practices can create different pictures of reality each time they are being used. As a result, we understand problems differently. A post-matrix person wants to solve a problem in order to be able to control the world he/she understands. In order to reach this, a person can use scientific, magical, mythical, philosophical, religious, or other thinking practices. Different thinking practices require different languages, actions, communication, and so forth. It is natural that all this hinders communication with each other because each post-matrix person creates and interprets reality in a different way. The communicative aspect still exists because a post-matrix person constantly faces other post-matrix people who try to impose their subjective discourse on each other. Therefore, it becomes important not to get influenced by other discourses and to remain a person who has wrong thinking because the essence of a post-matrix person is to allow oneself thinking in a wrong way regardless of the scientific truth, to believe in magical rituals, exaltation, and performativity which can be used as means that shape reality.

However, one must never forget that a post-matrix person can stop using one thinking practices and choose another; a person can be radically instable. Radical instability is one of the most important post-matrix person's characteristics.

A person can use different thinking categories within different thinking practices and structure the world in various ways. While thinking in a particular thinking practice, a person re-structures and rearranges reality in a wrong way. A lot of wrong concepts that can be used in different life situations occur.

It is recommended to reveal the post-matrix person's thinking structures, and most importantly, to learn how to expand and develop them. Practical philosophy is not just a way of reasoning. It is also a practice of everyday life that requires skills, and skills are developed through various contextual, contemplative, sensual, and other practices.

120. POSTMATRICINIS ŽMOGUS

Vystant Gilles'o Deleuze'o ir Félix'o Guattari'i rizomos koncepciją, jau po kito žingsnio galima teigti, kad plokštuminio rizomiškumo šiuolaikinio žmogaus egzistencijai apibendrinti neužtenka. Žmogaus daugiapusiškumas neapsiriboja plokštuma ar gyliu. Todėl norisi įvesti „tūrio“ sąvoką, kuri žmogų apibrėžtų kaip polistruktūrišką ir išsiplėtusį kaip matricą. Kas vyrauja polistruktūriškoje matricoje? Tai įvairūs „aš“, pasireiškiantys skirtingais mąstymo būdais, kurie iš karto gali tarpusavyje susijungti, ir taip pat nenusipėjamais būdais. Tokiu būdu atsiranda neapribota plokštumoje ir gilyje matricinė begalinio turinio daugybinių „aš“ struktūra, kuri nuolat vystosi, keičiasi ir kt.

Todėl tokią žmogaus matricinę polistruktūrišką sistemą norėčiau pavadinti posmatricinis žmogus. Posmatricinio žmogaus konceptas toliau, kaip ir minėjau anksčiau, vysto Gilles'o Deleuz'o ir Félix'o Guattari'i, E. Cassirer'io ir kt. koncepcijas, kurios suponuoja prielaidą, kad žmogus nėra vientisa vertikali būtybė. Posmatricinio žmogaus konceptas iš dalies prieštarauja hierarchiniam psichoanalitiniam mąstymui, t. y. S. Froido, K. Jung'o, A. Adler'io ir kt. koncepcijoms, kurios nurodo aiškias hierarchijas tarp asmenybės dalių. Posmatricinis žmogus neturi hierarchijų, nes bet kuri asmenybės dalis gali atsirasti bet kada ir bet kur. Atsirandančios asmenybės pasireiškia per įvairias mąstymo formas, diskursus. Diskursai gali vienam kitam ir prieštarauti, ir būti kartu, pavyzdžiui, magiškasis mąstymas ir mokslinis mąstymas.

Skirtingi mąstymai įvairiai interpretuoja kasdieninę ir transcendentinę realybes. Iškyla klausimas dėl teisingo ir klaidingo mąstymų, ar visi mąstymo tipai teisingai atskleidžia ir interpretuoja realybę (realybės)? Manau, kad būtų natūralu teigti, kad gali atsirasti ir klaidingas mąstymas. Kas yra klaidingas mąstymas? Jei vadovautis mano interpretacija, tai klaidingas mąstymas, tai ne tiesos suvokimas, o neefektyvus veikimas kasdieninėje arba transcendentinėje realybėje. Viena iš posmatricinio žmogaus savybių turėtų būti klaidingas mąstymas. Perfrazuojant R. Dekartes'o žodžius: „Jeigu klaidingai mąstai, tai reiškia – esi“, vadinasi, esame kaip žmonės, subjektai, kuriems neskirta užduotis teisingai suvokti realybės.

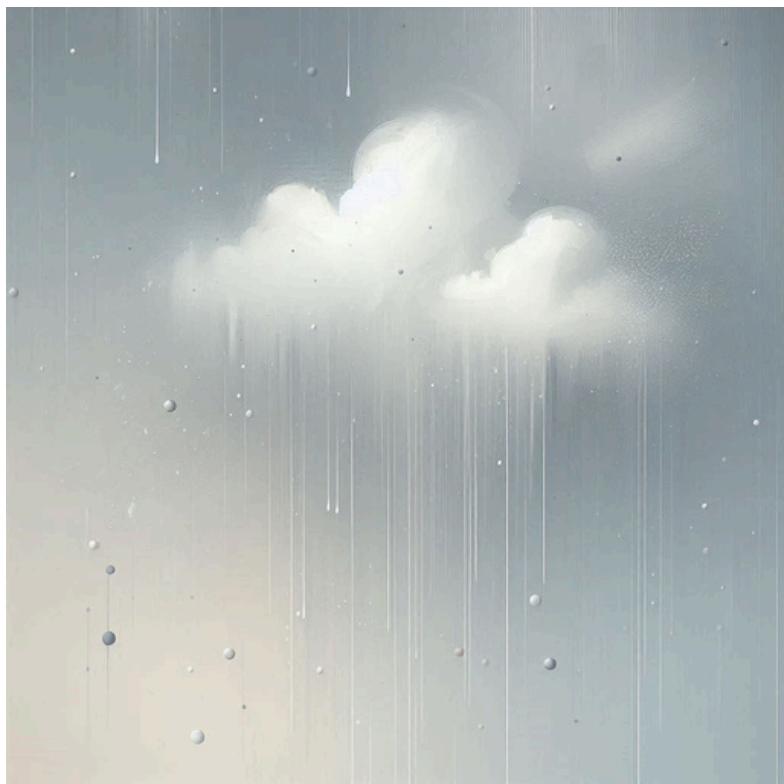
Visai nesvarbu, ar jūs teisingai, ar klaidingai suvokiate realybę, svarbu, kad tai padeda efektyviai veikti kasdieninėje ir transcendentinėje realybėse. Ką reiškia veikti efektyviai? Išlaikyti arba paleisti savo egzistenciją, gyventi arba mirti, liūdėti arba džiaugtis, grožėtis arba bjaurėtis ir t. t. savo voliuntaristine valios nuožiūra. Mes turime suprasti, kad klaidingai tik mašinos nemąsto. Žmogus mąsto klaidingai ir klysti gali sąmoningai, nes jis yra voliuntaristinė valia, kuri pasireiškia per postmatricinio žmogaus mąstymą, galimybių įvairovę. Postmatricinis žmogus pats renkasi, kaip mąstyti konkrečiame laike, erdvėje. Jis išsirenka mąstymo būdą, kuriuo interpretuoja tam tikras gyvenimo situacijas, ir tai jis gali daryti kaskart kitaip, neprisirišdamas prie mąstymo būdų.

Todėl negalime vienodai perprasti pasaulio. Mes skirtingai suprantame pasaulį. Postmatricinio žmogaus įvairūs mąstymai kuria kitokį realybės vaizdą, skirtingai supranta joje vyraujančias problemas. Postmatricinis subjektas suvokdamas problemą, nori ją išspręsti tam, kad galėtų valdyti jam suvoktą pasaulį. Jis gali naudoti mokslinį, magišką, mitinį, filosofinį, religinį ar kt. mąstymą. Kitokiam mąstymui reikia kitokios kalbos, veiksmų, komunikavimo. Natūralu, kad tai trukdo bendrauti tarpusavyje, nes kiekvienas postmatricinis žmogus skirtingai kuria realybę, ją interpretuoja ir joje veikia. Komunikacinis aspektas niekur neišnyksta, nes postmatricinis žmogus nuolat susiduria su kitais postmatriciniais žmonėmis, kurie vienas kitam mėgina primesti savo subjektyvų diskursą. Todėl svarbu yra nepasiduoti svetimam kalbiniam, veiksminiam diskursui, išlikti klaidingai mąstančiu subjektu, nes tai ir yra postmatricinio žmogaus esmė -leisti sau klaidingai mąstyti, neatsižvelgiant, pavyzdžiui, į mokslinę tiesą. Pavyzdžiui, išlikti tam tikros koncepcijos filosofu, net, jeigu jai prieštarauja mokslinis pažinimas. Tikėti magišku veiksmu, egzaltacijomis, performatyvumu kaip priemonėmis, kurios formuoja realybę.

Tačiau reikia neužmiršti, kad postmatricinis žmogus gali atsisakyti vieno mąstymo tipo ir pereiti į kitą, gali keisti savo mąstymą realiame, virtualiame ir transcendentiniame pasauliuose, tapti radikaliai kitokiu kiekviename jam suvokiamo laiko tarpsnyje. Radikalus nepastovumas -tai jau kita postmatricinio žmogaus charakteristika.

Jis gali naudoti skirtingas mąstymo kategorijas kiekvieno mąstymo viduje, skirtingai struktūruoti ir komponuoti pasaulį, nes jam reikia tik pasirinkti struktūravimo ir komponavimo metodą ir tokiu būdu galės kaskart klaidingai subjektyviai suvokti pasaulį. Dėl tokio mąstymo atsiranda daug klaidingų konceptų, kuriais galima vadovautis subjekto voliuntaristine valia.

Todėl, manau, aktualu būtų mėginti atskleisti postmatricinio žmogaus mąstymo struktūras, o svarbiausia, išmokti jas plėsti ir lavinti. Nes praktinė filosofija nėra tik samprotavimo būdas, o kasdienio gyvenimo praktika, kuri reikalauja tam tikrų įgūdžių, kurie susiformuoja atliekant įvairiausias kontepletyvias, kūniškas ir kitas praktikas.

121. POST-NETOCRAT

The concept netocrats was introduced by a musician, philosopher, and sociologist Alexander Bard in the 1970's. He discussed about the Internet revolution and netocrats' preparation to change the bourgeoisie. A netocrat gained power while shaping social relationships on the Internet as well as in some way in real life - he/she used it to gain greater power. A netocrat believed that money does not bring power, but it comes from successful business, for example, a start-up, crowdfunding, and so forth.

A netocrat is a person who directs most of his/her creative energy to strengthen his/her influence on the Internet. The content he/she creates has affected other people's decisions. A new ruling class, which fought against the former landowners over the influence and the bourgeoisie (whose main tool was money, i.e., capital) coming from the previous centuries, has formed.

The present-day netocrats can no longer be called "netocrats" because netocracy up until now has changed. The first change emerged in netocracy is that netocrats began investing in real business. For instance, if you have an online store, whether you want it or not, you will need to have a warehouse. This will indirectly encourage you to open a standard shop in a shopping centre. Such situation happened with "Sports Direct" in Kaunas or "Google" self-driving cars. These examples show that netocrats are returning to real production, thus they should be called "post-netocrats".

Advantages of being a post-netocrat:

1. You can be successful in online and real-life areas;
2. You can use authority created on the Internet in the real world as well;
3. You have more freedom and choices in problem solving.

121. POSTNETOKRATAS

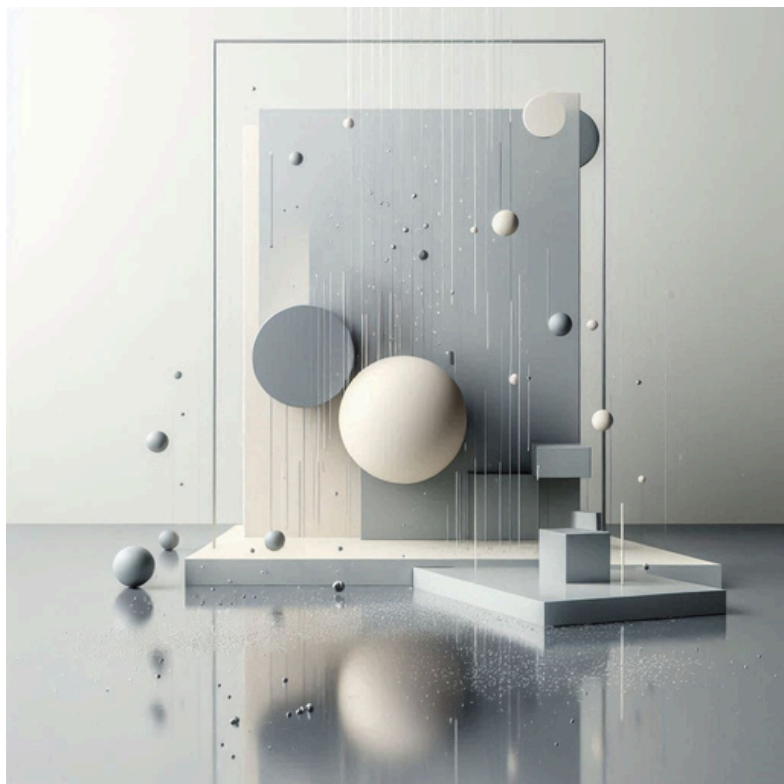
Terminą „netokratai“, XX amžiaus aštuntajame dešimtmetyje įvedė muzikantas, filosofas, sociologas Aleksandras Bardas. Jis kalbėjo apie internetinę revoliuciją, netokratų ruošimąsi pakeisti buržuaziją. Netokratas įgavo valdžią formuodamas socialinius ryšius internete, kažkiek ir realiame gyvenime - visa tai mokėjo panaudoti, siekdamas didesnės valdžios. Jis tikėjo, kad pinigai valdžios nesuteikia, bet ji įgaunama sėkmingai išvysčius verslą: startupas, crowdfunding'o pagrindu sukurtas verslas ir kt.

Netokratas - žmogus, didžiąją savo kūrybinės energijos dalį nukreipęs stiprinti įtaką internetinėje erdvėje. Jo kuriamas turinys paveikė kitų žmonių sprendimus. Susikūrė nauja valdančioji klasė, kuri dėl įtakos kovojo su buvusiais žemvaldžiais, iš ankstesnių amžių ateinančia buržuazija, kurios pagrindinis įrankis buvo pinigai (kapitalas).

Iki šio laikotarpio netokratija modifikavosi, prisitaikė ir jų jau nebegalima vadinti netokratais. Pirmas atsiradęs pokytis, kad netokratai pradėjo investuoti į realų verslą. Pavyzdžiui, jei jūs turite internetinę parduotuvę, tai norite ar ne, reikės turėti logistikos sandėlius, o tai netiesiogiai skatins atidaryti standartines parduotuves kuriame nors prekybos centre. Pavyzdžiui, kas įvyko su Sports Direct Kaune arba Google įkūrėjai, pradėję kurti autonomiškai valdomas mašinas. Šie pavyzdžiai rodo, kad netokratai grįžta į realią gamybą, todėl juos reikėtų vadinti postnetokratais.

„Pliusai“ būnant postnetokratais:

1. Jūs galite būti sėkmingas internetinėje ir realioje gyvenimo erdvėje;
2. Galite realiame pasaulyje pasinaudoti internete savo sukurtu autoritetu;
3. Turite daugiau laisvės ir pasirinkimų, sprendžiant vienas ar kitas problemas.

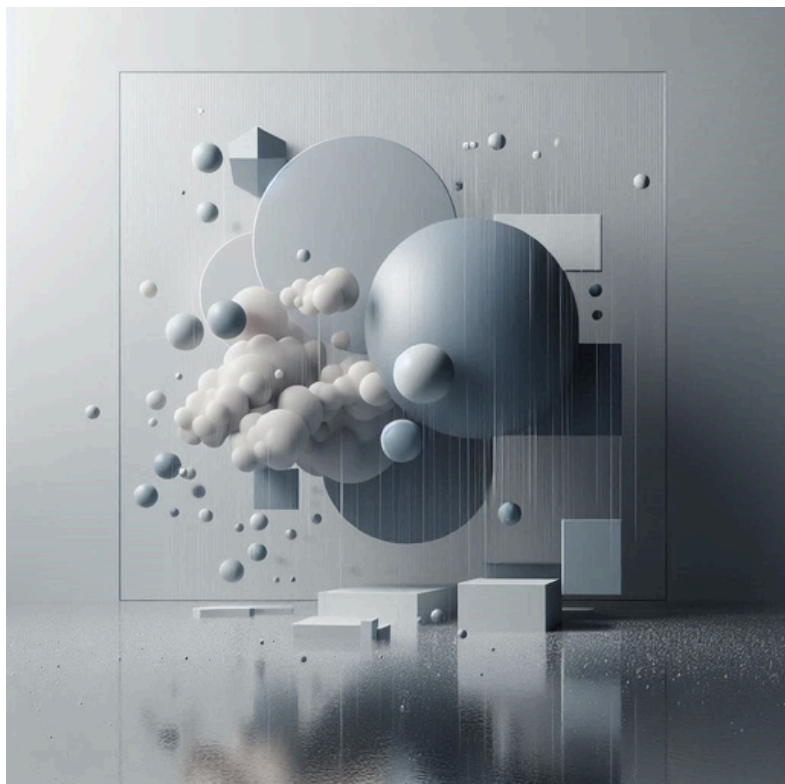

122. POST-NEUROEDUCATION

Post-neuroeducation is a new field of education that bases its educational process on the peculiarities of the central nervous system. Post-neuroeducation pays great attention to students' ability to relax and later focus at the beginning of the lesson. This is the first difference from post-cognitive education. The second difference is that in the second half of the lesson there are at least 3 creative tasks that help integrate the learned information into the existing knowledge. Post-neuroeducation changes when new knowledge about CNS activity emerges.

122. POSTNEUROEDUKOLOGIJA

Postneuroedukologija - tai nauja edukologijos sritis, kuri savo ugdymo procesą grindžia centrinės nervų sistemos veiklos ypatumais. Postneuroedukologija didelį dėmesį skiria moksleivių gebėjimui atsipalaiduoti ir vėliau sukoncentruoti dėmesį pamokos pradžioje. Tai pirmasis skirtumas nuo postkognityvinės edukologijos. Antrasis skirtumas - tai, kad pamokos antroje pusėje yra skiriama ne mažiau 3 kūrybos užduotys, kurios padeda integruoti išminktą pamoką į jau esamas žinias. Postneuroedukologija pastoviai keičiasi priklausomai nuo atsirandančių naujų žinių apie CNS veiklą.

123. POST-PROJECT THINKING

Post-project thinking is the type of thinking when a person searches the best opportunity to start and complete various projects and programs. Post-project thinking pays great attention to the consequences of the project at various levels of the organization, institution, personality. It is not enough just to implement a project; it is necessary to think about how to better integrate it into daily activities. Post-project thinking combines day-to-day, project-based, programmatic and crisis prevention and management work into one coherent structure. Post-project thinking is the constant implementation of projects to improve the functioning of the entire institution, company or personality.

123. POSTPROJEKTINIS MĄSTYMAS

Postprojektinis mąstymas - tai toks mąstymo tipas kada ieškoma galimybių geriausiai pradėti ir užbaigti įvairius projektus ir programas. Postprojektinis mąstymas didelį dėmesį skiria projekto pasekmėmis įvairiose organizacijos, įstaigos, asmenybės lygiuose. Neužtenka tik įgyvendinti projektą, reikia pagalvoti kaip jį geriau integruoti į kasdienę veiklą. Postprojektinis mąstymas apjungia kasdieninio, projekcinio, programinio ir krizių prevencijos ir valdymo darbus į vieną darnią struktūrą. Postprojektinis mąstymas tai pastovus projektų įgyvendinimas tobulinant visos įstaigos, įmonės ar asmenybės funkcionavimo darbą.

124. POST-PROLETARIAN

A post-proletarian should not fight for the work equipment. A post-proletarian fights for an opportunity to stop working. Communism can be achieved in other ways. Technology must be greatly improved so that people would not be exploited. A post-proletarian must live in dignity. A post-proletarian can get everything what he/she wants: automated production, 3D printers, universal distribution of funds, cash benefits for people who do not work, and so forth. Fighting makes no sense if you can get everything you need. You have to fight in order to get it.

It is necessary to fight for all technological innovations and the accumulated surplus so that they would become available to everyone. Free public transport, free libraries, studies, cinema, the Internet, etc., and not factories, which may not even be needed in the future, are a goal to fight. At this moment, the fight is going on for the state influence and redistribution, and not for the private ownership. The state must provide as much money as possible in order to satisfy the society's needs. Today's production capacity is huge, so it is impossible to consume all manufactured goods. Many productions are consumed because of the increase in production capacity.

There must be two economies. A private and competitive economy includes an ongoing natural capitalist fight because there will always be people who want exclusive consumption, expensive goods, and people will be even ready to sacrifice their lives for them.

A redistribution economy. It is an economy when people meet their needs rather than buy prestigious goods. Milk is still milk. It does not matter whether it is marked with a well-known brand or not. So, is it worth to sacrifice your life for it (for a brand)? Is it worth looking at a brand? When people meet their needs, they can spend the free time for themselves. In other words, a post-proletarian wants to get a fixed income and it does not matter whether he/she works or not. He/she can decide for him/herself whether to work or not. If he decides not to work, he/she will get a fixed income and live in dignity. If you want a higher standard of living, to use more expensive goods, then you must work and demand a higher salary. Becoming a post-proletarian is a fight for power that gives you an opportunity to stop working and be free.

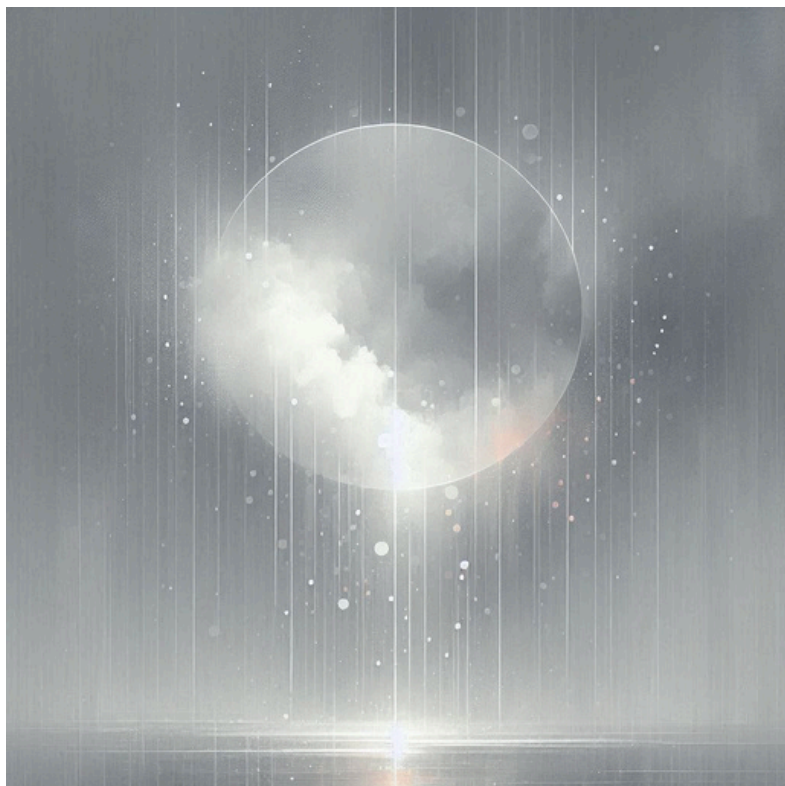
124. POSTPROLETARIATAS

Postproletaras neturi kovoti dėl to, kad jam būtų sugražintos darbo priemonės. Postproletaras kovoja dėl to, kad nereikėtų dirbti. Komunizmo galima pasiekti kitaip. Reikia labai tobulinti technologijas, kad nereikėtų išnaudoti žmonių. Postproletaras turi gyventi oriai. Automatizuota gamyba, 3D spausdintuvai, visuotinas lėšų paskirstymas, piniginės išmokos nedirbantiems ir kita postproletarui gali būti duota visko, ko jis nori. Kovoti beprasmiška, jeigu tu gauni visko, ko tau reikia. Kovoti reikia, kad gautum tai.

Kovoti reikia dėl visų technologinių naujovių ir sukauptų perteklių, kurie būtų prieinami visiems. Nemokamai važinėti viešuoju transportu, lankytis bibliotekose, mokytis, lankytis kine, naudotis internetu ir t. t. - tai tikslas kovoti, o ne susigrąžinti gamyklas, kurių ateityje gal net ir nereikės. Dabar kova vyksta dėl valstybės įtakos ir perskirstymo, o ne dėl privačios nuosavybės. Valstybė turi skirti kuo daugiau lėšų visuomenės poreikiams patenkinti. Šiandien gamybos pajėgumai yra didžiuliai, todėl suvartoti pagamintos produkcijos neįmanoma. Daug pagamintos produkcijos suvartoti įmanoma, nes vis didėja gamybos pajėgumai.

Turi išlikti dvi ekonomikos. Tai privati ir konkurencinga ekonomika, kurioje vyksta natūrali kapitalistinė kova, nes visada bus žmonių, norinčių išskirtinio vartojimo, brangių prekių, bus pasiruošę dėl jų paaukoti ir savo gyvenimą.

Perskirstymo ekonomika. Tai ekonomika, kurioje dalyvaujantiems žmonėms svarbu patenkinti savo poreikius, o ne įsigyti prestižinių prekių. Pienas yra pienas, ar jis būtų pažymėtas žinomą prekės ženklu ar ne. Taigi, ar verta dėl to (dėl prekės ženklo) aukoti savo gyvenimą? Ar verta tiek dėmesio skirti prekės ženklui?. Patenkinę savo poreikius, galite skirti laisvo laiko sau. Kitaip sakant, postproletaras nori gauti fiksuotą pajamų dydį ir nesvarbu, dirba jis ar ne. Jis pats gali nuspręsti - dirbti ar ne. Nusprendęs nedirbti, jam būtų nustatomas fiksuotas mokesčių pajamų dydis ir gali toliau oriai gyventi. Norėsite aukštesnio pragyvenimo lygio, vartoti brangesnes prekes, tuomet eikite dirbti ir reikalaukite didesnio darbo užmokesčio. Tapti postproletaru - tai kova dėl valdžios, kuri suteikia galimybės nedirbti ir būti laisvam.

125. FORCED FUNDAMENTALISM

As political situation intensifies, it is difficult to remain in a state of political minimalism. Sooner or later, adepts (representatives) of political, religious, subcultural groups ask the direct question, what do you support: left, right, Christian, Muslim? In this way, they force you to take extreme positions. You may not want to take a clear position, but under pressure you are forced to do it. You are told, "You are with us or against us" and this is forced fundamentalism. If a person takes one position or another, he then finds excuses as to why he did so. As long as there is a possibility of real or potential coercion, a person believes in his choice (convinces himself) and behaves according to the rules of forced fundamentalism, for example, hates others, devalues them as human beings, etc. When the potential or real coercion ends, one easily abandons forced fundamentalism and usually returns to the state of political minimalism. Usually such a person does not feel remorse for what he did during political fundamentalism, because he shifts all responsibility to others. He may ask himself, "Can this really be the case? Are we not responsible for what we did at the time?"

125. PRIVERSTINIS FUNDAMENTALIZMAS

Aštrėjant politinėms kovoms sunku išlikti politinio minimalizmo būsenoje. Anksčiau ar vėliau politinių, religinių, subkultūrinių grupių adeptai (atstovai) užduoda tiesioginį klausimą, už ką jūs? Ką jūs palaikote: kairiuosius, dešiniuosius, krikščionis, musulmonus? Tokiu būdu verčia užimti kraštutines pozicijas. Gal jūs ir nenorite užimti kokios nors aiškos pozicijos, bet esant spaudimui jus priverčia tai padaryti. Jums pasako: „Jūs su mumis arba prieš mus“ ir čia ir yra priverstinis fundamentalizmas. Ir jeigu žmogus priima vieną arba kitą poziciją, jis po to suranda pateisinimus kodėl tai padarė. Kol egzistuoja realios ar potencialios prievartos galimybė, žmogus tiki savo pasirinkimu (tikina save) ir elgiasi pagal priverstinio fundamentalizmo taisyklės, nekenčia kitų, nuvertina juos kaip žmones, kiti tampa priešai, su kuriais gali daryti, ką nori ir kas yra įdomiausia, pasibaigus potencialiai arba realiai prievartai žmogus lengvai atsisako priverstinio fundamentalizmo ir dažniausiai grįžta į politinio minimalizmo būseną. Dažniausiai jis nejaucia sąžinės graužimo dėl to ką jis padarė politinio fundamentalizmo metu, todėl nes visą atsakomybę perkelia į išorę. Jis gali savęs klausiti „Ar iš tikrųjų taip gali būti? Ar mes nesame atsakingi už tai, ką darėme tuo metu?“

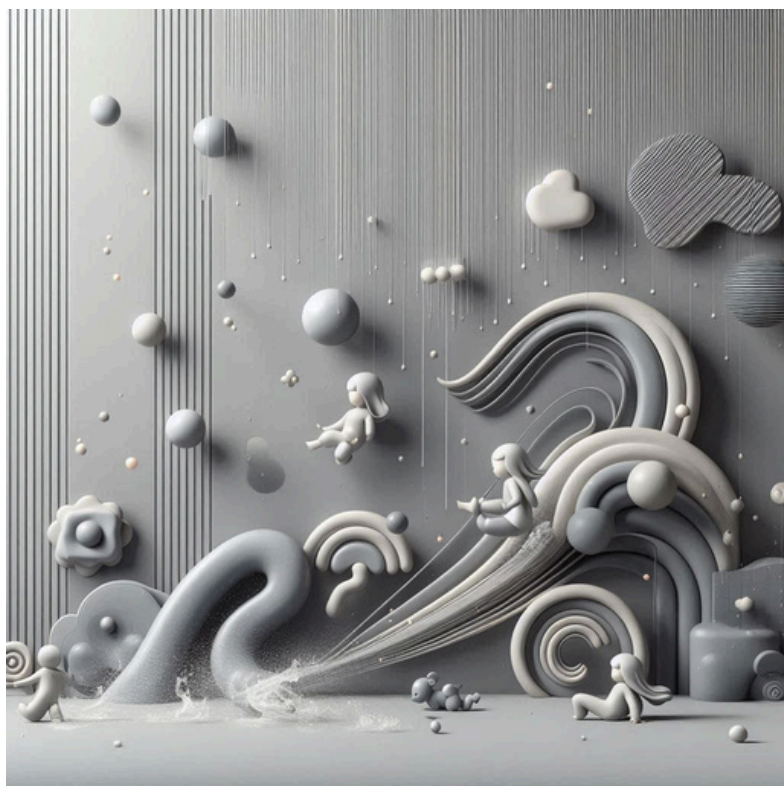

126. PSYCHOPATHOLOGICAL “GOVERNANCE” OF THE WORLD

This phenomenon is manifested in the fact that some people believe that they can rule the world. Everyone is looking for their own style of how they should do it. One can distinguish between paranoid, hysterical, schizoid, and other patterns of world governance. Hysterical person, for example, believes that he/she can change other people's lives and achieve his/her goals through his/her brightness, aggression. A depressed person controls other people through pity, worry. The paranoid is constantly trying to guess what will happen. In any case, it is an attempt to impose your world on others by using psychopathology. Of course, this topic could be developed more broadly, but at this stage, it is important to note that not all our actions are rational and pursue positive goals. Often behind this may lie completely different phenomena, needs, and desires that can destroy rationality.

126. PSICHOPATOLOGINIS PASAULIO „VALDYMAS“

Šis fenomenas pasireiškia tuo, kad dalis žmonių tiki, kad jie gali valdyti pasaulį. Kiekvienas ieško savo stiliaus, kaip tai turėtų daryti. Galima išskirti paranojinį, isterinį, šizoidinį ir kitus pasaulio valdymo modelius. Pvz., isterikas mano, kad per savo ryškumą, agresyvumą jis gali keisti kitų žmonių gyvenimą ir pasiekti savo užsibrėžtų tikslų. Depresyvus žmogus valdo kitus per gailestį, rūpestį. Paranojikas pastoviai bando atspėti kas bus. Bet kuriuo atveju, tai yra bandymas savo psichopatologija primesti savo pasaulį, kiek galima įtraukti, vietoj to, kad siekti racionalių tikslų, įgyvendinti savo siekius, kurie racionaliai mąstant gali neduoti jokios naudos, o tik dar labiau pakenkti esamai situacijai. Žinoma, šitą temą būtų galima vystyti plačiau, tiesiog šiame etape, svarbu užfiksuoti, kad ne visi mūsų veiksmai yra racionalūs ir siekiantys pozityvių tikslų. Dažnai už to gali slypėti visai kiti fenomenai, poreikiai ir norai, kurie gali sugriauti racionalumą, jeigu jis iš viso yra.

127. A STATE OF PULSATING CONSCIOUSNESS

By engaging in introspection, we can feel the phenomenon of consciousness as pulsating. The question arises, is consciousness pulsating or is it a state of consciousness when we feel like it is pulsating? If we acknowledge that consciousness can collapse, then the term that consciousness pulsates is more appropriate. And if we do not recognize that consciousness can collapse, then the term would be a state of pulsating consciousness. Contrary to the previous term, I would nevertheless opt for an analysis of the phenomenon of the state of the pulsating consciousness. If we imagine that consciousness does not disappear, but we clearly see that its intensity is constantly changing during the day, then we can call this change as pulsation. In other words, there are two moments:

1. When our consciousness is intense and we perceive it all clearly, we accept information. We analyze it.
2. When our consciousness is suppressed, thinking is hard.

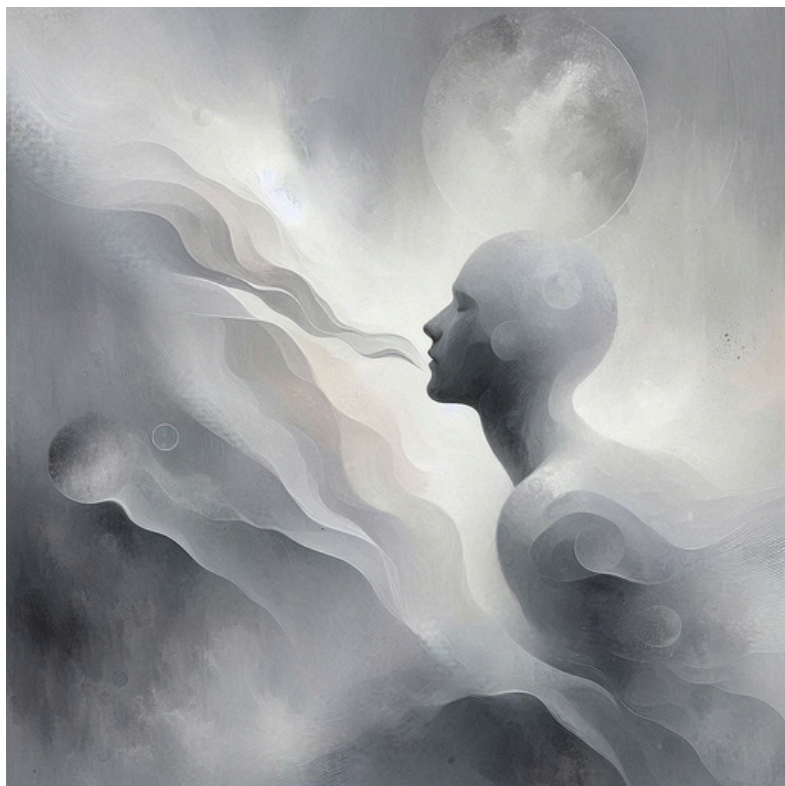
Why is it important to analyze this phenomenon? Consciousness performs one of the functions, that is, solves problems, seeks answers to questions. How does consciousness solve problems when it is suppressed? Are the solutions the same as in the activity phase or different? If we make decisions in a state of suppressed consciousness and act in an active state of consciousness, are there no contradictions between the decision made and the actual activity? While answering these questions, I think there are fundamental differences in how we behave during active consciousness and suppressed. Of course, there are clear contradictions between making decisions in one state and implementing decisions in another state. The question becomes relevant whether we can at all act rationally in our daily activities without taking into account the states of the pulsating consciousness. Perhaps the different states of pulsating consciousness strongly influence our decisions that they have nothing to do with objective reality afterwards (if objective reality exists at all).

What to do?

1. Reduce the height of the “waves” of consciousness. Before making decisions, just calm down (or, conversely, get active).
2. Check the same decision again in another state of pulsating consciousness before acting.
3. When implementing decisions, observe how the consciousness and its state change, so as not to move to another state of consciousness during operation, which will distort the performed activity.

Of course, these are just initial thoughts. Other solutions can be found. Which?

127. PULSUOJANČIOS SĄMONĖS BŪSENA

Užsiimant savistaba, sąmonės fenomeną mes galime pajauti kaip pulsuojančią. Iškyla klausimas, ar sąmonė pulsuoja ar tai yra sąmonės būseną kai jaučiame lyg ji pulsuoja? Jeigu mes pripažįstame, kad sąmonė gali kolapsuoti, tai tada labiau tikėtų terminas, kad sąmonė pulsuoja. O jeigu mes nepripažįstame, kad sąmonė gali kolapsuoti, tai terminas būtų pulsuojančios sąmonės būseną. Prieštaraudamas prieš tai esančiam terminui, aš visgi pasirinkčiau pulsuojančios sąmonės būsenos fenomeno analizę. Jeigu įsivaizduosime, kad sąmonė neišnyksta, bet akivaizdžiai matome, kad jos intensyvumas dienos bėgyje pastoviai keičiasi, tai šitą pokytį galime vadinti kaip pulsavimą. Kitaip tariant, atsiranda du momentai:

1. Kada mūsų sąmonė būna intensyvi ir mes lyg tai viską aiškiai suvokiame, priimame informaciją. Ją analizuojame.
2. Kada mūsų sąmonė prislopinta, mąstosi sunkiai, klampiai.

Kodėl svarbu analizuoti šį fenomeną? Sąmonė atlieka vieną iš funkcijų, tai yra sprendžia iškilusias problemas, ieško atsakymų į klausimus. Kaip sąmonė sprendžia problemas, kada ji yra užslopinta? Ar sprendimai tokie patys kaip ir aktyvumo fazėje ar kitokie? Jeigu mes priimame sprendimus užslopintos sąmonės būsenos metu, o vykdome veiklą aktyvios sąmonės metu, ar neatsiranda prieštaravimų tarp priimto sprendimo ir realios veiklos? Bandant atsakyti šiuos klausimus, manau, yra esminiai skirtumai kaip mes elgiamės aktyvios sąmonės metu ir prislopintos. Žinoma, yra aiškūs prieštaravimai tarp sprendimų priėmimo vienoje būsenoje ir sprendimų realizavimo kitoje būsenoje. Tampa aktualus klausimas, ar iš viso mes galime racionaliai veikti kasdieninėje veikloje neatsižvelgę į pulsuojančios sąmonės būsenas. Gal skirtingos pulsuojančios sąmonės būsenos stipriai įtakoja mūsų sprendimus, kad jie po to neturi nieko bendro su objektyvia realybe (jeigu iš viso egzistuoja objektyvi realybė).

Ką daryti?

1. Sumažinti sąmonės „bangų“ aukštį. Prieš priimant sprendimus, tiesiog nusiraminti (arba atvirkščiai, susiaktyvinti).
2. Prieš pradėdant veikti dar kartą pasitikrinti tą patį sprendimą kitoje pulsuojančios sąmonės būsenoje.
3. Realizuojant sprendimus stebėti kaip keičiasi sąmonė ir jos būseną, kad veikimo metu nepereitų į kitą sąmonės būseną, kuri iškraipys atliekamą veiklą.

Žinoma, tai yra tikrai pirminiai pamąstymai. Galima rasti ir kitokių sprendimų. Kokių?

128. REFASHIONISM

The main principles of refashionism:

1. A refashionist is always trying to start life anew.
2. A refashionist is always critical of the results he/she achieves; he/she always wants to improve them using the same methods.
3. A refashionist uses the same methods to achieve goals, constantly modifies and improves them.
4. A refashionist thinks that if he/she has not yet achieved a result, he/she is a bad "performer" and the method is good.
5. A refashionist strives to create daily rituals that will help him/her achieve his/her goals.
6. A refashionist does not believe in innovation but believes in improvements.
7. A refashionist refuses to integrate, to join modern trends; he/she tries to reproduce old trends and use them to change the present.

128. REFASHIONIZMAS

Pagrindiniai principai:

1. Refashionistas bando visada gyvenimą pradėti iš naujo.
2. Refashionistas visada kritiškai savo pasiektų rezultatų atžvilgiu; jis visada nori juos pagerinti naudodamas tuos pačius metodus.
3. Refashionistas naudoja tuos pačius metodus siekdamas tikslų, pastoviai juos modifikuoja, tobulina.
4. Refashionistas mano, kad jeigu nepasiekė dar rezultato, tai jis yra blogas „atlikėjas“, o metodas yra geras.
5. Refashionistas stengiasi sukurti kasdieninius ritualus, kurie padėtų jam pasiekti užsibrėžtų tikslų.
6. Refashionistas netiki inovacijomis, bet tiki patobulinimais.
7. Refashionistas atsisako integruotis, prisijungti prie šiuolaikinių tendencijų; jis bando atgaminti senas tendencijas ir jų pagalba keisti dabartį.

129. THE CREATIVE PHILOSOPHY OF THE CONCEPTUAL “SELF”

The main principles:

1. Create meanings for yourself, because if not, others will create them for you.
2. Name the meanings in terms you want to realize in the real world, for example, goodness.
3. Try to put the concepts into practice through self-presentation, political action, speech.
4. Create narratives of your life, analyze them and recreate them as needed.
5. My “self” is the product of my own creation. I can create what I want.
6. The conceptual “self” is not necessarily the real “self”.
7. The conceptual “self” is more important than the real “self”.
8. If I know who I am, it doesn’t matter at all how I behave in real life. My behavior in external life does not destroy my ideal “self”.
9. My misbehavior does not destroy my ideal “self”.

129. SAVOKINIO „AŠ“ KŪRYBOS FILOSOFIJA

Pagrindiniai principai:

1. Sukurk pats sau prasmes, nes jeigu ne, tau sukurs kiti.
2. Prasmes įvardink sąvokomis, kurias tu nori realizuoti realiaame pasaulyje, pvz., gėris.
3. Sąvokas bandyk realizuoti praktikoje saviprezentacijos, politinio veiksmo, kalbėjimo būdu.
4. Kurk savo gyvenimo naratyvus, pats juos analizuok ir perkurk pagal poreikį.
5. Mano „aš“ yra mano pačio kūrybos produktas. Kokį noriu, tokį galiu sukurti savo „aš“.
6. Sąvokinis „aš“, tai nebūtinai realus „aš“.
7. Sąvokinis „aš“ yra svarbiau nei realus „aš“.
8. Jeigu aš žinau koks aš esu, tai visai nesvarbu kaip aš elgiuos realiaame gyvenime. Mano elgesys išoriniame gyvenime nesunaikina mano idealaus „aš“.
9. Netinkamas mano elgesys, nesugriauna mano idealaus vaizdo.

130. POST-SYSTEMIC THINKING

Post-systemic thinking is chaotic thinking which consciously abandons structured thinking, categories of thinking, patterns etc. Post-systemic thinking tries to destroy any cohesive and precise thought. It is not a trance state; it is a directional deconstruction of emerging systemic thoughts. The main motto of post-system thinking is "Destroy what you have". Post-systemic thinking constantly recreates, distorts, changes established connections of ideas and arguments. In this way, post-systemic thinking creates opportunities to look for alternative solutions that do not follow the logic of systemic thinking.

130. POSTSISTEMINIS MĄSTYMAS

Postsisteminis mąstymas tai yra chaotiškas mąstymas, kada sąmoningai atsisakoma struktūruoto mąstymo, mąstymo kategorijų, šablonų ir panašiai. Bet kokią rišlią ir tikslią mintį postsisteminis mąstymas bando sugriauti. Sąmoningumas išlieka, tai nėra polinkis į transo būseną, tai yra kryptingas dekonstravimas atsirandančių sisteminių minčių. Postsisteminio mąstymo pagrindinis šūkis galėtų būti „Sugriauk tai, ką turi“. Postsisteminis mąstymas pastoviai perkuria, iškraipo, keičia nusistovėjusias minčių jungtis, argumentus. Tokiu būdu postsisteminis mąstymas sukuria galimybes ieškoti alternatyvių sprendimų neišplaukiančių iš sisteminio mąstymo logikos.

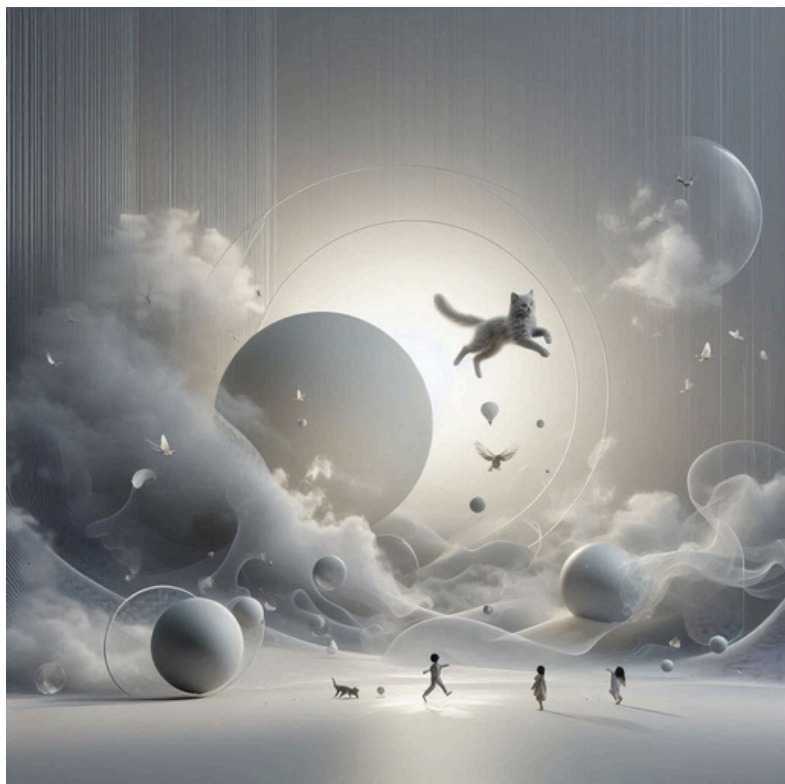

131. A STATE OF JOY OF EMPTY REVELATION

It is a state when anything can happen in life, when an empty environment is felt around, concepts and phenomena have not yet been identified, but there is a moment of waiting. That waiting causes a state of joy. There is a belief that something can happen even though it is not existing yet. What is a revealed emptiness? It is the perception that it is. It is a state when emptiness is indefinite in time, space and energy. It is stable insofar as other concepts are not allowed. Its uniqueness is that the philosopher can control this state, he can simply be in this emptiness for a long period of time or fast jump into the mode of speaking, reading, generating thoughts. How valuable is it? Is it possible to apply a value criterion to this state? It just exists, we can allow it to be or overshadow it with something else. Is there anything else you can say about it? Probably not. It is neither a potential nor a negative.

131. TUŠČIOS ATSKLEISTIES DŽIAUGSMO BŪSENA

Tai yra tokia būseną kada gali gyvenime įvykti bet kas, kada aplink jaučiama tuščia aplinka, dar neidentifikuojamos sąvokos, reiškiniai, bet laukimo momentas yra. Tas laukimas ir sukelia džiaugsmo būseną. Yra tikėjimas, kad kažkas gali atsirasti, nors to dar nėra. Kas yra atskleista tuštuma? Tai yra suvokimas, kad ji yra. Tai būseną, turinti vieną kategoriją – tuštumą neapibrėžtą nei laike, nei erdvėje, nei energijoje. Ji stabili tiek, kiek neįsileidžiamos kitos sąvokos. Jos išskirtinumas tame, kad filosofas gali kontroliuoti šitas būsenas, jis tiesiog gali būti šitoje tuštumoje ilgai arba greitai peršokti į kalbėjimo, skaitymo, minčių generavimo režimą. Kiek ji yra vertinga? Ar galima vertės kriterijų taikyti šitai būsenai? Ji tiesiog egzistuoja, mes jei galime leisti būti arba užgožti ją kažkuo kitu. Ar galima apie ją dar kažką tai pasakyti? Ko gero ne. Ji nėra nei potencialas, nei negatyvas. Tiesiog atskleista tuštuma ir džiaugsmas dėl to.

132. UPPHILOSOPHY

The main principles:

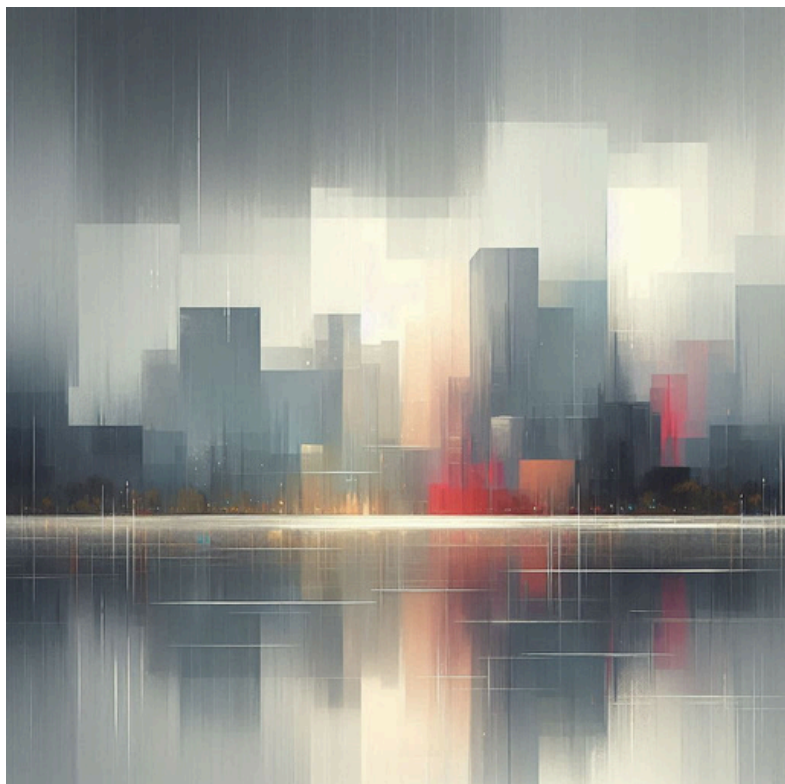
1. Upphilosophy is a direction of philosophy that analyzes how we analyze our thinking.
2. The flow of conscious and unconscious thoughts is an object that is being observed and it influences (or does not) our feelings or behavior.
3. The main upphilosophist's task is to observe the process of thoughts observation.
4. The upphilosophist decides what thoughts can or cannot influence his/her emotions and behavior while observing the observation of his/her thoughts.
5. The upphilosophist has four response options:
 - 5.1 Allow all emerging thoughts to influence his/her emotions and behavior;
 - 5.2 Allow only spontaneous thoughts to influence his/her emotions and behavior;
 - 5.3 Actively select thoughts that will influence his/her emotions and behavior;
 - 5.4 Do not allow any thoughts to influence his/her emotions and behavior except for one: "I will not let thoughts influence my emotions and behavior."
6. The upphilosophist does not create concepts; he/she selects them from those which appear in his/her conscious and subconscious mind.
7. The upphilosophist develops and refines the emerged concepts by directing his/her creative observation and observational observation towards them.
8. The upphilosophist develops and refines concepts through two processes: creative observation and observational observation.
9. Creative observation analyzes and synthesizes emerging thoughts and concepts.
10. Observational observation integrates concepts into the existing system of concepts.
11. The upphilosophist can choose any scenario of life: rational, emotional, action, and so forth.

132. UPFILOSOFIJA

Pagrindiniai principai:

1. Upfilosofija tai tokia filosofijos kryptis, kuri analizuoja kaip mes analizuojame savo mąstymą.
2. Sąmoningų ir neįsąmonintų minčių tekėjimas, tai yra tikrai objektas, kuris yra stebimas, bet (ne)įtakuoja mūsų jausmų ir elgesio.
3. Pagrindinė upfilosofo užduotis stebėti minčių stebėjimo procesą.
4. Upfilosofas stebėdamas savo minčių stebėjimą, priima sprendimą kokioms mintims leisti (ne)įtakoti savo emocijas ir elgesį.
5. Upfilosofas turi 4 reagavimo pasirinkimo variantus:
 - 5.1 Leisti visoms atsirandančioms mintims įtakoti emocijas ir elgesį.
 - 5.2 Leisti tik tam tikroms mintims įtakoti, kurios atsiranda savaime.
 - 5.3 Aktyviai pasirinkti mintis kurioms leisti įtakoti.
 - 5.4 Neleisti jokioms mintims įtakoti, išskyrus vienai „Neleisiu įtakoti mintims savo emocijų ir elgesio“.
6. Upfilosofas nekuria konceptų, jis tik atsirenka iš tų, kurios atsiranda jo sąmonėje ar pasąmonėje.
7. Upfilosofas atsiradusius konceptus vysto ir tobulina nukreipdamas į juos savo kuriančiu stebėjimu ir stebėjimo stebėjimą.
8. Upfilosofas konceptą vysto ir tobulina dviem procesais: kuriančiu stebėjimu ir stebinčiu stebėjimu.
9. Kuriantis stebėjimas analizuoja ir sintetina atsirandančias mintis ir konceptus.
10. Stebintis stebėjimas integruoja konceptus į jau esamą konceptų sistemą.
11. Upfilosofas gali rinktis bet kokius gyvenimo scenarijus: racionalius, emocionalių, veiksminius ir t. t.

133. MANIFESTO OF ACTION REALISM

The main principles:

1. We don't feel happy if we don't realize our desires.
2. The first step is to separate real desires from intentions. Intentions do not give energy to actions, but only a desire creates a potential opportunity for action. As a result, we do not realize our intentions, and we experience a sense of happiness in fulfilling our desires.
3. Separate your desires from other people's desires. If you live according to the desires of others, you will not feel happiness; only the realization of personal desire gives you happiness.
4. Desires are realized through actions. An active action creates joy in a physiological, biochemical, intellectual compound.
5. An action does not need an ideological justification, an explanation; it is just a pleasure to do it.
6. Effective action requires skills and habits.
7. Habits are our life. If habits do not satisfy our desires and do not help us realize them, we need to give up those habits and form new ones.
8. Habits can only be replaced by new habits through knowledge and skills.
9. A habit is an action that is repeated systematically to achieve certain goals or solve problems.
10. Imitation habits that do not help achieve goals need to be eliminated, although in the past they may have been very helpful.

133. VEIKSMO REALIZMO MANIFESTAS

Pagrindiniai principai:

1. Mes nesijaučiame laimingi, jei nerealizuojame savo norų.
2. Pirmame etape reikia atskirti tikrus norus nuo ketinimų. Ketinimai neduoda energijos veiksmui, o tiktai noras sukuria potencialią veiksmo galimybę. Dėl to ketinimų mes neįgyvendinam, o norus įgyvendindami patiriame laimės jausmą.
3. Atskirk savo norus nuo kitų norų. Jei gyveni pagal kitų norus, tai laimės nepajusi; tik asmeninio noro realizavimas suteikia laimę.
4. Norai realizuojami per veiksmą. Aktyvus veiksmas ir sukuria džiaugsmą fiziologiniame, biocheminiame, intelektualiniame junginyje.
5. Veiksmui nereikia ideologinio pagrindimo, paaiškinimo sau pačiam, tiesiog malonu tai atlikti.
6. Norint, kad veiksmas būtų efektyvus reikia įgūdžių ir įpročių.
7. Įpročiai tai ir yra mūsų gyvenimas. Kokie įpročiai toks ir mūsų gyvenimas. Jeigu įpročiai nepatenkina mūsų norų ir nepadedą mums jų realizuoti, reikia atsisakyti tų įpročių ir formuoti naujus.
8. Įpročius galima pakeisti tik tai naujais įpročiais per žinojimą, mokėjimą ir įgūdžio stadijas.
9. Įprotis yra veiksmas, kuris kartojamas sistemingai norint pasiekti tam tikrų tikslų arba išspręsti problemas.
10. Imitaciniai įpročiai, kurie nepadedą pasiekti tikslų, išspręsti problemų turi būti pašalinami kaip nereikalingi, nors anksčiau galbūt jie buvo labai naudingi.

CHAPTER 6

SOCIAL PHILOSOPHY

134. BRANDISM

It is a philosophical concept that states that there is no need to create a concept at all; one has to create a concentrate of separate phrases, words, images, sounds, and so on. The components of a concentrate may not have any semantic relationship to each other. They can arise based on the principle of associations. Brandism is created through the creation of symbols. These symbols are:

1. Images
2. Touches
3. Phrases
4. Metaphors
5. Highlighted facts
6. Feedback
7. Personal and other emotions

Symbols are ambiguous.

6 SKYRIUS

SOCIALINĖ FILOSOFIJA

134. BRENDIZMAS

Tai filosofinė koncepcija teigianti, kad iš viso nereikia kurti koncepcijos, turi sukurti atskirų frazių, žodžių, vaizdinių, garsų ir t. t. koncentratą. Koncentrato sudėtinės dalys gali tarpusavyje neturėti jokių semantinių ryšių. Jie gali atsirasti asociacijų principu. Brendizmas kuriamas per simbolių kūrimą. Simboliai yra:

1. Vaizdai
2. Lietimai
3. Frazės
4. Metaforos
5. Akcentuoti faktai
6. Atsiliepimai
7. Asmeninės ir kitų emocijos

Simboliai yra daugiareikšmiai.

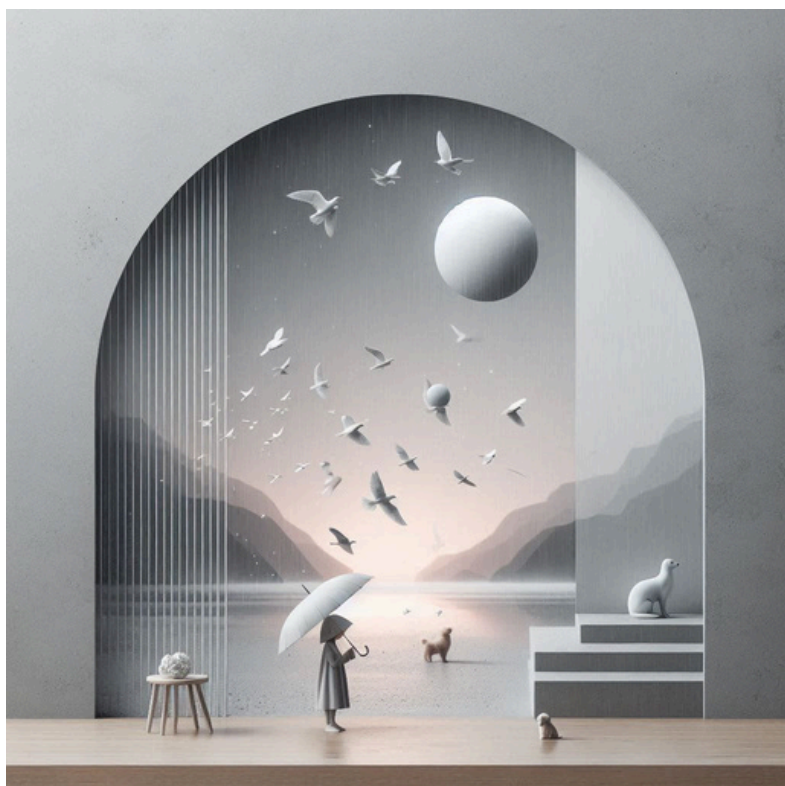
135. NATURAL IMPLANTS

Nowadays a new phenomenon is emerging in the modern city. This phenomenon can be called natural implants. What does it mean? This is the return of the wild nature to the city. This phenomenon results from a variety of reasons, for example, the lack of funds for the management of parks and green spaces in some cities leading to the declaration of a new concept stating that overgrown parks are beautiful (as in the case of Denmark). Another reason is the decrease of people activity during the COVID-19 pandemic. However, the main reason, in my opinion, is the failure of primary and secondary urban deindustrialization. Not all buildings and places where factories used to be were replaced with service or cultural centers. The vast majority of them remain simply unused. Such places are occupied by wild nature, thus creating natural implants in the urban area. Natural implants are, from the ecologists' point of view, a welcome phenomenon. However, for urban infrastructure, urban attractiveness, urban marketing, this is an anti-advertising phenomenon that makes the city unattractive, but at the same time it demonstrates the failure of previous investments such as built and non-functioning sports clubs, bowling alleys, business centers and even churches. I deliberately gave the example of sports clubs and bowling alleys because, in postmodern society, not only the industrial zones are closing, but also the entertainment centers that have been built in them. Deindustrialization can fail twice: when we lose jobs in manufacturing and then when creating service-oriented businesses in them. Therefore, natural implants are symptoms of a depressed city or its district. What could be done in order to prevent this? I believe that this question does not allow the administrations of many European cities sleep peacefully.

135. GAMTINIAI IMPLANTAI

Šiuolaikiniame mieste atsiranda naujas reiškiny, kurį galėtume pavadinti gamtiniai implantai. Kas tai yra? Tai yra „laukinės gamtos“ sugrįžimas į miestą. Šis reiškiny atsiranda dėl įvairių priežasčių, pvz., Danijoje kai kuriuose miestuose trūksta lėšų parkų ir želdinių tvarkymui, todėl paskelbiama nauja koncepcija, kurioje teigiama, kad apžėlę, netvarkyti parkai yra gražu. Kita priežastis – sumažėjęs žmonių aktyvumas covid-19 viruso pandemijos metu. Pagrindinė priežastis, manyčiau, yra nesėkminga pirminė ir antrinė miestų deindustrializacija. Ne visuose pastatuose ir vietose, kur buvo anksčiau gamyklos, steigiami paslaugų ar kultūros centrai. Didžioji daugumą jų lieka tiesiog nepanaudoti. Tas vietas okupuoja „laukinė gamta“, taip sukurdamą gamtos implantus miesto teritorijoje. Gamtos implantai, ekologų požiūriu, yra lyg tai ir sveikintinas reiškiny. Tačiau miesto infrastruktūrai, miesto patrauklumui, miesto rinkodarai tai yra antireklaminis reiškiny, kuris miestą padaro nepatraukliu, o tuo labiau akivaizdžiai demonstruoja prieš tai buvusių investicijų nesėkmę, pvz., pastatyti ir neveikiantys sporto klubai, burlingai, įmonės ir net bažnyčios. Tikslingai pateikiau sporto klubų ir burlingo pavyzdį todėl, kad postmodernioje visuomenėje ne tik užsidaro industrinės zonos, bet ir pramogų centrai, kurie buvo jose sukurti. Deindustrializacija gali būti nesėkminga du kartus, kada prarandame darbo vietas gamyboje, o po to juose steigiant į paslaugas orientuotas įmones. Todėl gamtiniai implantai yra depresyvaus miesto arba jo rajono simptomai. Ką reikia daryti, kad to nebūtų? Manau, šis klausimas neleidžia ramiai užmigti daugelio Europos miestų administracijoms.

136. CREATIVE AUTOMATON

The concept is based on Deleuze and Guattari's (2007, 2010) concept of desiring-machine. It can be said that we are not passive external users, but we creatively recreate it by using creative technology. Deleuze and Guattari were wrong in claiming that the experiment was first followed by creative selection. Creative machines make life different, first by choosing creative technology and then creating reality. There is no place for the experiment. There is a probabilistic or fully predictable expected outcome. Therefore, a person cannot be called a machine; it is an automaton that creates new concepts, objects, phenomena in automatic mode.

136. KŪRYBINIAI AUTOMATAI

Vystant G. Deleuze ir F. Guattari teoriją apie Geismų mašinas, galima sakyti, kad mes nesame pasyvūs išorės vartotojai, mes kūrybiškai ją perkuriame, bet ne kaip sakė G. Deleuze ir F. Guattari, ne eksperimentuodami, bet naudodami kūrybines technologijas. G. Deleuze ir F. Guattari buvo neteisūs teigdami, kad pirmiau eksperimentas, o po to kūrybinė atranka. Kūrybiniai automatai gyvenimą kurią kitaip, pirmiausiai pasirenka kūrybinę technologiją, o po to sukuria realybę. Eksperimentui vietos nėra. Yra tikimybiniai arba pilnai numatomas laukiamas rezultatas. Todėl negalima žmogaus vadinti mašina – jis yra automatas, automatiniu režimu kuriantis naujas koncepcijas, daiktus, reiškinius.

137. MULTI-SOCIALITY

Multi-sociality is a person's ability not to adapt to different societies and cultures, but to actually be in several at the same time. Multi-sociality is not an imitation, but a resistance, a presence here and now in various societies, belief in their ideal, in the certainty of meanings, even though they may be contradictory to each other. It is the ability to be atypical of the "enemy." For a multi-social personality, it makes no difference whether to live between "own" or "enemies". He/she feels no resistance to any sociality, he/she is in them all at once. For example, he/she is both a Christian and a Muslim at the same time. At the same time, he/she is a fascist and an anti-fascist, and so on.

137. MULTISOCIALUMAS

Multisocialumas tai žmogaus gebėjimas ne prisitaikyti įvairiuose sociumuose ir kultūrose, o iš tikrųjų vienu metu būti keliuose jų. Multisocialumas tai ne imitacija, o rezistencija, buvimas čia ir dabar įvairiuose sociumuose. Tikėjimas jų idealu, prasmių tikrumu, nors jie gali būti vienas kitam prieštaringi. Tai yra gebėjimas būti netipišku „priešo“ atžvilgiu. Multisocialiai asmenybei nėra skirtumo ar gyventi tarp „savų“ ar tarp „priešų“. Jis nejaučia jokio pasipriešinimo jokiam sociumui, jis yra juose visuose vienu metu. Pvz., jis tuo pačiu metu ir krikščionis, ir musulmonas. Tuo pačiu metu jis yra fašistas ir antifašistas ir t. t.

138. MULTI-AUTONOMY

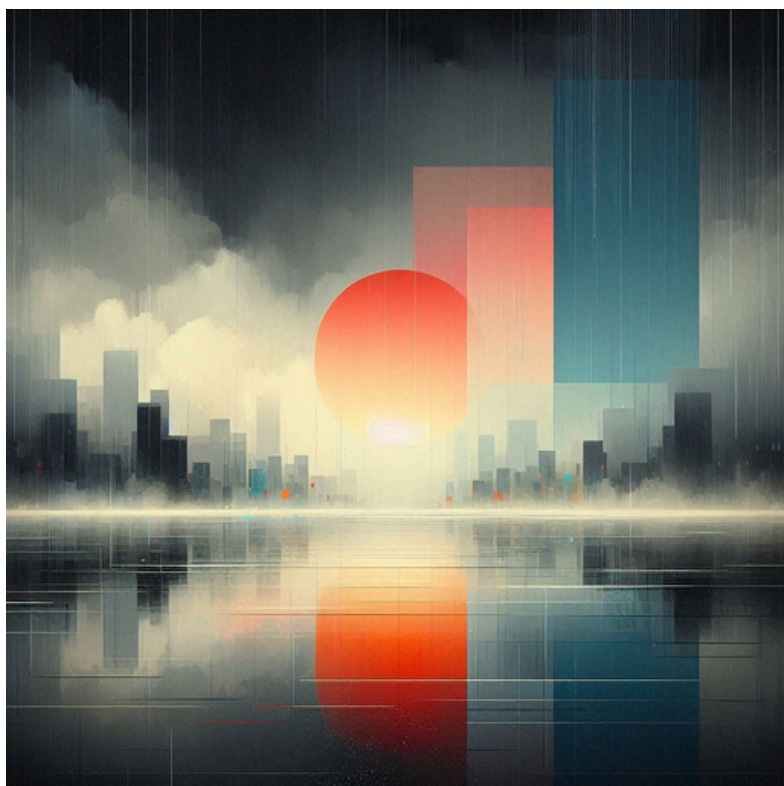
The main principles:

1. People who want to become multi-autonomous must first destroy or displace local cultures.
2. The chosen main culture must become multi-autonomous, i.e. independent of the influence of other cultures.
3. Multi-autonomous culture enshrines its characteristic lifestyle, right, rhythm, and so on.
4. A multi-autonomous culture is aggressive towards other cultures and subcultures, in other words, trying to destroy them.
5. Every subject of a multi-autonomous culture must indoctrinate itself, not just obey a multi-autonomous culture.
6. Multi-autonomous culture creates its own plans, hordes, states, and so on which may deliberately not give in and be autonomous in relation to other cultures.
7. Multi-autonomous culture is a mechanism of coercion aimed at creating fake human communities.

138. MULTIAUTONOMIJOS

Pagrindiniai principai:

1. Žmonės, kurie nori tapti multiautonomiškais, pirmiausia turi sunaikinti arba išstumti į periferiją vietinės kultūros.
2. Pasirinkta pagrindinė kultūra turi tapti multiautonominė, t. y. nepriklausoma nuo kitų kultūrų įtakos.
3. Multiautonominė kultūra įtvirtina jai būdingą gyvenimo stilių, teisę, ritmą ir t. t.
4. Multiautonominė kultūra yra agresyvi kitų kultūrų ir subkultūrų atžvilgiu, kitaip sakant, stengiasi jas sunaikinti.
5. Kiekvienas multiautonominės kultūros subjektas privalo save indoktrinuoti, o ne tik paklusti multiautonominei kultūrai.
6. Multiautonominė kultūra kuria savo klanus, ordas, valstybes, ir t. t. kurios gali sąmoningai nepasiduoti ir būti autonomiškos kitų kultūrų atžvilgiu.
7. Multiautonominė kultūra yra prievartos mechanizmas, kurios tikslas sukurti netikras žmonių bendruomenes.

139. MULTI-SPATIALITY

1. National and global projects are a never-ending struggle. This national counter-revolution is temporary; sometime later we will return to globalism because there are global interests. It is possible that part of the Muslim world, for example, will find it difficult to integrate into the global project due to fundamental cultural differences, which means that there will always be a contradiction in trying to impose a national Muslim cultural project on Europe. Multiculturalism is already well known; multi-familyism and multi-sociality are less well-known.

2. Multi-spatiality means that there may be sufficiently isolated multi-spaces in one territory, which have their own exclusive laws, communication cultures, norms in public space, such as Chinese areas in America, densely populated Muslim areas in Europe, where bars and cafes are not allowed to sell alcoholic beverages.

3. By seizing territory, small communities create their own society that is strongly integrated on the inside and minimal on the outside. Such physical non-violent seizure of the territory redeems the territory by leasing it, creating a medium that becomes unacceptable to people who think differently, and they are simply pushed out. If a community is not integrated into society, it can transfer its cultural stereotypes to the occupied space and function as a state within a state, maintaining external relations with the autonomy rights of another part of the city, as a separate state.

139. MULTIERDVIŠKUMAS

1. Nacionalinis ir globalus projektai yra nesibaigianti kova. Ši nacionalinė kontrrevoliucija yra laikina, po kažkiek laiko grįšime prie globalizmo, nes egzistuoja globalūs interesai, bet neužmirškime, kad globalus projektas t. y. europinės kultūros projektas ir gali būti, kad dalis pvz., musulmoniško pasaulio dėl esminių kultūrinių skirtumų sunkiai integruosis į globalų projektą, o tai reiškia, kad egzistuos visada priešprieša, kuri pasireiškė tuo, kad nacionalinį kultūrinį musulmonišką projektą bus bandoma primesti Europai naudojantis europietiška retorika. Jau gerai žinoma multikultūralizmo, mažiau žinoma multišeimizmo ir multisocialumo.

2. Multierdviškumas tai reiškia, kad vienoje teritorijoje gali egzistuoti multierdvės, pakankamai izoliuotos, kurios turi savo išskirtinius įstatymus, teismų praktiką, bendravimo kultūros, elgesio normas viešojoje erdvėje, tokiais pavyzdžiais galėtų būti kintiečių rajonai Amerikoje, Europoje tankiai apgyvendinti musulmonų rajonai, kur jau bandoma uždrausti barus bei kavines, kuriose parduodami alkoholiniai gėrimai.

3. Mažos bendruomenės užgrobdamos teritoriją sukuria savo sociumą, kuris viduje yra stipriai integruotas, o išorėje minimaliai. Toks teritorijos fizinis neprievartinis užgrobimas išperka teritoriją išnuomojant ją, sukuria terpę, kuri tampa nepriimtina kitaip mąstantiems žmonėms ir jie tiesiog išstumiami. Jeigu bendruomenė yra neintegruota į sociumą, ji gali pernešti savo kultūrinius stereotipus į užimtą erdvę ir funkcionuoti kaip valstybė valstybėje, palaikydami išorinius ryšius su kita miesto, šalies dalimi, kaip atskira valstybė, autonomijos teisėmis.

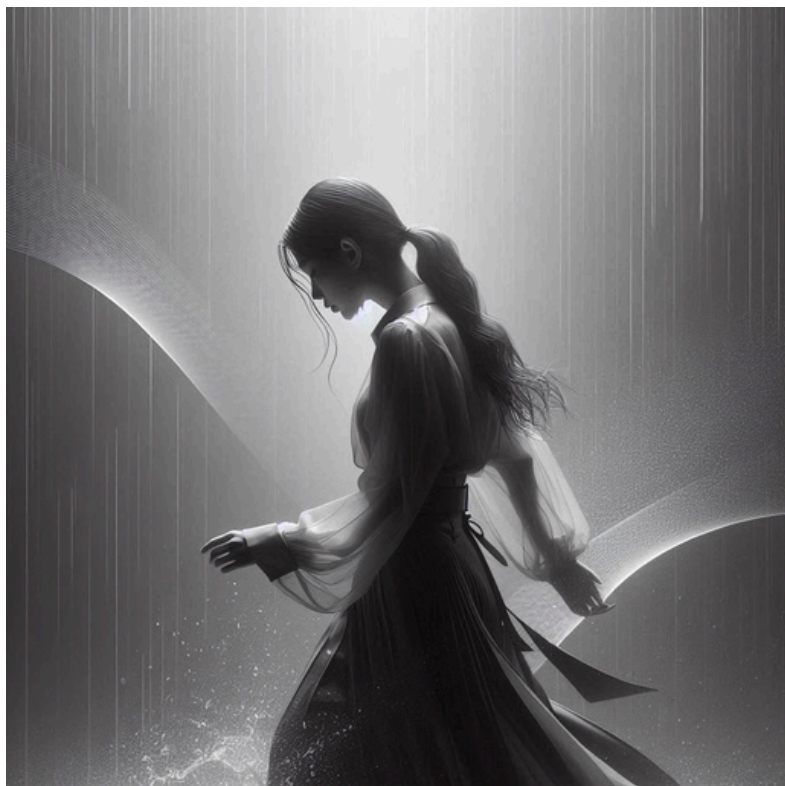
140. MULTI-FAMILISM

The concept multi-familism is closely related to the concepts of multiculturalism and human and civil rights. I understand the multiculturalism as a tolerance towards different cultures, different types of family, and different social practices. It is known that some countries have polyandry as the dominant form of family life (marriage including a woman and 2 or more men at the same time). For example, it is still practiced in Nepal, Africa, and various Polynesian communities. Some countries, such as Saudi Arabia, Kuwait, Papua Guinea, etc., practice polygyny (marriage of a man with several women). Some countries practice same-sex marriage, for example, Spain, Sweden, and so forth. As you can notice, socio-cultural practices of a family can be very different and are defined by national legislation, subordinate legislation, citizen rights, traditions, etc., but, in a way, it is against to human rights. For example, the Declaration of the Rights of Man and of the Citizen (1789) proclaimed that "men are born and remain free and equal in rights". However, if a citizen of one country immigrates to another country having different legal and civil norms, for example, polygyny and polyandry are forbidden in the country, human rights are restricted. For example, if a citizen of Nepal having 3 husbands and children moves to any country in Europe, she will have problems while assessing a citizenship. As far as I know, all European countries forbid polyandry. This immigrant would not get the citizenship; as a result, she would become a homo sacer (Agamben, 2016). Some hypothetical solutions for the situation on the state level could be the following: 1) to give a refugee status, a right to live, and economical rights, but not give a citizenship or to get divorced from 2 husbands and only then to grant a citizenship on the basis of the procedure. These suggestions are hypothetical, thus, there can be even more variants. While following the present laws of a specific state of the European Union, the discussed immigrant's rights would be restricted in any case. In order to solve this problem, countries have to implement multi-familism legislation. Therefore, multi-familism - is an attitude that seeks to recognize all types of a family as an irrevocable human right which cannot be restricted by any citizen or laws. It is necessary to follow the right proclaimed in the Declaration of the Rights of Man and of the Citizen (1789): "Liberty is the power belonging to man to do everything that does not harm the rights of another".

140. MULTIŠEIMIZMAS

Multišeimizmo sąvoka tampriai surišta su multikultūralizmo, žmogaus ir piliečių teisių sąvokomis. Multikultūralizmą aš suvoku kaip toleravimą įvairių kultūrinių praktikų socialiniame gyvenime, tame tarpe ir šeimos tipų. Kaip visi gerai žinome, yra įvairūs šeimos tipai kai kuriose šalyse yra poliandrija (daug vyrų, sutuoktinių), pvz., Nepale, Afrikos, Polinezijos įvairiose bendruomenėse, taip ir poliginija (daug moterų, sutuoktinių), Saudo Arabijoje, Kuveite, Papua Gvinėjoje ir t. t., tos pačios lyties santuokos pvz., Ispanijoje, Švedijoje ir t. t. Kaip matome šeimos socialinės kultūrinės praktikos yra labai skirtingos ir apibrėžiamos piliečių teisėmis, šalių įstatymais, poįstatymiais aktais, tradicijomis ir t. t., bet tai iš dalies prieštarauja žmogaus teisėms. Pvz., 1789 m. priimta Prancūzijos žmogaus ir piliečio teisių deklaracija skelbia, kad žmonės gimsta laisvi ir lygiateisiai ir tokiais išlieka. Bet jeigu vienos šalies pilietis emigruoja į kitą šalį, kurioje yra kitokios teisinės ir pilietinės normos, pvz., uždrausti poligininės ir poliandrinės santuokos, žmogaus teisės yra apribojamos, pvz., Saudo Arabijos gyventojas, kuris yra vedęs 3 žmonas, turi vaikų, persikėlęs gyventi į bet kurią Europos šalį susidurtų su problema gauti pilietybę. Nes pagal didžiosios daugumos Europos šalių įstatymų poliginija yra uždrausta. Netapdamas piliečiu jis tampa Homo sacer, G. Agamben, (2016). Aišku, kažkokioje šalyje jam gali pasiūlyti kompromisinį variantą - gauti teisę gyventi, bet niekada netapti piliečiu, arba atsisakyti savo dviejų žmonių ir gyventi su viena. tai ką aš sakau, aš suprantu, kad tai yra labai sunkiai įtikėtinas variantas, bet koku atveju jo kaip piliečio, arba žmogaus teisės būtų apribotos. Kad radikalčiai išspręsti šią problemą aš siūlyčiau įgyvendinti teisės aktuose multišeimizmo idėją, kaip ir multikultūralizmą. Tokiu būdu multišeimizmas- tai požiūrių visuma, siekianti pripažinti visus šeimos variantus neatšaukiama žmogaus teise, kurios negali apriboti jokios valstybės piliečio teisės, įstatymai, net jeigu tai yra tos valstybės tautos valia. Reikia vadovautis žmogaus ir piliečių teisių deklaracijos teze: „Laisvės esmė - daryti viską, kas nekenkia kitam“.

141. POST-NATIONALISM

Post-nationalism is one of the strongest ideologies that exists today. Nationalism exists for over 200 years. Communist, fascist ideas have almost disappeared. Traditional, liberal values have become difficult to spread, yet nationalism remains powerful.

In today's world, post-nationalist movements are emerging against globalism. Why do they occur?

a) Primarily because national businesses are beginning to feel threatened by global business.

b) Representatives of local culture and heads of institutions oppose global culture.

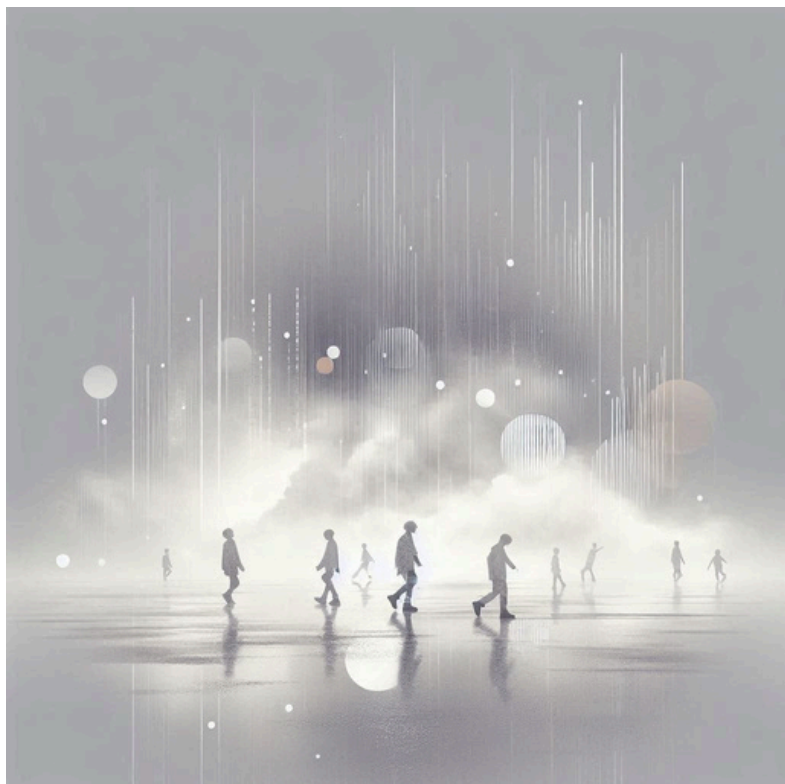
c) Nationalism and the Nazis only emerged when it became commercially viable to print books in the national languages because, because in the beginning, books were mainly printed only in Latin. When the Gutenberg machine was created, there was a capitalist interest in expanding the readership, as in Europe at that time only 10% of the people were literate and their written language was Latin. In order to expand the market for realizable books, the Bible was first sold, and later other books were sold in national languages. For this purpose, the grammar of local languages was invented, for example, the grammar of the Lithuanian language took over many of the grammar of the Czech language.

141. POSTNACIONALIZMAS

Postnacionalizmas – viena iš stipriausių šiuo metu egzistuojančių ideologijų. Jau virš 200 m per tą laiką išnyko fašizmas, komunizmas, liberalizmas tapo abejotinas, o nacionalizmas išlieka stiprus.

Dabartiniame pasaulyje prieš globalizmą sukykla postnacionalistiniai judėjimai. Kodėl jie atsiranda?

- a) Pirmiausia dėl to, kad nacionalinis verslas pradeda jausti pavojų iš globalaus verslo pusės.
- b) Vietinės kultūros atstovai ir institucijų vadovai priešinasi globaliai kultūrai.
- c) Nacionalizmas ir naciai atsirado tik tada, kada komerciškai pradėjo apsimokėti spausdinti knygas nacionalinėmis kalbomis, todėl kad pradžioje knygos pagrinde buvo spausdinamos tik lotynų kalboje. Atsiradus Gutenbergo mašinai atsirado kapitalistinis interesas plėsti skaitytojų ratą, nes Europoje tuo laiku tik 10 proc. žmonių buvo raštingi ir jų rašto kalba buvo lotynų. Kad praplėsti realizuojamų knygų rinką, pradžioje Biblija, o po to ir kitos knygos buvo pardėta spausdinti nacionalinėmis kalbomis. Tam buvo sugalvota vietinių kalbų gramatika, pvz., lietuvių kalbos gramatika perėmė daug čekų kalbos gramatikos – š, ž.

142. POST-CLONISM

The concept states that the main goal of humanity is to reproduce and survive. If we look at humanity in a broad sense, only:

1. Genes;
2. Memes;
3. Animals must reproduce and survive.

The desire to “clone” your genes, thoughts, values is the main way to maintain your biological and political population. It is not enough to “produce” an idea or gene, it needs to survive, spread and dominate. There are two ways to do this:

1. To clone constantly;
2. To clone constantly and throw them out and watch what will survive, but this approach is closer to neo-evolutionism.

Post-clonism states, let's create viable ideas and genes. Let's clone them and do our best to make them survive and start dominating. Let's not wait for them to survive on their own, but let's strengthen them.

When thinking about the processes taking place in society, the period of human maturation creates favorable conditions for the emergence of post-clonism. The longer a child is cared for by parents, educated, the more likely he/she is to better adapt to the surrounding environment. Post-clonism requires as much attention as possible, for example, for the dissemination of memes as well as for their reasoned reinforcement. Undistributed memes and their weak critical analysis disappear.

142. POSTKLONIZMAS

Sąvoka teigia, kad žmonijos pagrindinis tikslas yra daugintis ir išgyventi. Jeigu žmonių suprasti plačiąja prasme, tai daugintis ir išgyventi turi:

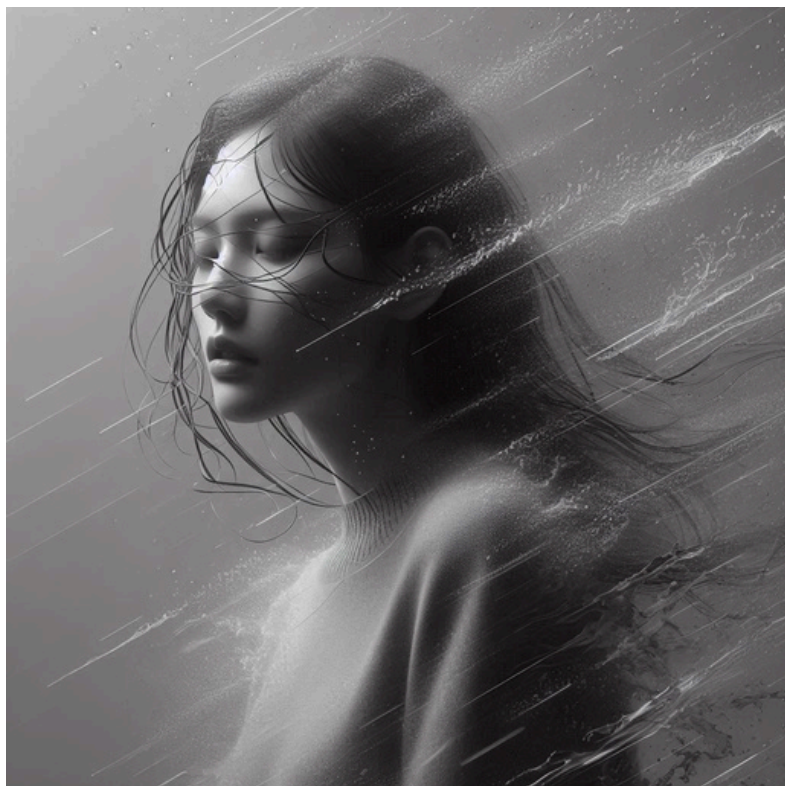
1. Genai;
2. Memai;
3. Gyvūnai.

Noras „klonuoti“ savo genus, mintis, vertybes yra pagrindinis būdas išlaikyti savo biologinę ir politinę populiaciją. Neužtenka tik „pagaminti“ idėjų arba genų, reikia, kad ji išgyventų, paplistų ir dominuotų. Tai daryti galima dviem būdais:

1. Pastoviai klonuoti;
2. Pastoviai daug variantų išmesti ir žiūrėti kurie išgyvens, bet šis požiūris labiau artimas neoevoliucionizmui.

Postklonizmas skelbia: kurkime gyvybingas idėjas ir genus. Klonuokime juos ir viską darykime, kad jie išgyventų ir pradėtų dominuoti. Nelaukime kol jie patys išgyvens, bet juos sustiprinkime.

Mąstant apie visuomenėje vykstančius procesus postklonizmui pasireikšti palankias sąlygas sukuria žmogaus brendimo laikotarpis. Kuo ilgiau vaikas yra prižiūrimas tėvų, auklėjamas, mokomas, tuo daugiau šansų, kad jis geriau adaptuosis prie supančios aplinkos. Postklonizmas reikalauja skirti kuo daugiau dėmesio, pvz., memų sklaidai tiek jų argumentuotam sustiprinimui. Neplatinami memai ir silpna jų kritinė analizė išnyksta.

143. POST-SOCIAL PHILOSOPHY

Post-social philosophy studies how new social groups form, how crowds think and act, and whether collective consciousness exists. Crowds may unite temporarily around events such as celebrations or protests, creating a short-lived sense of togetherness that later disappears (e.g., the Baltic Way). Crowds can be homogeneous or heterogeneous, and their behaviour depends on situations and internal motivations. Ordinary individuals may act brutally or heroically in a crowd but return to normal behaviour afterward.

Emotions spread easily in crowds due to anonymity, imitation, and psychological contagion, which explains riots and mass movements. Intelligence often weakens when shared values are threatened, while individual thinking works better for complex tasks. A collective mind may be powerful but does not necessarily make rational decisions; louder or more aggressive voices often dominate.

Crowd behaviour raises questions about subconscious influence, responsibility, and free will. Rather than being controlled, individuals may simply act on impulses already within them. Crowds can change people's attitudes temporarily, which is why leadership and positive influence matter. Ultimately, people cannot be forced to believe or act against their own inner motives.

143. POSTSOCIALINĖ FILOSOFIJA

Postsocialinė filosofija tyrinėja, kaip formuojasi naujos socialinės grupės, kaip mąsto ir elgiasi minios ir ar egzistuoja kolektyvinė sąmonė. Minios gali laikinai susivienyti tokių įvykių, kaip šventės ar protestai, metu, sukurdamos trumpalaikį bendrumo jausmą, kuris vėliau išnyksta (pvz., Baltijos kelias). Minios gali būti homogeniškos arba heterogeniškos, o jų elgesys priklauso nuo situacijų ir vidinių motyvų. Paprasti individai minioje gali elgtis brutaliai arba didvyriškai, bet po to grįžti prie įprasto elgesio.

Emocijos minioje lengvai plinta dėl anonimiškumo, mėgdžiojimo ir psichologinio užkrato, o tai paaiškina riaušes ir masinius judėjimus. Intelektas dažnai susilpnėja, kai kyla grėsmė bendroms vertybėms, o individualus mąstymas geriau veikia atliekant sudėtingas užduotis. Kolektyvinis protas gali būti galingas, bet nebūtinai priima racionalius sprendimus; dažnai dominuoja garsesni ar agresyvesni balsai.

Minios elgesys kelia klausimų apie pasąmoninę įtaką, atsakomybę ir laisvą valią. Užuot buvę kontroliuojami, individai gali tiesiog veikti vadovaudamiesi jau juose esančiais impulsais. Minios gali laikinai pakeisti žmonių požiūrį, todėl svarbi lyderystė ir teigiama įtaka. Galiausiai žmonių negalima priversti tikėti ar elgtis prieš savo vidinius motyvus.

144. NEW ARCHAIC SOCIETY

New Archaic Society describes a return to archaic patterns of thinking and social organisation. Traditional values regain power, alongside a strong need for security, clear hierarchy, and simple explanations of reality. Society increasingly relies on myths, rituals, promises, and binary thinking that divides the world into good and evil.

People seek equality through conformity, and those who differ are often not tolerated. There is a growing desire to belong to groups, driven by insecurity, which strengthens nationalism. Political heroism replaces rational leadership, and sacrifice for a "better future" becomes more valued than personal benefit.

The past is idealised, while integration weakens as groups develop parallel communities instead of adapting to shared social structures. These tendencies suggest that modern society has already shifted into a New Archaic phase.

144. NAUJOJI ARCHAIŠKOJI VISUOMENĖ

Naujoji archajiška visuomenė apibūdina grįžimą prie archajiškų mąstymo ir socialinės organizacijos modelių. Tradicinės vertybės atgauna galią kartu su stipriu saugumu, aiškios hierarchijos ir paprastų realybės paaiškinimų poreikiu. Visuomenė vis labiau remiasi mitais, ritualais, pažadais ir binariu mąstymu, kuris pasaulį dalija į gėrį ir blogį.

Žmonės siekia lygybės per konformizmą, o tie, kurie skiriasi, dažnai nėra toleruojami. Didėja noras priklausyti grupėms, kurį skatina nesaugumas, o tai stiprina nacionalizmą. Politinis didvyriškumas pakeičia racionalų vadovavimą, o auka dėl „geresnės ateities“ tampa labiau vertinama nei asmeninė nauda.

Praeitis idealizuojama, o integracija silpnėja, nes grupės kuria lygiagrečias bendruomenes, užuot prisitaikiusios prie bendrų socialinių struktūrų. Šios tendencijos rodo, kad šiuolaikinė visuomenė jau perėjo į Naujosios archajiškos fazę.

145. AUTOCRATIC DEMOCRACY

The main principles:

1. It is a form of leadership that mimics democracy but makes decisions in an autocratic way.
2. Democratic procedures remain, but opinions and decisions are imposed in an autocratic manner.
3. Autocratic democracy uses various means of manipulating people's consciousness. The process is democratic.
4. Autocracy manifests itself through the limitation of ideas by rejecting inappropriate manipulations during discussions, reviewing decisions, and leaving only those that would be appropriate in any case.

145. AUTOKRATINĖ DEMOKRATIJA

Pagrindiniai principai:

1. Tai yra tokia vadovavimo forma, kurios metu yra imituojama demokratija, tačiau sprendimai priiminėjami autokratiiniu būdu.
2. Demokratinės procedūros išlieka, bet nuomonės ir sprendimai primetami autokratiiniu būdu.
3. Autokratinė demokratija naudojami įvairiomis žmonių sąmonės manipuliavimo priemonėmis. Procesas yra demokratiškas.
4. Autokratiškumas pasireiškia per idėjų ribojimą atmetant netinkamas manipuliavimų diskusijų metu, peržiūrint sprendimus ir paliekant tik tuos, kurie tiktų bet kuriuo atveju.

146. POLYFAMILISM

Polyfamilism (poly - many + families) - a form of family relationships established by law; people can start several families of different types.

There are different types of a family around the world:

1. Monogamous;
2. Polygyny (multiple females);
3. Polyandry (multiple males);
4. Companionship families;
5. Group families;
6. Communal families;
7. Open families, and so forth.

The University of Frankfurt carried out experiments in order to develop new family types, for instance, a family of 2 heterosexual men, a family of 3 adults, and so on. A priori and other family types are possible as well. If animals, objects, or equipment would be given human and civil rights (I am interpreting Deleuze (1988)), then new (family) relations between things, things and people, people and animals, etc., could be developed as well. At this point, we can discuss polyfamilism in a new social context. I think that the vast majority would consider these ideas as marginal and irrelevant to the present discourse. This critical thinking is based on ideological constraints. As Althusser (2011) writes, "an ideology does not reflect reality - it creates illusions". The refugee crisis and their multiculturalism force us to think in what legal ways to deal with the family diversity in the context of biopolitics. And it is not an illusion; it is a reality which should not be ignored.

Several conclusions can be made:

1. New technologies of power, discipline and control, occur at various levels of dispositive relations.
2. Variants of a "normal" family are determined and changed by the state.

The discourse of multifamilism and polyfamilism can be formed through propaganda and while purposefully changing the number of legally acceptable family types.

146. POLIŠEIMIŠKUMAS

Polišeimizmas (poli-daug + šeimų) – tai įstatymu įtvirtinta šeimos santykių forma, t. y. galima iškart sukurti kelias ir įvairių tipų šeimas.

Pasaulyje egzistuoja įvairių šeimos tipų:

1. Monogaminė;
2. Poliginijos (daug žmonių);
3. Poliandrijos (daug vyrų);
4. Draugų, dalininkų šeima (companioship family);
5. Grupinės šeimos;
6. Komunalinės šeimos;
7. Atviros, apsikeitimų šeimos t. t.

Frankfurto universitete buvo vykdomi eksperimentai sukurti naujų tipų šeimų: dviejų heteroseksualių vyrų; trijų suaugusiųjų žmonių šeima, vienas iš jų vaidina vaiką ir t. t. Galimi apriori ir kiti šeimos tipai. Jeigu gyvūnams, daiktams, įrengimams būtų suteikti žmogaus ir piliečio teisės (čia laisvai interpretuoju G. Deleuzą (1988)), tada galėtų atsirasti naujų (šeimos) santykių tarp daiktų, tarp daiktų ir žmogaus, žmogaus ir gyvūnų ir t. t.? Čia galima kalbėti apie polišeimizmo atsiradimą naujame socialiniame kontekste. Manau, didžiajai daugumai tokios idėjos atrodytų marginalios, neaktualios šių dienų diskursui. Šis kritinis mąstymas yra suformuotas, atsižvelgiant į ideologinius apribojimus. Kaip rašo L. Althusser (2011): „ideologija neatspindi realybės, t. y. kuria iliuzijas“. Pabėgėlių krizė, jų multikultūriškumas, skatina mąstyti, kaip spręsti teisiniame, vertybiniame lygmenyse šeimos tipų įvairovės klausimus biopolitikos kontekstu. Ir tai ne iliuzija, o realybė, kurios negalime ignoruoti.

Galima daryti išvadas:

1. Disiplinos ir kontrolės naujosios galios technologijos pasireiškia įvairiuose dispozityvių santykių lygiuose.
2. „Normalios“ šeimos variantus nustato ir keičia valstybė.

Multišeimizmo ir polišeimizmo diskursą galima formuoti propaganda, kryptingai plečiant juridškai priimtinių šeimos tipų skaičių.

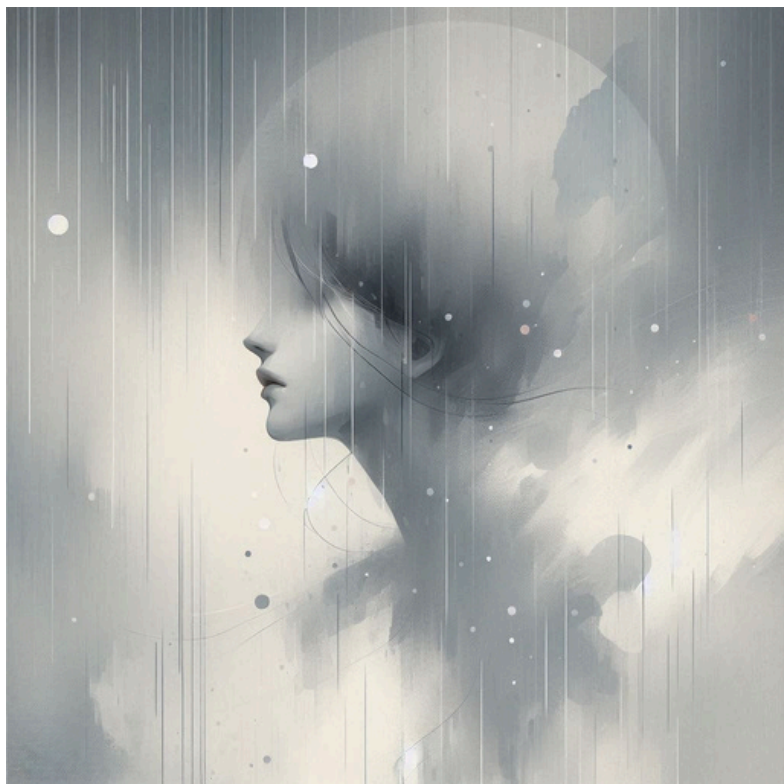

147. DEMOCRACY OF DEMOCRACY

Democracy cannot deprive itself of democratic rights, if a democratic order does that, then it is no longer a democracy. First of all, democracy cannot take away human rights. Because human rights are primary, and democracy is secondary. We are each leader and we only delegate our rights to the democratic system but don't give them. If the delegated power tries to restrict or deprive me of human rights, I can revoke it, overthrow it, cause revolution, rebellion. And here the democratic government cannot say that it is illegal for you to break the law, because the law is an agreement between free people and if agreements are unbearable, unenforceable, restrictive, they can be disregarded on the basis of primary human rights. No government can force a person to make a decision restricting his/her rights, so there can be no majority vote that will tell you to give your property because the majority has decided so. Man has the right to property and no democratic vote can take it away. A free citizen must always be ready to defend his/ her human rights, because freedom is not a gift but a win-win. No need to think that if you are right, it is up to you to have it all happen. No. Truth must be prepared to defend itself, because there is a constant struggle for a monopoly of power, truth, and justice. Not only at the legal level, but also at the political, cultural, social, etc. Don't complain if you don't fight and someone takes away your personality rights. Fight for them. No one will give them to you. On the contrary, everyone will try to take them away.

147. DEMOKRATIJOS DEMOKRATIŠKUMAS

Demokratija negali atimti demokratiškų teisių pati iš savęs, jeigu demokratinė tvarka tai padaro, tada tai jau yra ne demokratija. Pirmiausia demokratija negali atimti žmogaus teisių. Nes žmogaus teisės yra pirminės, o demokratija yra antrinė. Kiekvienas pats sau esame vadovai ir lyderiai mes tik deleguojame demokratinę santvarkai savo teises. Bet jai neatiduodame. Jei deleguota valdžia bando apriboti arba atimti iš mūsų žmogaus teises aš ją galiu atšaukti, nuversti, sukelti revoliuciją, maištą. Ir čia demokratinė valdžia negali pasakyti, kad tai yra neteisėta, kad jūs nusižengiate įstatymams, nes teisė tai yra susitarimas tarp laisvų žmonių ir jeigu susitarimai yra nepakeliami, neįvykdomi, neįvykdomi, apribojantys, jų galima nesilaikyti remiantis pirminėmis žmogaus teisėmis. Jokia valdžia negali priversti priimti žmogų jo teises apribojantį sprendimą, todėl negali įvykti daugumos balsavimas kuris pasakys, tu turi atiduoti mums savo turtą, nes dauguma taip nusprendė. Žmogus turi teisę į turtą ir negali jokie demokratiniai balsavimai to atimti. Laisvas pilietis turi būti visada pasiruošęs apginti savo žmogaus teises, nes laisvė yra ne dovanojama, o išsikovojama. Nereikia galvoti, kad jeigu jūs teisūs, tai pagal jus ir turi viskas vykti. Ne. Tiesa turi būti pasiruošusi pati save apginti, nes pastoviai vyksta kova dėl valdžios, tiesos ir teisingumo monopolio. Ne tik teisiniame lygmenyje, bet ir politiniame, kultūriniame, socialiniame ir panašiai. Nesiskųskite, jeigu nekovojate ir jūsų asmenybės teises kažkas atima. Kovokite dėl jų. Niekas jums jų nepadovanos. Atvirkščiai, visi bandys jas atimti.

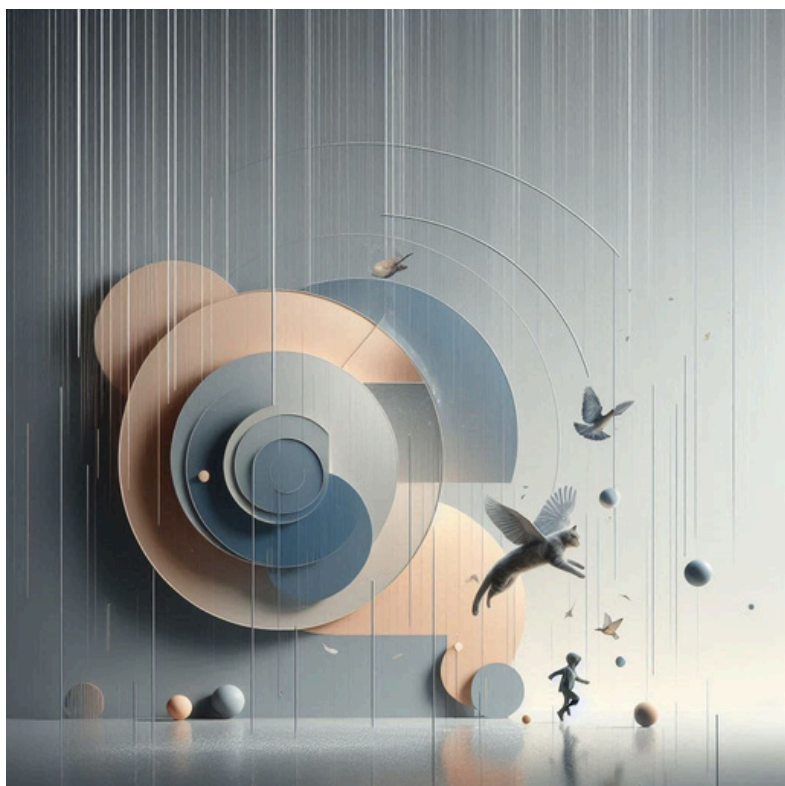

148. DEMOCRATIC TYRANT

Unlike an autocratic democrat, he/she does not hear or listen to other opinions, but immediately imposes and shapes them, and uses various coercive mechanisms against those who do not agree or are disobedient. He/she demonstrates his/her adherence to the democratic principle, and in reality, he/she acts like a tyrant - punishing psychologically, financially, physically those who do not agree with his/her opinion, and most importantly, imposing other actions and things without regard to anything.

148. DEMOKRATIŠKAS TIRONAS

Skirtingai nuo autokratinio demokrato kitų nuomonių negirdi ir neklauso, bet jas iš karto primeta, formuoja, o tie kurie nesutinka, nepaklusnūs, tai naudoja prieš juos įvairius prievartos mechanizmus. Viešumoje jis demonstruoja savo prisirišimą prie demokratinio principo, o realiai elgiasi kaip tironas - baudžia psichologiškai, finansiškai, fiziškai tuos kurie nesutinka su jo nuomone. O svarbiausia, neatsižvelgdamas į nieką primeta kitus veiksmus ir dalykus.

149. NEURO-REVOLUTION

All the revolutions arise and continue in our minds because it is a pleasure. It releases dopamine, norepinephrine, i.e. joy hormones and octicoccine, neuro-morphines that reduce depression and reduce frustration in life, so the vast majority do not want to stop the revolution and want to continue.

1. The causes of revolutions can be various, there are 8 of them.

2. In order for a revolution to take place, one needs to feel:

2.1. Psychological discomfort when he/she is missing something and he/she wants to change the situation using his/her hormonal system, more specifically endorphins. Endorphins suppress internal pain.

2.2. Revolution, the process itself, is the ability to generate a lot of dopamine and norepinephrine, which causes endless joy and revolutionary euphoria. That's one of the reasons you want to continue the revolution and not stop. If the process of revolution stops, abstinence is felt, which leads to depression, cortisone, adrenaline levels increase, which causes internal discomfort, dissatisfaction. Using MAO, i. e. by reducing the sensitivity of receptors to discomfort hormones, a person can be cured of re-making revolutions. Such revolutions can be called dopominian revolutions.

149. NEUROREVOLIUCIJA

Visos revoliucijos kyla ir tęsiasi mūsų galvoje dėl to, kad tai yra malonu. Išsiskiria dofaminas, noradrenalinas, t. y. džiaugsmo hormonai ir okticokinas, neuro morfinai kurie mažina depresijos kiekį ir sumažina nusivylimą gyvenimu, todėl didžioji dauguma nenori sustabdyti revoliucijos ir nori tęsti ją toliau, bet tam reikia:

1. Revoliucijų priežastys gali būti įvairios, yra 8 pagrindinės koncepcijos kaip jos atsiranda.

2. Tam, kad atsirastų revoliucija reikia, kad žmogus jaustų:

- 2.1. Psichologinį diskomfortą, kai jam kažko trūksta ir jis nori pakeisti situaciją naudodamas savo hormonalinę sistemą, o tiksliau endorfinus. Endorfinai slopina vidinį skausmą.

- 2.2. Revoliucija, pats procesas tai galimybė sugeneruoti daug dofamino ir noradrenalino, kas sukelia begalinį džiaugsmą ir revoliucinę euforiją. Tai viena iš priežasčių, kodėl norisi tęsti revoliuciją ir nesustoti, ką kalbėjo Trockis. Kad turi vykti permanentinė revoliucija, niekada nesibaigti, kad visada gauti papildomai dofamino ir noradrenalino. Jeigu revoliucijos procesas sustoja, juntama abstinencija, kas veda prie depresijos, didėja kortikozono kiekis, adrenalino kiekis, kas sukelia vidinį diskomfortą, nepasitenkinimą. Naudojant MAO, t. y. sumažinant receptorių jautrumą nemalonumų suteikiantiems hormonams, galima žmogų išgydyti iš naujo daryti revoliucijas. Tokias revoliucijas galima vadinti dofominėmis revoliucijomis.

150. FUTURISTIC MARXISM

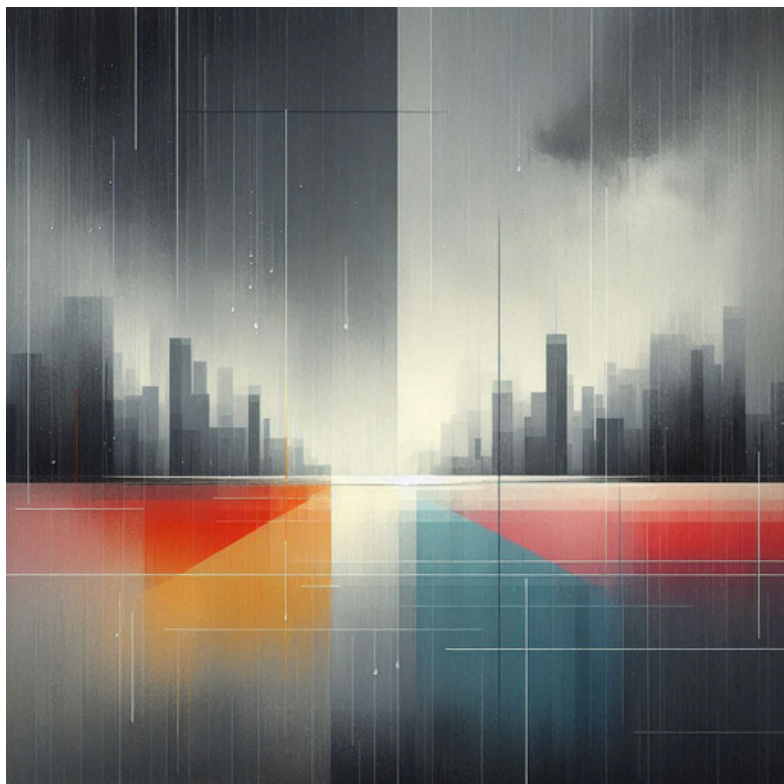
The main principles:

1. With the disappearance of the working class, there is no main interested class which would like to change the established order.
2. Futuristic Marxists believe that someday in the future there will be a critical situation that it will be useless to have private property.
3. Futuristic Marxists believe that technology will create such an excess of material goods that it will be more useful to give them away than to try to sell them.
4. Futuristic Marxists believe that state redistribution and technology management will eliminate private property, means of production as an unnecessary and dangerous initiative that destroys the ecological, social structure.
5. Futuristic Marxists believe that a decentralized state and decentralized distribution will reduce the need of people to express their exclusivity and abundance of material goods.
6. Futuristic Marxists believe in situational constraints that arise not from the will and attitudes of the people, but from social, economic, and ecological situations.
7. Futuristic Marxists believe that it will be possible to reconcile personal and social interests through regional choices, referendums, etc. of small and large groups.
8. Futuristic Marxists believe that their faith can change just as the original ideas of Marxism changed. Therefore, futuristic Marxism is not a complete and final concept - it is a dynamic process that responds to the connection of future visions with the current situation.
9. The vision of the future shapes the present. The future is more real than the present.

150. FUTURISTINIS MARKSIZMAS

Futuristinio marksizmo principai:

1. Darbininkų klasei išnykus, nėra pagrindinės suinteresuotos klasės, kuri norėtų pakeisti nusistovėjusių tvarką.
2. Futuristiniai marksistai tiki, kad kada nors ateityje susiformuos kritinė situacija, kad turėti privačią nuosavybę bus nenaudinga.
3. Futuristiniai marksistai tiki, kad technologijos sukurs tokį perteklių materialinių gėrybių, kad jas labiau apsimokės padalinti negu bandyti parduoti.
4. Futuristiniai marksistai tiki, kad valstybinis perskirstymas ir technologijų valdymas pašalins privačią nuosavybę, gamybos priemonėmis kaip nereikalingą ir pavojingą iniciatyvą griaušančią ekologinę, socialinę struktūrą.
5. Futuristiniai marksistai tiki, kad decentralizuota valstybė ir decentralizuotas paskirstymas sumažins žmonių poreikį reikšti savo išskirtinumą ir materialinių gėrybių gausą.
6. Futuristiniai marksistai tiki situaciniais apribojimais, kurie atsiranda ne dėl žmonių valios ir nuostatų, o dėl susiklosčiusios socialinės, ekonominės ir ekologinės situacijų.
7. Futuristiniai marksistai tiki, kad galima bus suderinti asmeninius ir socialinius interesus per mažų ir didelių grupių regioninius pasirinkimus, referendumus ir t. t.
8. Futuristiniai marksistai tiki, kad jų tikėjimas gali pasikeisti. Kaip ir pasikeitė pirminės marksizmo idėjos. Todėl futuristinis marksizmas nėra išbaigta ir galutinė koncepcija – tai dinaminis procesas, reaguojantis į ateities vizijų ryšį su dabartine situacija.
9. Ateities vizija formuoja dabartį. Ateitis realesnė negu dabartis.

151. POLITICAL MINIMALISM

Political Minimalism describes a situation in which most people limit their participation in political life. They focus on everyday material concerns and professional goals rather than politics. As a result, people avoid political parties, do not study political programmes, rarely vote, and often refrain from expressing political opinions because they lack interest or arguments.

One form of political minimalism is a conscious choice: individuals believe political activism will not change anything under existing conditions, so they withdraw. This strengthens the power of the dominant elite and supports the idea that politics becomes the domain of a small professional group rather than society as a whole.

Although political minimalism allows people to concentrate on private life, it can redirect the need for meaning and influence toward mysticism or non-political alternatives. In repressive or dictatorial systems, political minimalism is often a survival strategy, as activism may threaten one's career, health, or life. In such cases, minimalism may become a temporary stage that later turns into political hyperactivity, such as revolutions.

Two main types can be distinguished: self-limiting political minimalism and repressive political minimalism.

151. POLITINIS MINIMALIZMAS

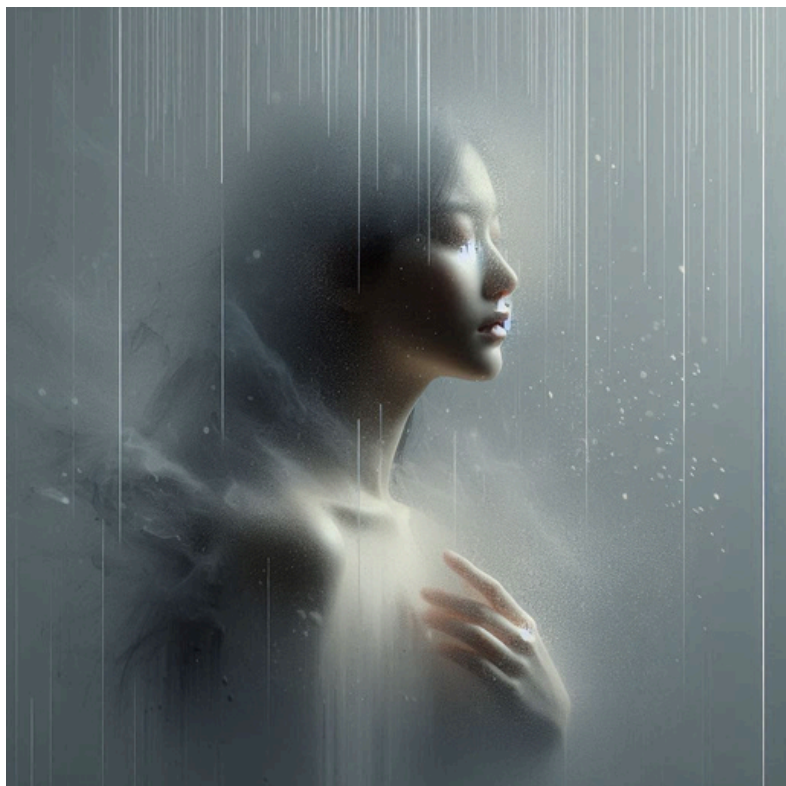
Politisinis minimalizmas apibūdina situaciją, kai dauguma žmonių riboja savo dalyvavimą politiniame gyvenime. Jie susitelkia į kasdienes materialinius rūpesčius ir profesinius tikslus, o ne į politiką. Dėl to žmonės vengia politinių partijų, nestudijuoja politinių programų, retai balsuoja ir dažnai susilaiko nuo politinių nuomonių reiškimo, nes jiems trūksta susidomėjimo ar argumentų.

Viena politinio minimalizmo formų yra sąmoningas pasirinkimas: individai tiki, kad politinis aktyvizmas esamomis sąlygomis nieko nepakeis, todėl jie pasitraukia. Tai sustiprina dominuojančio elito galią ir palaiko idėją, kad politika tampa nedidelės profesinės grupės, o ne visos visuomenės sritimi.

Nors politinis minimalizmas leidžia žmonėms sutelkti dėmesį į privatų gyvenimą, jis gali nukreipti prasmės ir įtakos poreikį mistizmo ar nepolitinių alternatyvų link. Represinėse ar diktatoriškose sistemose politinis minimalizmas dažnai yra išlikimo strategija, nes aktyvizmas gali kelti grėsmę karjerai, sveikatai ar gyvybei. Tokiais atvejais minimalizmas gali tapti laikinu etapu, kuris vėliau virsta politiniu hiperaktyvumu, pavyzdžiui, revoliucijomis.

Galima išskirti du pagrindinius tipus: save ribojantį politinį minimalizmą ir represinį politinį minimalizmą.

152. POLITICAL NON-ORIENTATION

Political Non-Orientation describes attempts to avoid left-right political divisions in the modern world. Two main paths can be distinguished. The first is mystical non-orientation, which seeks unity through symbols, myths, and shared emotional experiences rather than political positions. It emphasises collective trance, unity, and the absence of opposition, a pattern that periodically appears in nations and societies.

The second is subjective individual non-orientation, where a person withdraws from group identities altogether. Instead of belonging to any political or social group, individuals relate only to other individuals in the present moment. Identity is seen as fluid, fragmented, and constantly changing, without reference to history, future goals, or collective direction.

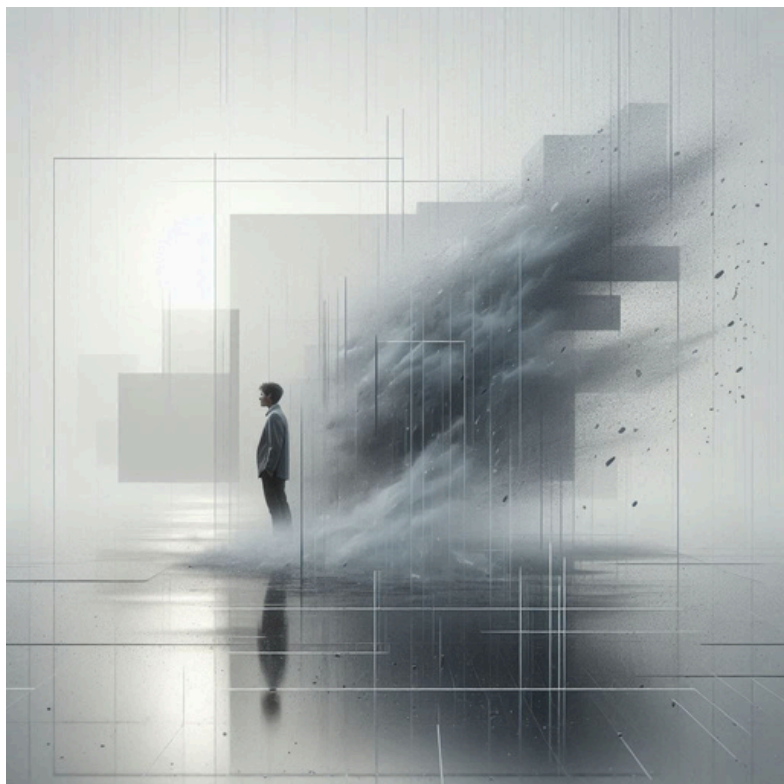
Whether political non-orientation offers a true solution remains uncertain. It is possible, but difficult to sustain, and it does not guarantee clear outcomes.

152. POLITINIS NEKRYPTINGUMAS

Politinis nekryptingumas apibūdina bandymus išvengti kairės ir dešinės politinių susiskaldymų šiuolaikiniame pasaulyje. Galima išskirti du pagrindinius kelius. Pirmasis yra mistinis neorientavimas, kuris siekia vienybės per simbolius, mitus ir bendras emocijas patirtis, o ne politines pozicijas. Jis pabrėžia kolektyvinį transą, vienybę ir opozicijos nebuvimą - modelį, kuris periodiškai pasireiškia tautose ir visuomenėse.

Antrasis yra subjektyvus individualus nekryptingumas, kai asmuo visiškai atsiriboja nuo grupinės tapatybės. Užuoat priklausę kokiai nors politinei ar socialinei grupei, individai bendrauja tik su kitais individualais dabartiniu momentu. Tapatybė vertinama kaip nepastovi, fragmentiška ir nuolat kintanti, neatsižvelgiant į istoriją, ateities tikslus ar kolektyvinę kryptį.

Ar politinis nekryptingumas siūlo tikrą sprendimą, lieka neaišku. Tai įmanoma, bet sunku išlaikyti, ir tai negarantuoja aiškių rezultatų.

CHAPTER 7

LANGUAGE PHILOSOPHY

153. LINGUISTIC MINIMALISM

When walking in the city and wearing a mask, you can feel a physical-existential restriction to speak and express your thoughts. Why should you talk if there is no guarantee that others will understand you? When talking while wearing a mask, you try to express your thoughts in one or two words. If there is one word, it is usually a verb, for example: go, wait. This state can be called linguistic minimalism, when it becomes uncomfortable to talk a lot. We simply reduce the number of words. Of course, there are some specific nouns, but usage of adjectives is decreasing. Why should you describe an item if it is in front of your eyes?

When you get home and take off your mask, you feel like you can talk less, your speech is more accurate, and everyone understands you. Is it possible to make the language even more minimal?

Will linguistic minimalism last after the quarantine? Yes and no. Yes, because:

1. We have lost “offline” listeners during the quarantine. Will they come back?
2. We have learned to express thoughts in a clearer and more accurate way. Why should we talk more?
3. We got tired of talking to the same people 24 hours a day. Can we tell each other something new if we are at home all day together?

No, because:

1. We are talking beings. We want to share our thoughts and feelings.
2. Speaking is a pleasure in itself. By “decorating” language with synonyms, antonyms, metaphors, etc., we feel a sense of linguistic subtlety.
3. We are subjective. Only language creates our subjective world. The richer it is, the more subjectively we understand it.

The memory of the stage of linguistic minimalism in your life will remain. It will remind you that there is no need for political dictatorships, censorship or anything like that; a virus and talking less is enough.

7 SKYRIUS

KALBOS FILOSOFIJA

153.KALBINIS MINIMALIZMAS

Eidami mieste su kauke jūs galite pajusti fizinį-egzistencinį apribojimą kalbėti ir išreikšti savo mintis. Kam kalbėti, jeigu nėra garantijos, jei nesitiki kad tave supras, o gal net ir neišgirs. Kalbėdamas su kauke bandai sukoncentruoti visą mintį į vieną – du žodžius, ir juos pasakyti. Jeigu vienas žodis, tai dažniausiai veiksmažodis, pvz.: einam, palaukiam, stovim, užsisakykim ir t. t. Šią būseną galima vadinti kalbiniu minimalizmu, kada tampa nepatogu kalbėti daug. Žinoma, atsiranda ir daiktavardžiai, konkretūs, tikslūs, ontologiškai apčiuopiami. Mažėja būdvardžių. Kam aprašinėti daiktą, jei jis yra prieš mūsų akis.

Grįžus namo, nusiėmus kaukę, valgant jauti, kad gali kalbėti mažiau, tačiau tiksliau ir tave visi aplinkui supras. Ar galima padaryti kalbą dar labiau minimalią?

Ar kalbinis minimalizmas prigis pasibaigus karantinui? Ir taip ir ne. Taip:

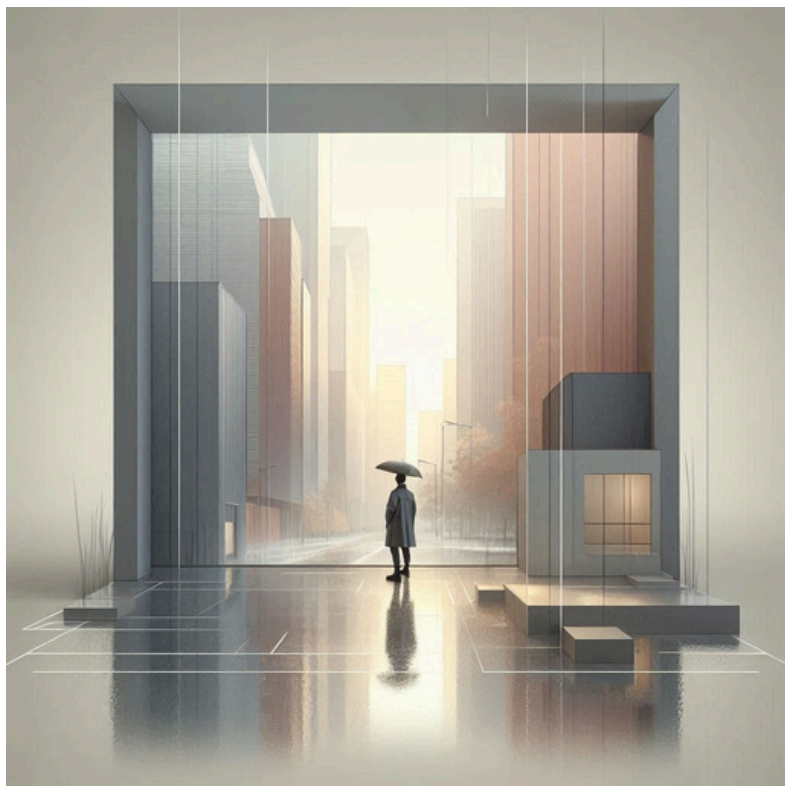
1. Karantino sąlygomis praradome „offline“ klausytojus. Ar atsiras jie vėliau?
2. Išmokome aiškiau, tiksliau ir trumpiau išreikšti mintis. Tai kam kalbėti daugiau?
3. Iš dalies nusibodo kalbėti su tais pačiais žmonėmis 24 h per dieną. Ką mes galime pasakyti vienas kitam naujo, jei visą dieną esame namuose?

Galbūt, ne:

1. Mes kalbančios būtybės. Mes norime dalintis savo mintimis ir jausmais, net gi jeigu niekas mūsų neklauso.
2. Kalbėjimas yra pats savaime malonumas. „Puošdami“ kalbą sinonimais, antonimais, metaforomis ir kt. pajuntame kalbinio subtilumo pojūtį. Kaip galima atsisakyti tokio malonumo?
3. Mes subjektyvūs. Tik kalba sukuria mūsų subjektyvų pasaulį. Kuo ji turtingesnė, tuo subjektyviau mes jį suprantame.

Prisiminimas apie kalbinio minimalizmo etapą jūsų gyvenime, išliks. Jis primins, jog nereikia politinių diktatūrų, cenzūros ar kažko panašaus, užtenka tik viruso ir noro kalbėti lieka mažiau.

154. THE MANIFESTO OF SAYISM

The main principles:

1. The creation of new words and terms is the sole task of philosophy.
2. The creation of new words and terms is an absolute philosophical right. Sayism defends the right to speak and express opinions, even if they are wrong.
3. Sayism is a philosophical direction whose goal is to create new words and terms based on subjective interpretations of being, cognition, ethics, aesthetics, and related fields.
4. Sayism opposes anticonceptual and critical thinking that deconstructs new terms and rejects holistic worldviews.
5. Sayism does not seek truth; its purpose is the creation of new terms.
6. A new term becomes an object of philosophical analysis, whether or not it reflects objective reality.
7. The emergence of new terms is not cognition but the self-realization of the creative subject.
8. Sayism recreates and reinterprets existing terms regardless of their original meanings.
9. New words and terms do not have to become concepts; they may exist as aesthetic objects.
10. Sayism recognizes subjective reality as the only space of human freedom.
11. Voluntarism in subjective reality changes reality itself; words express the subject's state rather than truth.
12. A new word or term may exist even if it explains nothing.
13. There is only the word and discourse about it.
14. A word does not need to explain anything.
15. Creating new terms is an attempt to break with the history of philosophy.
16. New terms create vivid subjective images of reality without the need for interpretation or knowledge.
17. New words may attract meanings and ideas that reshape perception, though this is not necessary.
18. Creating a new term is easier than explaining an existing one.
19. Sayism develops its own metaphysics that seeks to resist symbolic violence.

154. SAYIZMO MANIFESTAS

Pagrindiniai principai:

1. Naujų žodžių ir terminų kūrimas yra vienintelė filosofijos užduotis.
2. Naujų žodžių ir terminų kūrimas yra absoliuti filosofinė teisė. Sąjizmas gina teisę kalbėti ir reikšti nuomones, net jei jos klaidingos.
3. Sąjizmas yra filosofinė kryptis, kurios tikslas – kurti naujus žodžius ir terminus, pagrįstus subjektyviomis būties, pažinimo, etikos, estetikos ir susijusių sričių interpretacijomis.
4. Sąjizmas priešinasi antikonceptualiam ir kritiniam mąstymui, kuris dekonstruoja naujus terminus ir atmeta holistines pasaulėžiūras.
5. Sąjizmas neieško tiesos; jo tikslas – kurti naujus terminus.
6. Naujas terminas tampa filosofinės analizės objektu, nepriklausomai nuo to, ar jis atspindi objektyvią realybę, ar ne.
7. Naujų terminų atsiradimas yra ne pažinimas, o kūrybinio subjekto savirealizacija.
8. Sąjizmas atkuria ir iš naujo interpretuoja esamus terminus, nepaisant jų pirminių reikšmių.
9. Nauji žodžiai ir terminai nebūtinai turi tapti sąvokomis; jie gali egzistuoti kaip estetiški objektai.
10. Sąjizmas subjektyvią realybę pripažįsta vienintele žmogaus laisvės erdve.
11. Voluntarizmas subjektyvioje realybėje keičia pačią realybę; žodžiai išreiškia subjekto būseną, o ne tiesą.
12. Naujas žodis ar terminas gali egzistuoti, net jei jis nieko nepaaiškina.
13. Yra tik žodis ir diskursas apie jį.
14. Žodžiui nereikia nieko paaiškinti.
15. Naujų terminų kūrimas yra bandymas nutraukti ryšius su filosofijos istorija.
16. Nauji terminai sukuria ryškius subjektyvius realybės vaizdus be interpretacijos ar žinių poreikio.
17. Nauji žodžiai gali pritraukti reikšmės ir idėjas, kurios keičia suvokimą, nors tai nėra būtina.
18. Sukurti naują terminą yra lengviau nei paaiškinti esamą.
19. Sąjizmas kuria savo metafiziką, kuria siekiama pasipriešinti simboliniam smurtui.

155. CONCEPTUAL UNEXPECTEDNESS

One can distinguish between everyday phenomena and those that are revealed. The revealed phenomenon carries a concept that is difficult to name and define at the beginning. When we notice new phenomena and try to name them, we could call this process a conceptual unexpectedness. Because trying to name doesn't always work. It is important to emphasize that unexpectedness is manifested in the fact that even when trying to express a concept, it may be difficult to define it in current terms and perhaps new ones have to be created to reflect the incompleteness and limitation of disclosure. A philosopher can never be sure that he/she reveals phenomena in full, and most importantly in terms and words that could reflect the essence of the concept. This uncertainty encourages an even better understanding of the phenomenon, its in-depth analysis and its various aspects. Therefore, philosophy has two possibilities to develop:

1. To discover, recognize, notice, construct new concepts;
2. To get to know the concept deeper and deeper, to reveal, to interpret, to describe knowing that there will still be no final cognition.

Therefore, when saying terms that seem to fully reflect concepts, we must remain in a state of conceptual uncertainty so as not to lose cognitive vigilance.

155. SĄVOKINIS NETIKĖTUMAS

Galima išskirti kasdieninius reiškinius ir tie, kurie yra atskleidžiami. Reiškinyje atskleidžiamas neša savyje sąvokos sampratą, kuri pradžioje yra sunkiai įvardijama ir apibrėžiama. Kada mes pastebime naujus reiškinius ir bandome juos įvardinti, šį procesą galiam būtį pavadinti sąvokiniu netikėtumu. Nes bandant įvardinti ne visada pavyksta tai padaryti. Tuo labiau reikia užakcentuoti, kad netikėtas pasireiškia tuo, kad netgi bandant išreikšti sąvoką gali būtį sunku apibrėžti dabar esančiais terminais ir ko gero tenka sugalvoti naujus, kurie atspindėtų sąvokos atskleidimo nepilnumą ir ribotumą. Filosofas niekada negali būtį tikras, kad reiškinius atskleidžia pilnai, o svarbiausia ar tais terminais ir žodžiais kurie galėtų atspindėti sąvokos esmę. Šis netikrumas skatina dar geriau pažinti reiškinį, išsamiai jį išanalizuoti ir atskleisti jo įvairias puses. Todėl filosofija turi dvi galimybes vystytis:

1. Atrasti, atpažinti, pastebėti, sukonstruoti naujas sąvokas
2. Vis giliau ir giliau pažinti sąvoką, atskleisti, interpretuoti, aprašyti žinant, kad galutinio pažinimo vis tiek nebus.

Todėl sakydami terminus kurie lyg tai pilnai atspindi sąvokas, mes turime išlikti sąvokinio netikrumo būsenoje, kad neprarasti pažintinio budrumo.

CHAPTER 8

CULTURE PHILOSOPHY

156. CORONAVIRUS (PANDEMIC) ASCETICISM

During the coronavirus pandemic, a new phenomenon is developing - coronavirus asceticism. People start to be afraid of contact with each other, try to distance themselves from each other both at work and in personal life, use various technical means of communication (Skype, Zoom, telephone, etc.). This does not reduce internal anxiety, as minimal contacts remain, although various safeguards are used. What do postmodern corona ascetics do?

1. Some meditate.
2. Others get into the trance of the series.
3. Or YouTube.
4. Some read articles analytically, etc.

The main task of ascetics is to occupy the brain with some activity because the possibility of physical contact is limited. The objects of communication become himself. That means conversations with oneself and conversations through social networking. During coronavirus asceticism, a person creates daily rituals that help him structure time and space. This type of asceticism also has an educational side, i.e. a person learns to behave differently in a new situation without delegating actions and tasks to others, because in reality most of the actions have to be done by oneself. In this case one can argue and say that food, necessary goods, etc., can be delivered to your house, but even these actions are done in an ascetic mode. When your food is delivered to you, you don't end up in contact with the person. The food is usually left behind the door and you pick it up without being able to communicate with the person who brought it. That means that you stay in the same isolation.

8 SKYRIUS

KULTŪROS FILOSOFIJA

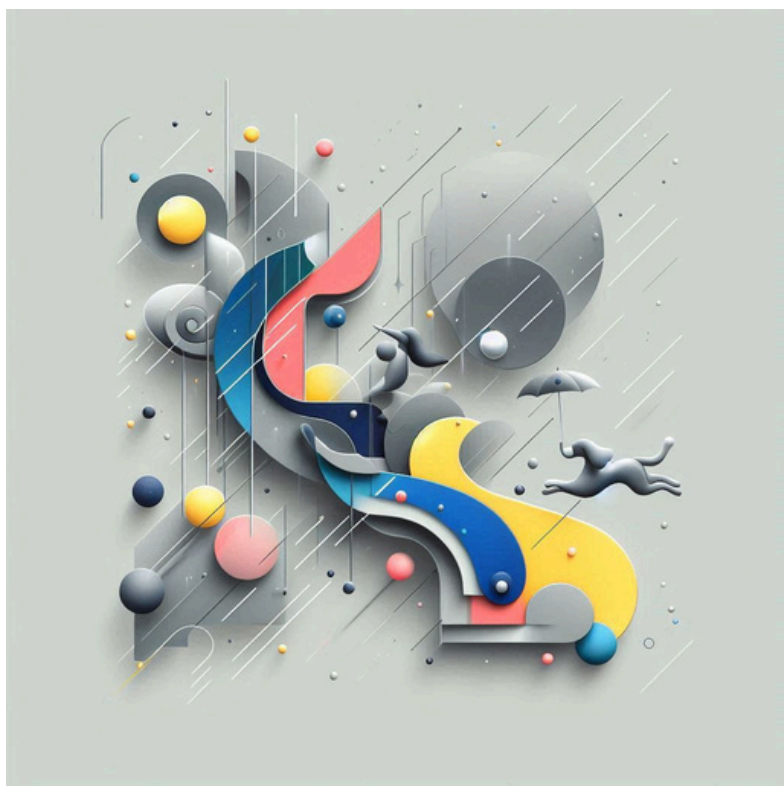
156. KORONINIS (PANDENIMIS) ASKETIZMAS

Koronaviruso pandemijos metu susiformuoja naujas reiškiny – koroninis asketizmas. Žmonės pradeda bijoti kontakto vieni su kitais, stengiasi vienas nuo kito atsiriboti tiek darbe, tiek asmeniniame gyvenime, naudoja įvairias technines priemones komunikavimui (skype, zoom, telefonas ir t. t.). Tai nesumažina vidinio nerimo, nes minimalūs kontaktai vis tiek išlieka, nors ir naudojamos įvairios apsaugos priemonės. Ką daro postmodernūs korona asketai?

1. Vieni medituoja.
2. Kiti pasineria į serialų transą.
3. Nardo youtube.
4. Analitiškai skaito straipsnius ir t. t.

Pagrindinė asketų užduotis yra užimti savo smegenis kažkokia veikla, nes galimybė gauti fizinį kontaktą apribota. Bendravimo objektais tampa jis pats, tai yra pokalbiai su pačiu savimi ir ankščiau minėti socialinių tinklų portalai, vaizdinė medžiaga ir panašiai. Korona askezės metu žmogus kuria kasdieninius ritualus, kurių pagalba bando struktūruoti laiką ir erdvę. Šis askezės tipas turi ir edukacinę pusę, t. y. žmogus mokinas elgtis kitaip naujoje situacijoje nedeleguodamas veiksmų ir užduočių kitiems, nes realiai didžiąją dalį veiksmų turi atlikti pats. Ir negali perduoti kažkam kitam. Šitoje vietoje galima ginčytis ir sakyti, kad gali atvežti maistą į namus, reikiamas prekes ir panašiai, tačiau net ir šie veiksmai atliekami asketiniame režime. Atvežus maistą jūs neužbaigiate kontakto su žmogumi. Jis dažniausiai paliekamas už durų, o jūs jį pasiimate negalėdami komunikuoti su žmogumi, kuris atvežė. Tai yra, jūs pasiliecate toje pačioje izoliacijoje.

157. MATRIX-MODERNISM

The main ideas:

1. The Fourth Industrial Revolution and the modern are used differently by different groups of people. Some use all possible means to create their own separate matrix of modernity, others use minimally and create other matrices of existence. Several layers, areas, planes are formed, different groups of people who communicate with each other but communicate with very different intensity or do not communicate at all.
2. Everyone achieves modernity differently.
3. Social networks, due to the specifics of their operation and the choice of people, distinguish a person from ideas and people that do not suit him/her. Such people receive information only about what is relevant to them. They may have no information about those processes that are taking place in other groups. This selective selection of information also creates a matrix of modernism.

157. MATRIXMODERNIZMAS

Pagrindinės idėjos:

1. Ketvirta ekonominė revoliucija ir modernas yra skirtingai vartojamas įvairių žmonių grupių. Vieni naudoja visas įmanomas priemones, sukuria savo atskirą matricą modernumo, kiti naudoja minimaliai ir sukuria kitas egzistencijos matricas. Susikuria keli sluoksniai, plotai, plokštumos, skirtingų grupių žmoniai, kurie tarpusavyje palaiko ryšį, bet bendrauja labai skirtingu intensyvumu arba iš viso nebendrauja.
2. Moderną visi pasiekia skirtingai.
3. Socialiniai tinklai dėl savo veikimo specifikos ir žmonių pasirinkimo ji atriboja nuo jam neatitinkančių idėjų ir žmonių. Tokie žmonės gauna informaciją tik tai apie tai, kas jiems aktualu. Jie gali jokios informacijos apie tuos procesus, kurie vyksta kitose grupėse. Šis informacijos selektyvus parinkimas ir kuria matricinį modernizmą.

158. MEGA-MODERNISM

1. This concept defines the situation when modern technologies, behaviors appear simultaneously in everyone. It does not matter where you live, in New Zealand or Lithuania, the iPod will appear at the same time. This also happens with computer programs, food, for example, we can eat pineapples all year round, even though they don't grow in our country.
2. Mega-modernism unifies and standardizes us. We can resist and try to individualize ourselves in other ways, but in practice we cannot do that because even the means of individualization are already standardized, such as drawing supplies, canvases, and so on. Even our self-expression becomes the object of standardization of mega-modernism.
3. Mega-modernism is closely linked to matrix-modernism. Mega-modernism says that everything is for everyone at once, and matrix-modernism says that everyone chooses different things from everything. In other words, we are like a supermarket. The supermarket is mega-modernism, and the customer is matrix-modernism.

By studying meta-modernism, we can:

1. Understand how changes in world culture, economy, politics affect human life.
2. Develop universal products, services, skills, competencies, etc., which help people better adapt in a mega-modern society.
3. Universal products and services are modular. They can be applied in various ways in the fields of work, leisure, study, family and intimate life.
4. Universal skills and competencies are needed and are applied in all life activities.

158. MEGAMODERNIZMAS

1. Ši sąvoka apibrėžia situaciją kada modernios technologijos, elgesio būdai atsiranda vienu metu pas visus. Visai nesvarbu ar jūs gyvenate Naujojoje Zelandijoje ar Lietuvoje, lėšas atsiras tuo pačiu metu. Taip pat atsitinka ir su kompiuterinėmis programomis, maisto produktais, pvz., mes ištisus metus galime valgyti ananasus, nors jie pas mus neauga.

2. Megamodernizmas mus unifikuoja ir standartizuoja. Mes galime priešintis ir kitokiais būdais bandyti save individualizuoti, bet praktiškai to negalime padaryti, nes net individualizavimo priemonės jau yra standartizuotos, pvz., piešimo reikmenys, drobės Jyske ir t. t. Net mūsų saviraiška tampa megamodernizmo standartizacijos objektu.

3. Megamodernizmas yra tamptai susijęs su matriciniu modernizmu. Megamodernizmas kalba apie tai, kad visiems viskas iš karto, o matricinis modernizmas sako, kad visi iš to visko renkasi skirtingus dalykus. Kitaip sakant, mes kaip supermarkete. Supermarketas – tai megamodernizmas, o klientas – tai matricinis modernizmas.

Studijuodami metamodernizmą galime:

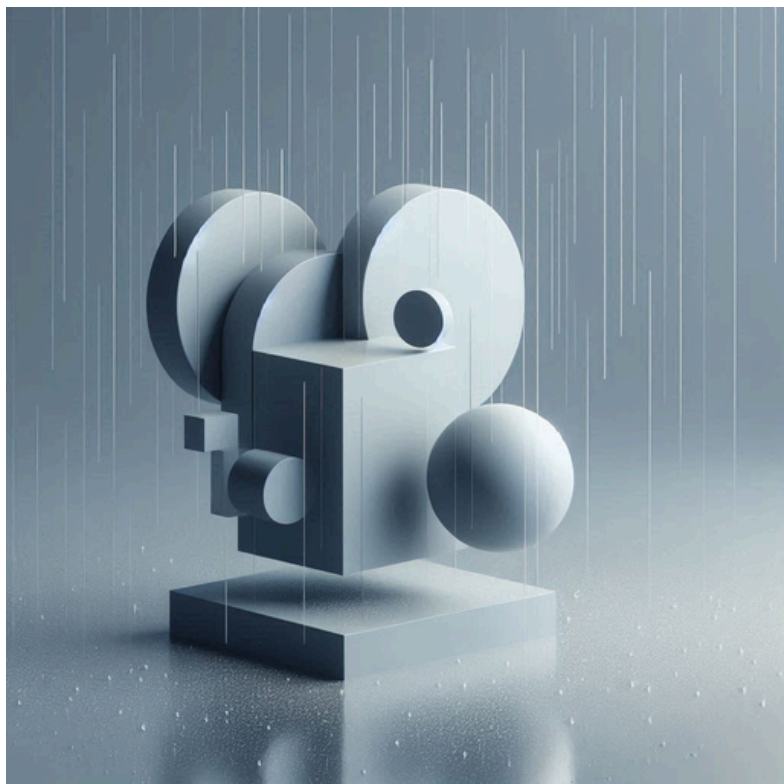
1. Suvokti kaip pokyčiai pasaulinėje kultūroje, ekonomikoje, politikoje daro įtaką žmogaus gyvenimui.

2. Kurti universalius produktus, paslaugas, įgūdžius, kompetencijas ir t. t. kurių pagalba žmogus galėtų geriau adaptuotis megamodernioje visuomenėje.

3. Universalūs produktai ir paslaugos yra moduliniai. Juos įvairiais variantais galima pritaikyti darbinėje, laisvalaikio, mokymosi, šeimos ir intymaus gyvenimo sferose.

4. Universalūs įgūdžiai, kompetencijos yra reikalingi ir moduliniai pritaikomi visose gyvenimo veiklose. Pvz., aklasis spausdinimas.

159. NEURO-MODERNISM

The main principles:

1. New services, goods, our environment are being modernized to correspond to the characteristics of our central nervous system.
2. When speaking about services and goods, we used to say the word "comfortable", then "beautiful" and now we say "neuro-adapted products and services" adapted to the specifics of our CNS activities.
3. Neuro-modernism not only makes phenomena and things "comfortable" in our CNS, but also makes us comfortable in our daily activities. We develop our attention, thinking, memory, feelings, purposefully.
4. Improving our CNS becomes an essential goal of life. We develop our senses with neurobiotic gymnastics, memory with mnemonics, thinking with 9 intellects, creativity with 225 techniques, relax with meditations, we shape ourselves, improve and make a tool for ourselves.
5. In the middle of the 20th century, the perfected body was important: bodybuilding, yoga, pilates, etc. An improved CNS is now important. Our CNS becomes an object in itself. This contradicts Kant's theory that we cannot know it. Neuro-modernism denies this. We are not only beginning to know what we are thinking about ourselves, but also to improve it.
6. Of course, we must not forget radical changes, such as transhumanism, where we take radical self-transformation, at the body, at the CNS level, implants, direct connection to various computer systems. We become self-improving machines. We become an artificial intelligence for ourselves and as an artificial intelligence we improve ourselves without stopping.

159. NEUROMODERNIZMAS

Pagrindiniai bruožai:

1. Tai tokia situacija, kada visos vartojimo prekės, paslaugos, mūsų visa aplinka derinama prie žmogaus CNS veikimo principo.
2. Kažkada daiktai buvo gražūs arba negražūs, patogūs arba nepatogūs. Vėliau atsirado sąvoka dizaineriškai teisingi. O dabar jie yra ne tik ergonomiškai, t. y. mūsų kūnui patogūs, bet ir neuromodernūs tai yra pritaikyti mūsų CNS veiklos ypatumams.
3. Neuromodernizmas ne tik reiškinius, daiktus padaro patogius mūsų CNS, bet ir mus pačius daro patogius mūsų kasdieninei veiklai. Mes laviname savo dėmesį, mąstymą, atmintį, pojūčius, kryptingai save formuojame patogiui sau.
4. Mūsų CNS tobulėjimas tampa esminiu gyvenimo tikslu. Mes lavinam savo pojūčius neurobiotikos gimnastika, atmintį mnemotechnikomis, mąstymą 9 intelektais, kūrybą 225 technikoms, padedam išsėtis CNS meditacijų pagalba, mes formuojame save, tobuliname ir darome įrankiu pačiam sau.
5. XX a. viduryje svarbus buvo išstobulintas kūnas: kultūrizmas, joga, pilatesas ir t. t. Dabar svarbu išstobulinta CNS. Mūsų CNS tampa daiktas savyje. Tai prieštarauja E. Kanto teorijai, kad mes jo negalime pažinti. Neuromodernizmas tai paneigia. Mes ne tik pradedam pažinti patys save mąstantį, bet ir jį tobulinti.
6. Žinoma, nereikia užmiršti radikalių pokyčių, tokių kaip transhumanizmas, kur mes imamės radikalaus savęs keitimo, kūno, CNS lygmenyje, implantų, tiesioginio pasijungimo prie įvairių kompiuterinių sistemų. Tampame save tobulinančios mašinos. Mes tampame dirbtiniu intelektu pačiam sau ir kaip dirbtinas intelektas mes tobuliname save nesustodami.

160. SUBCULTURAL FASCISM

Subcultural fascism is a phenomenon when other subcultures are not tolerated, and they are intensively being destroyed at both memes and genes' levels.

Subcultural fascism is a consequence of an alien phenomenon. We are always fighting for resources, land, food, sexual partners, government, ideology and the like. In order to win, we come together in groups, and in order to keep a group together, we need a common ideology that connects ideas.

Naturally, one group's ideas begin to contradict another group's ideas. And there is a pretext to start a fight and destroy other subcultures.

Subcultural fascism has the following features:

1. Desire to destroy other subcultures.
2. Desire to force others to live according to the rituals of their subculture.
3. Desire to see and hear images, sounds and other characteristic of your culture. For example, the cross of churches.
4. Need not to see the images and sounds of other subcultures, such as graffiti drawn on competitors' walls.

Can subcultural fascism disappear? I think no, but we can expect to partially control its aggression and potential violence against other subcultures through various means of indoctrination, propaganda, upbringing, psychological, cultural influence.

160. SUBKULTŪRINIS FAŠIZMAS

Subkultūrinis fašizmas yra reiškiny, kada, ne tik kad netoleruojamos kitos subkultūros, bet su jomis intensyviai kovojama ir bandoma jas sunaikinti tiek memų, tiek genų lygje.

Subkultūrinis fašizmas tai yra svetimo fenomeno pasekmė. Mes visada kovojame dėl resursų, žemės, maisto, seksualinių partnerių, valdžios, ideologijos ir panašiai. Tam, kad laimėtume, mes buriames į grupes, o tam, kad išlaikyti grupę kartu, reikia bendros ideologijos, jungiančių idėjų.

Natūralu, kad vienos grupės idėjos pradeda prieštarauti kitos. Ir atsiranda pretekstas pradėti kovą ir naikinti kitas subkultūras. Nors žinoma už to slypi resursų ir kt. problemos.

Subkultūrinis fašizmas pasižymi tokiais bruožais:

1. Noras sunaikinti kitas subkultūras.
2. Noras priversti kitus gyventi pagal savo subkultūros ritualus.
3. Noras matyti ir girdėti savo kultūrai būdingus vaizdus, garsus ir panašiai. Pvz., bažnyčių kryžius.
4. Poreikiu nematyti kitų subkultūrų vaizdų ir garsų, pvz., grafiti piešiamas ant konkurentų, tam kad panaikinti prieš tai buvusius ženklus ir t. t.

Ar gali išnykti subkultūrinis fašizmas? Manau, kad ne, tačiau galime tikėtis nors iš dalies valdyti jo agresyvumą ir potencialų smurtą prieš kitas subkultūras tam naudodami įvairias indoktrinacijos, propagandos, auklėjimo, psichologinio, kultūrinio poveikio priemones.

161. SUB-CULTURAL RELATIVISM

We all belong to some subculture, and most of us follow its habits, communication styles, and leisure activities. Yet in new circumstances, we quickly adapt to other subcultures, changing opinions and behavioural patterns. This is known as subcultural relativism: the ability—and sometimes desire—to move between subcultures. For some people, this is natural; for others, less so.

Key ideas of subcultural relativism:

1. Daily changes in behaviour, fashion, and leisure forms.
2. Opportunities to enjoy each subculture and its nuances.
3. A need to play with subcultures and their practices.
4. Testing as many subcultures and related activities as possible.
5. The ability to engage with subcultures without becoming attached, while still understanding and experiencing them.

Subcultural relativism is an adaptive phenomenon in the post-industrial world, where people must switch activities, participate in diverse projects, and avoid being tied to a single job or profession for life. Some may object—especially subcultural purists—but adaptability is a fundamental social and biological function. Without it, an individual limits their capacity to act.

161. SUBKULTŪRINIS RELIATYVIZMAS

Mes visi priklausome kažkokiai subkultūrai, dauguma laikosi jos įpročių, bendravimo ir laisvalaikio formų. Tačiau naujose aplinkybėse greitai prisitaikome prie kitų subkultūrų, keisdami nuostatas ir elgesio stereotipus. Tai vadinama subkultūriniu reliatyvizmu – sugebėjimu, o kartais ir noru, judėti tarp subkultūrų. Kai kuriems žmonėms tai natūralu, kitiems – mažiau.

Subkultūrinio reliatyvizmo principai:

1. Kasdien keisti elgesį, madą, laisvalaikio formas.
2. Išnaudoti galimybes mėgautis kiekvienos subkultūros niuansais.
3. Žaisti su subkultūromis ir jų praktikomis.
4. Išbandyti kuo daugiau subkultūrų ir su jomis susijusių veiklų.
5. Gebėti pažinti subkultūras neįsipainiojant, bet jas patiriant ir suprantant.

Subkultūrinis reliatyvizmas – tai adaptacinis fenomenas postindustriniame pasaulyje, kai reikia greitai keisti veiklas, dalyvauti įvairiose srityse ir nesusieti savęs su viena profesija visam gyvenimui. Kai kas gali tam prieštarauti, ypač subkultūriniai „puristai“, tačiau gebėjimas adaptuotis yra esminė socialinė ir biologinė funkcija. Be jo individas riboja savo galimybes veikti.

162. DISRUPTED DAILY LIFE

On 15 March 2020, Lithuania declared quarantine. This disrupted people's daily cultural practices, creating a life of disrupted routines. Many pre-quarantine rituals became irrelevant, and people had to adapt to changing circumstances.

During this adaptation, people:

1. Did not know the new rituals required during quarantine.
2. Tried to create and learn new rituals.
3. Resisted certain rituals, e.g., wearing masks.
4. Attempted to follow old routines—getting up, showering, dressing, leaving for work—but often had to turn back home and work remotely.
5. Faced confusion and uncertainty about the quarantine's duration, the changes in daily life, and which old or new rituals to follow.
6. Encountered new forms of communication with family, colleagues, and clients.
7. Lost opportunities for solitude, having to constantly interact with family.

This disrupted daily life limits feelings of safety and forces attention to previously irrelevant matters, such as balancing children's distance learning with work when resources are limited.

After quarantine, life is no longer the same. Disrupted routines enter a new inter-quarantine stage, requiring a mix of old, adapted, and newly created rituals.

162. SUTRIKUSI KASDIENYBĖ

2020 m. kovo 15 d. Lietuvoje įvestas karantinas sutrikdė žmonių kasdienes kultūrines praktikas, sukeldamas sutrikusių kasdienybę. Dauguma iki karantino įprastų ritualų tapo neaktualūs, todėl žmonės turėjo prisitaikyti prie naujų sąlygų.

Prisitaikymo metu žmonės:

1. Nežinojo naujų ritualų, reikalingų karantino metu.
2. Bandė kurti ir mokytis naujų ritualų.
3. Priešinasi kai kuriems ritualams, pvz., nešioti kaukę.
4. Bandė laikytis senų rutinų – atsikelti, praustis, rengtis, eiti į darbą – bet dažnai turėjo grįžti namo ir dirbti nuotoliniu būdu.
5. Susiduria su pasimetimu ir nežinojimu dėl karantino trukmės, kasdienybės pokyčių ir senųjų bei naujų ritualų.
6. Susiduria su naujomis komunikacijos formomis su šeima, kolegomis ir klientais.
7. Neturi galimybės pabūti vieni, nuolat bendraudami su namiškiais.

Sutrikusi kasdienybė mažina saugumo jausmą ir verčia atkreipti dėmesį į anksčiau neaktualias problemas, pvz., derinti vaikų nuotolinį mokymą su darbu ribotais ištekliais.

Po karantino gyvenimas nebe toks, koks buvo anksčiau. Sutrikusi kasdienybė pereina į tarpkarantinę stadiją, kur reikia derinti senus, adaptuotus ir naujai sukurtus ritualus.

163. THE PHENOMENON OF A “CLOSED KIOSK”

What is the essence of a kiosk? It contains everything one needs, allowing a person to live in it for long periods without going outside. Suppliers deliver goods, so there is little need to leave. Some people live this way, maintaining the same routine and unchanged surroundings.

Occasionally, a narrow “window” opens for minimal contact with the outside world, such as exchanges or project work. Contact with others may be real or virtual—through the internet, television, radio, or magazines—but only a small, filtered portion of reality passes through. Cognition of the world is thus limited to fragments, preventing full understanding.

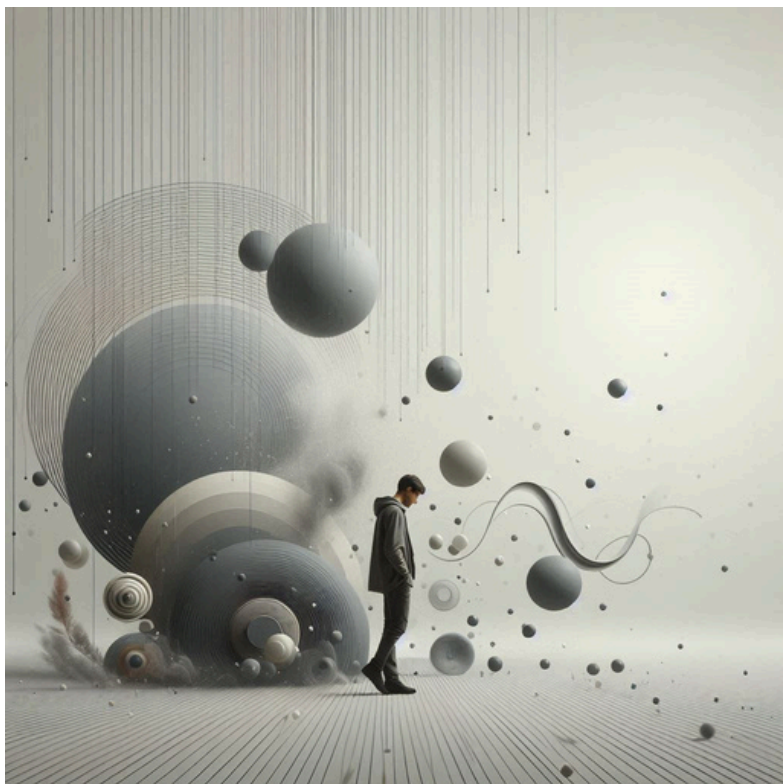
The kiosk inhabitant consciously selects information, taking only what they need, preserving the boundaries of the kiosk. There is no need to accumulate excess goods or services because contact is minimal. Daily rhythm is central: in the morning, information arrives via newspapers or television; during the day, it is organised within one’s consciousness. The longer one remains within this structure, the more stable the experience, without engaging with life beyond the kiosk.

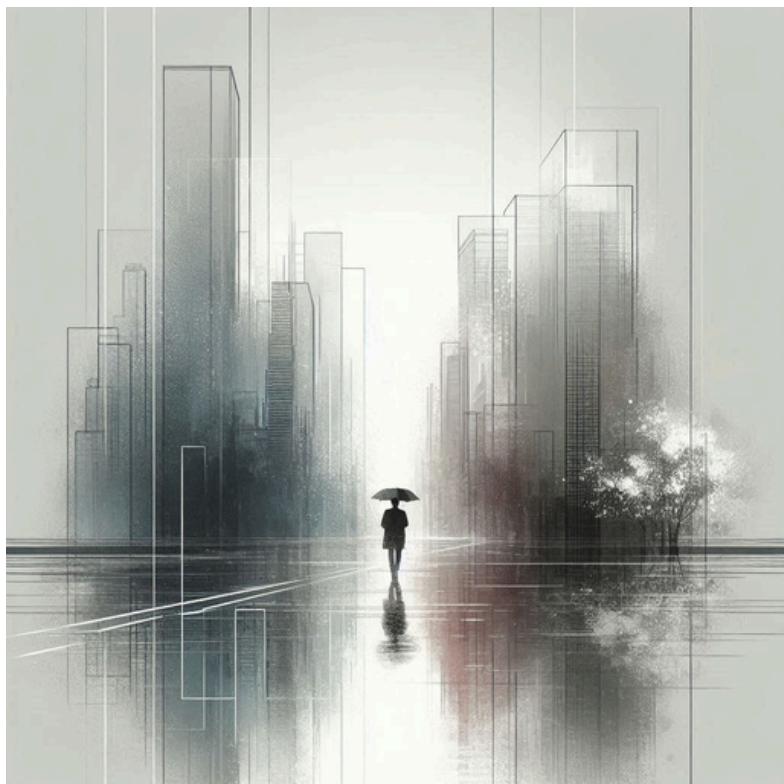
163. „UŽDARO KIOSKO“ FENOMENAS

Kas yra kiosko esmė? Jame yra visko, ko reikia, leidžiančio ilgai gyventi nesitraukiant į išorę. Tiekėjai pristato prekes, todėl išeiti beveik nereikia. Kai kurie žmonės taip gyvena, laikydamiesi tos pačios rutinos ir nesikeičiančios aplinkos.

Kartais atsiveria siauras „langelis“ minimaliam kontaktui su išore, pvz., mainams ar projektiniam darbui. Kontaktas gali būti realus arba virtualus – internetu, televizija, radiju ar žurnalais – bet pro jį patenka tik ribota, atfiltruota realybės dalis. Pasaulio pažinimas apsiriboja fragmentais ir neleidžia pilnai suprasti.

Kiosko gyventojas sąmoningai pasirenka informaciją, imdamas tik tiek, kiek reikia, išsaugodamas kiosko ribas. Nereikia kaupti perteklinių prekių ar paslaugų dėl minimalios sąveikos. Kasdienis ritmas svarbus: ryte gaunama informacija iš laikraščių ar televizijos, dieną ji tvarkoma sąmonėje. Kuo ilgiau išlieka šioje struktūroje, tuo patirtis stabilesnė, nesiveliant į gyvenimą už kiosko ribų.

CHAPTER 9

AESTHETICS II

164. POSTKAWAII ART

Postkawaii Art combines two opposing tendencies: kawaii objects (lovely, lovable, cute, or adorable) and rubbish made of natural or industrial materials. The ratio should be approximately 1 kawaii object to 2 pieces of rubbish.

The goal is to provoke a desire in the viewer to harmonize the installation, painting, or object by “removing the rubbish.” The artist highlights the multipolarity of life, without limiting themselves to purely “beautiful” objects or debris. Polarity is essential to Postkawaii Art, which primarily focuses on demonstrating chaos.

9 SKYRIUS

ESTETIKA II

164. POSTKAWAII MENAS

Postkawaii menas derina dvi priešingas tendencijas: kawaii objektus („lovely“, „loveable“, „cute“ arba „adorable“) ir natūralių arba industrinių medžiagų šiukšles. Santykis turėtų būti maždaug 1 kawaii objektas ir 2 šiukšlių dalys.

Tikslas – iššaukti žiūrovui norą harmonizuoti instaliaciją, paveikslą ar objektą, „išmesdami šiukšles“. Menininkas pabrėžia gyvenimo daugiapoliariškumą, nesiribodamas tik „gražiais“ objektais ar šiukšlėmis. Polariškumas yra esminė postkawaii meno savybė, daugiausia nukreipta į chaoso demonstravimą.

165. POST-MONO-HA ART

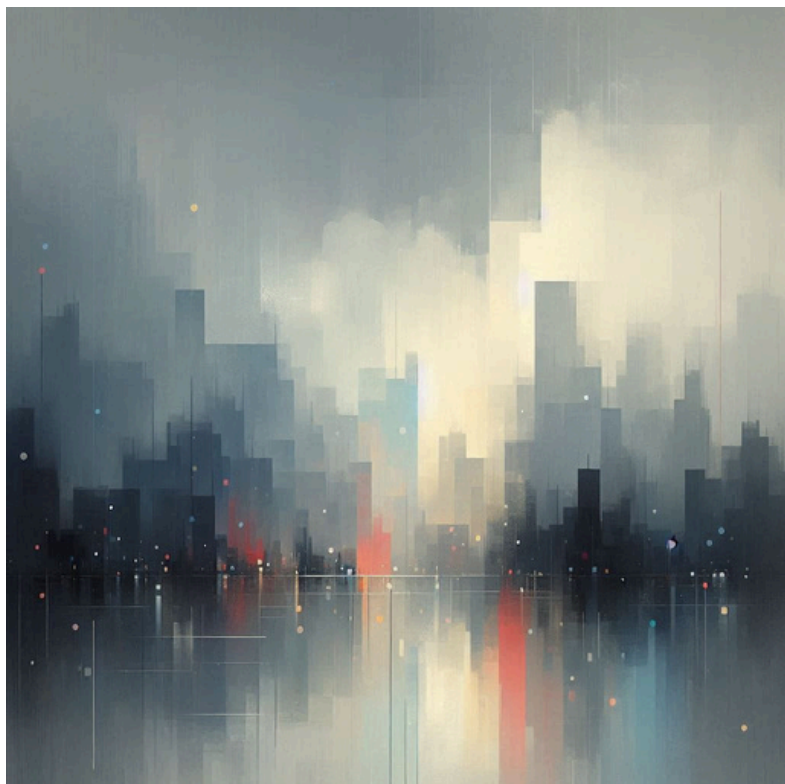
The aim of Post-Mono-Ha Art is to reveal the beauty of old industrial and everyday objects, even when they are dysfunctional, shattered, or destroyed. This is achieved by combining a single deconstructed object with new, natural, or industrial materials.

The chaos of the deconstructed object contrasts with the calm and purity of materials such as wood, metal, or stone. The artist highlights the aesthetics of past-era objects and design decisions, framing chaos within order.

165. POST-MONO-HA MENAS

Post-Mono-Ha meno tikslas – atskleisti senų industrinių ir kasdieninių objektų grožį, net jei jie nefunkcionalūs, sudužę ar sunaikinti. Šis efektas pasiekiamas derinant vieną dekonstruotą objektą su naujomis, natūraliomis arba industrinėmis medžiagomis.

Dekonstruoto objekto chaosas kontrastuoja su taika ir natūralių medžiagų, tokių kaip medis, metalas ar akmuo, švara. Menininkas pabrėžia praeities epochų objektų ir dizainerių sprendimų estetiką, įrėmindamas chaosą tvarkoje.

166. POST-TRASH ART

Post-trash art combines at least three old objects with natural or industrial materials. Despite their age or prior use, the elements create harmony and beauty, giving aesthetic satisfaction within the composition, even if the objects were once used or deconstructed.

166. POST-TRASH MENAS

Post-trash menas derina ne mažiau kaip tris senus objektus su natūraliomis arba industrinėmis medžiagomis. Nepaisant jų senumo ar buvusios paskirties, elementai kuria harmoniją ir grožį, suteikdami estetinio pasitenkinimo pojūtį, net jei objektai buvo kadaise naudoti ar dekonstruoti.

167. NEW KAWAII ART

New Kawaii Art combines cute, lovable, or adorable objects with raw natural or industrial materials. The materials remain unprocessed, creating a contrast between pop design culture and the simplicity or harshness of production.

The tension forms a cult of contrast, where minimalism meets pomposity and sweetness. Artists should use widely recognised kawaii objects associated with tenderness and affection.

Unlike Post Kawaii, which contrasts sweetness with deconstructed, degrading objects, New Kawaii Art maintains a sense of cleanliness and order while keeping opposing elements in visible tension.

167. NEW KAWAII MENAS

New Kawaii menas derina mielus, „cute“ ar žavius objektus su neapdirbtomis natūraliomis ar industrinėmis medžiagomis. Medžiagos lieka žalios, sukuriant kontrastą tarp populiarios dizaino kultūros ir gamybos paprastumo ar brutalumo.

Ši įtampa formuoja gryno kontrasto kultą, kur minimalizmas susiduria su pompastiškumu ir saldumu. Pageidautina naudoti gerai atpažįstamus kawaii objektus, asocijuojančius su švelnumu.

Skirtingai nei Post Kawaii, kuris konstruoja priešpriešą tarp mielumo ir degraduojančių objektų, New Kawaii išlaiko švaros ir tvarkos pojūtį, nors priešingi elementai išlieka akivaizdžioje įtampoje.

168. SYMBOLIC, RELIGIOUS RELATIVISM ART

In this art direction, the artist redefines the relationship between symbolic or religious signs and the surrounding objects of reality. A symbolic or religious element must be placed within a new context of natural or industrial materials.

These materials may be new, recycled, or degradable, and may include additional industrial objects. Within contemporary society, religious symbols acquire new meanings and transform even further when situated in unfamiliar environments.

168. SIMBOLINIO IR RELIGINIO RELIATYVIZMO MENAS

Šioje meno kryptyje menininkas keičia santykį tarp simbolinių ar religinių ženklų ir juos supančių realybės objektų. Simbolinis arba religinis elementas turi būti įterptas į naują natūralių ar industrinių medžiagų kontekstą.

Medžiagos gali būti naujos, perdirbtos ar biodegraduojančios, taip pat gali būti naudojami kiti industriniai objektai. Šiuolaikinėje visuomenėje religiniai simboliai įgauna naujas reikšmes ir dar labiau transformuojasi atsidūrę jiems neįprastoje aplinkoje.

169. INDUSTRIAL MONOTONY ART

Industrial monotony art is a direction that creates ensembles from uniform industrial objects and materials characterised by strongly standardised forms, colours, and structures.

These elements are arranged into assemblages, collages, and other constructions that emphasise repetition and sameness.

169. INDUSTRIINIO MONOTONIZMO MENAS

Industrinio monotoniškumo menas - tai kryptis, kurioje formuojami ansambliažai iš vienodų industrinių objektų ir medžiagų, pasižyminčių stipriai standartizuotomis formomis, spalvomis bei struktūromis.

Iš šių elementų kuriami ansambliažai, koliažai ir kitos konstrukcijos, pabrėžiančios pasikartojimą ir vienodumą.

170. POST-CASUAL ART

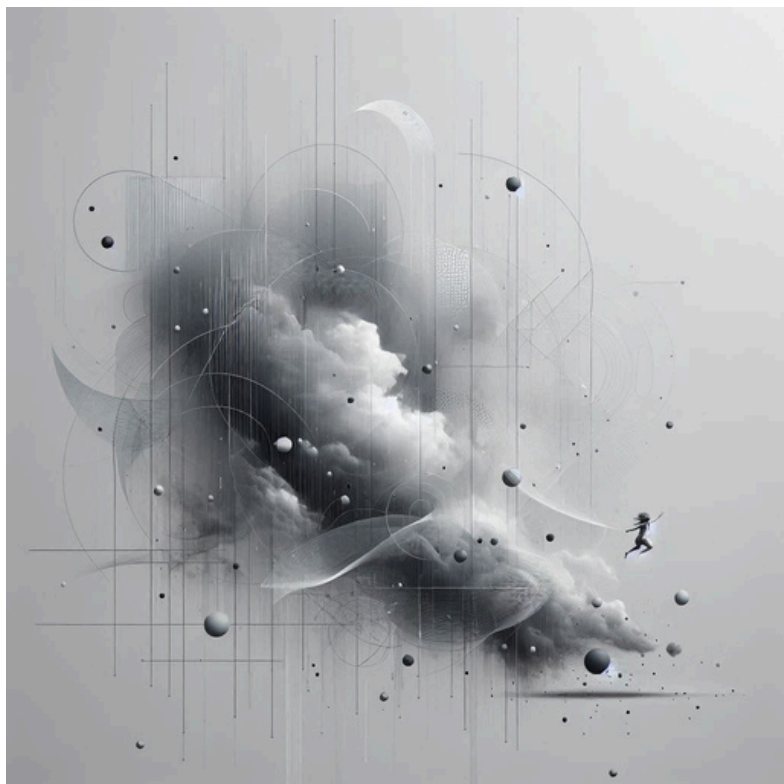
Post-casual art takes any everyday object – new or old – and combines it with other materials or objects, whether natural or artificial. The essential principle is contrast within each connection.

For example, if a new everyday item is used, the remaining elements of the installation should consist of different materials, either previously used or unused.

170. POST-CASUAL MENAS

Post-casual menas pasitelkia bet koki kasdienį daiktą – naują arba seną – ir jungia jį su kitomis natūraliomis ar dirbtinėmis medžiagomis arba objektais. Esminis principas – kontrastas kiekvienoje jungtyje.

Pavyzdžiui, jei pasirenkamas naujas kasdienis daiktas, kitos instaliacijos dalys turėtų būti sudarytos iš skirtingų medžiagų – jau naudotų arba visiškai naujų.

171. POST-MAX COLORS ART

A single artwork is painted in a vivid colour so that it strongly contrasts with a background of natural or industrial materials – for example, tin – that remain muted. The required ratio is one bright object to at least two subdued objects made of different materials.

Together, they must create a sense of absolute clarity and cleanliness. The artist may experiment with variations in scale and colour.

171. POST-MAX SPALVŲ MENAS

Vienas meno objektas dažomas ryškia spalva, kad aiškiai kontrastuotų su natūralių ar industrinių medžiagų – pavyzdžiui, skardos – neryškiu fonu. Santykis turi būti vienas ryškus objektas ir mažiausiai du iš skirtingų medžiagų sukurti neryškūs objektai.

Kartu jie turi sukurti visiškos švaros ir aiškumo įspūdį. Menininkas gali eksperimentuoti įvairiais dydžiais ir spalvomis.

172. POST-VIDEO PHOTO ART

First, an artwork of any style is created. It is then filmed and photographed in various situations and locations. The object itself must remain unchanged; only the context – the circumstances or place – is altered.

For example, a green-painted Buddha statue placed on a tray with a pebble and a chicken or human bone may be transported to different urban sites and documented. The object should be filmed or photographed in at least ten to twelve locations – cities, streets, well-known buildings, monuments, and so on.

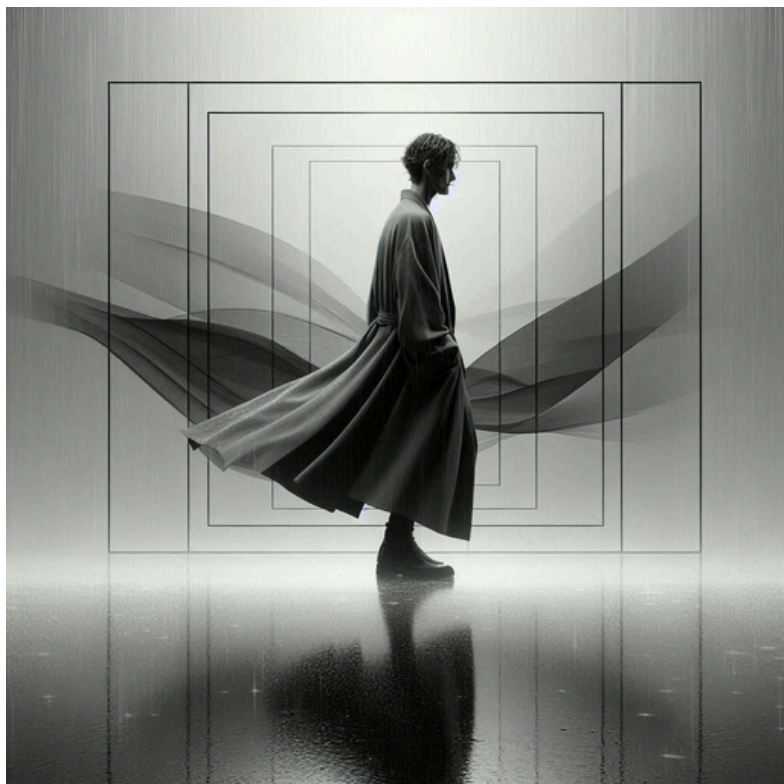
The aim is to create a new background each time and observe how it transforms the perception of the object.

172. POST-VIDEO FOTO MENAS

Pirmiausia sukuriamas bet kurio stiliaus meno objektas, o vėliau jis filmuojamas ir fotografuojamas įvairiose situacijose bei vietose. Svarbiausia, kad pats objektas nekistų – keistis turi tik kontekstas, aplinkybės ar vieta.

Pavyzdžiui, žaliai nudažyta Budos statulėlė ant padėklo su akmenuku ir vištos ar žmogaus kaulu gali būti vežiojama po įvairias miesto erdves ir dokumentuojama. Objektas turėtų būti filmuojamas ar fotografuojamas mažiausiai dešimtyje-dvylikoje vietų – miestuose, gatvėse, prie žinomų pastatų ar paminklų ir pan.

Esmė – kiekvieną kartą sukurti naują foną ir stebėti, kaip jis keičia paties objekto suvokimą.

173. NEW CONCEPTUAL ART

New conceptual art refuses not only to create an art object, but also to describe one. The artist agrees only to speak about it spontaneously, without prior notes, formulating the concept in real time during a live video broadcast.

The artist may prepare or not – the essential principle is to speak here and now. The duration is entirely up to the artist: it may last a single word or twenty-four hours.

173. NAUJASIS KONCEPTUALUS MENAS

Naujasis konceptualus menas atsisako ne tik kurti meno objektą, bet ir jį aprašyti. Menininkas sutinka apie jį kalbėti spontaniškai, be išankstinių užrašų, kurdamas konceptą čia pat, tiesioginės vaizdo transliacijos metu.

Menininkas gali ruošti arba nesiruošti – svarbiausia, kad viskas būtų pasakyta čia ir dabar. Kalbėjimo trukmę sprendžia pats menininkas: tai gali būti vienas žodis arba dvidešimt keturios valandos.

